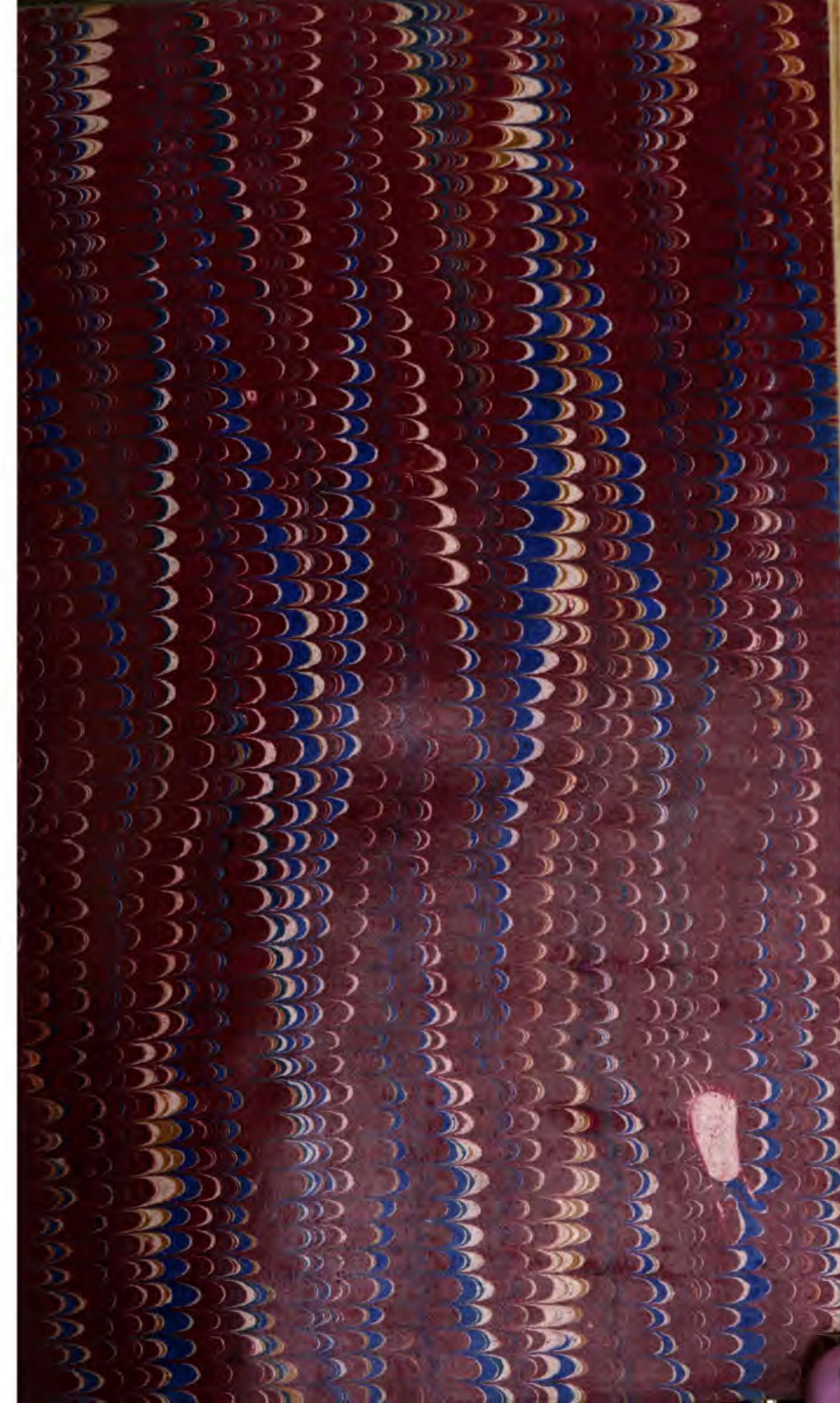

DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA
Taylor Institution.

EMIL AARESTRUPS

SAMLEDE DIGTE

UDGIVNE

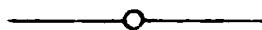
AF

F. L. LIEBENBERG.

MED EN CHARAKTERISTIK AF DIGTEREN

VED

GEORG BRANDES.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

1877.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Emil Aarestrup.

I.

Carl Ludvig Emil Aarestrup blev født i Kjøbenhavn d. 4de December 1800, og kun syv Aar gammel var han fader- og moderløs.

Han blev Student 1819 og valgte til sit Studium Lægevidenskaben, som han dyrkede vel uden egentlig Examensflid, men med en levende Interesse, i hvilken poetiske Sysler ikke gjorde noget Afbræk. Medicinen udviklede ikke blot hos ham en djærv Natursands, som dengang var forholdsvis sjelden i Danmark, men den bidrog sit til at skjære ham for Tungebaandet, meddelte ham den Tilbøielighed til at nævne Tingene ved deres rette Navn, der er saa almindelig hos unge Læger, og der hos dem undertiden tager sig ud som Cynisme men altid er en Egenskab af Værdi hos en Skribent. Han var en godmodig og livsglad ung Mediciner. Han var altid istand til at give en Vittighed til Bedste med den lystige Overlegenhed over Hverdagslivets Situationer, som medfødt Lune giver; han manglede aldrig den Brede og Sikkerhed i Væsen, som medfødt Flegma meddeler. Hans Lune var drøit og hans Flegma massivt; men ikke desmindre laa der Ild og Heftighed bag dem begge. I hans daglige Tale og Færd dannede især den hurtige Vittighed og Mageligheden en stærk Contrast. Aarestrup var middelhøi, kraftigt bygget, med Tilbøielighed til Fedme. Med Aarene blev han meget svær, saa svær, at han paa sig anvendte det gamle Udtryk, at For-

synets Hensigt med ham maatte være den, at lade ham tjene Fysikerne til Exempel paa den menneskelige Huds Udvidekraft. Der var noget Antikt i hans smukke stortformede Hoved med det tykke krøllede Haar, som altid faldt ham ned i Panden.

Under Aarestrups Studenteraar var Digtekunsten som bekjendt den Aandsmagt, der gik i Spidsen; den Oehlenschlägerske Poesi havde strakt sit Scepter langt ud over det literære Omraade, sat hidtil slumrende Kræfter i Strømning og meddelt hele Livet en Indvielse. Den virkede imidlertid forskjelligt paa de forskjellige Naturer. Der var dem, hvem dens ædle Sværmeri indgav en begeistret Tro paa Poesien som den sande Virkelighed, hvem den paa en saadan Maade løsrev fra Hverdagslivet og henførte i en digtet Verden, at de, naar de stege ned fra den, stode som fremmede i alle dagligdags jordiske Forhold, og der var dem — de mindre høitstemte Aander — hvis Øie den oplod for al den Skjønhed, som Jorden rummer, for Lykkens og Nydelsens Poesi. Aarestrup hørte til de sidstes Tal: den Forkjærlighed for det Æsthetiske, der laa i Luften, mødtes hos ham af en frisk og nydelseslysten Skjønhedssands, et let og vittigt Humør samt en spirende Productivitet, og havde hans Ungdoms Begeistring end ikke meget stærke Vinger, saa fløi den til Gjengjæld aldrig saa høit, at den som hos adskillige Samtidige fløi fra Viddet; i hans danske Sind holdt Følsomhed og Skjemt, Fantasi og Lune hinanden Ligevægten. At gjøre Profession af Poesien synes aldrig at være faldet Aarestrup ind; dertil var han altfor beskeden, altfor lidt ærgjerrig, altfor lidet produktiv. Han udførte kun nu og da i en Fristund, som andre Beskjæftigelser levnede, et og andet af de Digte, hvoraf han først 37 Aar gammel for første og eneste Gang paa en Vens indtrængende Opfordringer udgav en Samling.

1827, samme Aar som Aarestrup tog Embedsexamen med bedste Charakter, giftede han sig med sin Forlovede, Caroline Frederikke Aagaard, og nedsatte sig som praktiserende Læge paa Lolland. Der blev han ikke mindre end

to- og tyve Aar (hvoraf elleve i Nysted og elleve i Saxkjøbing), og det lange Ophold paa den lille flade og fede Ø, „hvor, efter Fru Rahbeks Udtryk, Kornet ligger paa Skaar og det vrimler af Sideniusser“, blev for længere Tid kun afbrudt een Gang ved en Sommerreise, som Aarestrup foretog til Tydskland og Bøhmen 1832 som Læge for en dødssyg Comtesse. Da han endelig 1849 opnaaede en Udnævnelse til Embedsmand, kom han ikke derfor ud af Provindslivet. Han fik Fysikatet i Fyens Stift, som han i 1844 havde søgt forgjæves, og hertil kom i 1850 en Ansættelse ved Afdelingen for Afsindige i Graabrødrehospitalet i Odense. Her levede han de sidste syv Aar af sit Liv.

For en Natur som Aarestrups, der med Begavelsens Ret til rigelig og vexlende aandelig Næring tillige havde Magelighedens Trang til saadanne Paavirkninger, som kun en Hovedstad frembyder, passede Smaakjøbstædernes Liv kun slet, og havde han frit kunnet vælge sit Opholdssted, var det heller ikke blevet dette; Klager over Tomhed, over Intet at opleve, over ikke at have nogen Moders Sjæl til Omgang, komme atter og atter igjen i hans Breve, hvori der forekomme saa mismodige Udtryk som dette: „Jeg har ladet min Harpe hugge op til Vinterbrænde“. Af og til har han ganske vist fundet en humoristisk Nydelse i at lade sig conversere af en og anden Kjøbstad-Original, af og til har han formaaet at afvinde „den paralyserende Selskabsdøsighed, der tager Veiret fra ham“, en pudsig Side, men i Almindelighed har han kun følt det øde og tomt omkring sig. Det smaalige Provindsvæsen og den aandelige Søvn have kjedet ham mere, end de forlystede ham. „Her var et Bryllup forleden, men at male Dig den Sjofelisme, det dryppede af ligefra Brudetalen til Illuminationen, kan kun en Ostade. Tænk Dig: Aandelighedens Repræsentant og Vækker her, Byens Hyrde, tager sig regelmæssig en Lur — ikke alene før og efter Maden — men imellem For- og Eftermaden, og gider ikke snakke — efter hans Kones Beretning — undtagen naar han nødes til det, paa Embeds Vegne.“ Naar nu og da en gammel Ven forlader Øen, eller naar hans

Broder nogen Tid forsømmer at sende Brev, føler han sig ganske som i en Menneskeørken og veed kun at søge Trøst i Naturens Frodighed og Liv. „Dog — Foraaret forestaaer, og bringer det mig ingen menneskelige Venner i Nærheden, saa komme dog Svalerne tilbage til Rederne under mit Tag; som underjordiske Dverge skyde Sviblerne op af min Havejord, og Aspargesbedene og Jordbærlandene arbeide Dag og Nat for at kunne forsyne mit Taffel; Ærterne revne af Længsel efter at byde mig de lysegrønne Kapsler, og Solen varmer Stenene for at jeg kan sidde paa dem.“ Man føler næsten, hvorledes hans utilfredsstillede Trang til aandelige Pirringsmidler i Ensomheden og Kjedsomheden omdannes til Lækkersultenhed og Sybaritisme. Samfærdselsmidlerne vare den Gang saa besværlige, at en Reise fra Nysted eller Saxkjøbing til Kjøbenhavn blev en Raritet, som en Mand af Aarestrups Formuesomstændigheder ansaa det for en Lykke at turde bevillige sig een Gang om Aaret, og mangt et Aar strakte Tid og Penge ikke til. Saaledes kom Kjøbenhavn, hans Fødeby, der rummede hans ikke mange gamle Venner fra Studentertiden, og som desuden med sit aandelige Røre, sit Theater, sine Concerter, sine fremmede Virtuoser og Beriderselskaber paa Afstand tog sig ud som et Adspredelsernes og Forlystelsernes Guldland, bestandig til at staae for ham som hans Længslers Maal, og naar han imellemstunder kom i Besøg til Hovedstaden, følte han sig som et nyskabt Menneske, yngre og gladere end nogensinde ellers.

Paa Lolland optog en betydelig By- og Landpraxis hans meste Tid; Medlemmer af alle Stænder raadspurgte ham om deres Skavanker og fyldte hans Øren med Klager og Snak. „Ak! hvorledes maa ikke din fyldige Ven paa Lolland dagligdags svømme i Geistlighedens og Borgerskabets Vandpassiar — for ikke at nævne Bøndernes Sluddermudderpludder — med Snuden iveiret som en Pudelhund, for om muligt ved Aarets Slutning med det Gode og i Mindelighed at faae et tarveligt, haardtfortjent Salair.“ Mange Gange kan han neppe faae Stunder til at skrive et Brev: „Umulig kan jeg lade Posten gaae, uden at jeg tvers over Postpapiret kaster mig

i dine trofaste Arme, om end kun for et Øieblik. Tre Bønder vente i mit Forgemak, min Sofa er besat med Damer, der consulere mig angaaende deres lønligste Svagheder, og udenfor Porten holder een grevelig og to friherrelige Equipager for at afhente mig til deres respective Husjomfruers syge Maver og hule Tænder.“ Hele Dage tilbragte han kjørende lange Veie fra Sted til Sted — oftere i skumplende Bøndervogne end i grevelige Equipager — og paa saadanne trættende og kjedelige Ture undfangede og udførte han undertiden poetiske Indfald. Hvor han i Breve udtaler sig om disse sine Odysseer gjennem Lolland, er det altid med humoristiske Overdrivelser saavel af Anstrengelsen som af Kjedsomheden; men selv om Noget trækkes fra, bliver der nok tilbage. Saaledes skriver han f. Ex. (28 Febr. 42): „Føi hertil siden 1 Nov. f. A. daglige epidemiske Sygereiser til 60 Tyfuspatienter foruden en Mængde andre til en halv Snes hostende Geistligheder og en Skok blodspyttende Skoleholdere og Degne, samt den fornødne Hustugt hjemme — saa vil Du begribe, hvor occuperet jeg har været, dog mest ligesom Du af Kjedsomhedens Dæmon“.

Sin Fritid delte han mellem Læsning og Selskabslivet. Han læste Meget baade af medicinsk og af poetisk Literatur og fulgte ved Hjælp af Bogsendinger fra Kjøbenhavn bestandig med det Nyudkommende. Af hans Oversættelser kan man see, hvilke Retninger i Digtekunsten han foretrak og hvilke fremmede Digtere han tilegnede sig, det er Byron og Hugo, Burns, Moore og Heine, Hafis og Rückert, de trodsige og de ømme Sjæle, de slebne og de kaade Tunger, alle dem, der med Ynde og Mesterskab i Formen have givet Naturen frit Løb i Lidenskab eller frit Spil i Naivetet. Blandt danske Prosaister blev S. Kierkegaard i sin første Fremtræden en af hans kjæreste Forfattere; det er let forstaaeligt, at der i dennes Opfattelse af Tidsaanden maatte være Noget, der greb Aarestrup lige i Hjertet, og at en Kjender som han ganske særligt maatte paaskjønne det Interessante i de Kierkegaardske Pseudonymers Genialitet. Han beundrede høiligt denne „gadestrygende Genius“, som han kalder ham, og en lang Spadsere-

tur med ham (i August 48) er ved hans Hjemkomst til Lolland iblandt hans kjæreste Minder fra Kjøbenhavn.

Næsten ligesaa megen Tid som den, Bøgerne tog, indrømmede Aarestrup halvt nødtvungent Selskabeligheden. Den svære, vittige Kjøbstadlæge var tillige og især Herregaardslæge. Søgt og yndet i selskabelige Sammenkomster som Aarestrup var, fandt han i Landadelens aristokratiske Kredse, til hvilke han fra først af som Læge fik Adgang, et Surrogat, om ikke en Erstatning for Hovedstadens Intelligens. Han befandt sig vel i den fornemme Sfære. Var han end siden Julirevolutionen altid rede til at slaae et Slag paa den kosmopolitiske Friheds og Ligheds Tromme, og fulgte han end med livlig Deltagelse det nyligt dannede liberale Partis politiske Kamp, saa var han dog i æsthetisk Henseende en altfor god Discipel af Goethe og politisk altfor indifferent til at den overlegne Ubundenhed, hvormed Livet lettest leves i de begunstigede Kredse, skulde forfeile sin Tiltrækningskraft paa hans Sind. Han sværmede for og om de smukke adelige Damer i deres elegante Toiletter, og han vragede ikke en stolt Diner med mange duftende Retter og krydrede Vine. Han, der af Naturen var anlagt til en stor Colorist, holdt af at see Sølvfadene skinne paa den hvide Dug, og man føler hans Farveglæde, naar man hører ham beskrive, hvorledes han har „balanceret paa det bonede Gulv med en forgyldt Sølvtallerken fyldt med glimrende Gelée, og det i en Malstrøm af Flor- og Silkekjoler“, eller hvorledes han af en „hvidbestrømpet, hvidvestet, fintbarberet“ Kammertjener føres til sit Værelse om Aftenen og „i en Damaskesseng med ildrødgloende Silketepper belyst af en stor Sølvarmstage slumrer blidelig ind“. Og han, som af Naturen var anlagt til en sensuel og erotisk Poet, har af et Haandtryk, han fornam gjennem en lille hvid Handske, af et prægtigt Toilette, der strøg ham forbi, af mangt et straalende Blik og mangen en flygtig Berøring hentet Motiverne til blussende Digte og elektrisk glimtende Ritorneller. Etsteds skriver han: „Paa Ravnholt har jeg tilbragt flere Middage og Nætter, ret hyggelige, med Sølvterriner og Skildpaddesuppe, Dyresteg og Cham-

pagne, ikke at tale om Baron B.s superbe Cigarer, Grev B.s gentile Jagthistorier og Baron W.s gemytlige Aftenunderholdning paa vore respective Værelser til Kl. 12½ Nat. Ærkearistokratiske ere disse Herrer og Fruer, men — jeg er vant til den Slags Folk, og man kan ikke negte, at Livets Comfort træder synligst frem i deres gode Dagligstuer, og at megen Sjæleadel og Dygtighed kan være forenet med Adelskabet. Deres Fruentimmer ere ofte meget nydelige.“ Og et andet Steds: „Forresten lever jeg med Grever og Baroner, med Dyresteg og Kage, Champagne og Madera, skjøndt stadig afbrudt af lusede Indsiddere og fnattede Barselkoner, af løbske Heste og knækkede Vognaxler o. s. v.“ At det ikke var nogen Tilfældighed, men en Tilbøielighed, der førte ham sammen med Landaristokratiet, sees bedst deraf, at hans Omgangskreds, da han fik Embede paa Fyen, var ganske af samme Beskaffenhed som tidligere paa Lolland. Hvad Figur han gjorde i de adelige Cirkler har han selv etsteds med megen Humor skildret: „Praxis, siger han, bestaaer ikke alene i den betænksomme Mine og de vellugtende Pulvere, jeg som bedaget Praktikus og Læge af lollandsk Renommée ordinerer. Jeg er tillige den fine Selskabsmand, Skjønaand, Menneske med ualmindelig Dannelse, og er mit Haar ikke just altid ordnet — saa har jeg dog mit Atlaskhalstørklæde bundet med en æsthetisk Nonchalance og strækker Benene fra mig med Følelse af mit eget indre Værd, ryger Cigarer af samme Kasse som Pückler-Muskau og Fyrst Carlowitz, samt studerer med ungdommelig Begeistring ved Sølvthemaskinen den Titianske Kjødfarve i en nylig fra England arriveret ung Gouvernantes Smilehuller, hvis Nobleness og Fashion overgaaer al lollandsk Beskrivelse.“ Man kan iøvrigt stole paa, at Aarestrup vel vogtede sig for nogensinde blandt Landaristokraterne at spille en Snyltegjæsts Rolle. Hans Besøg vare næsten altid Sygebesøg. Al selskabelig Ulighed og Underdanighed var ham desuden en Pest, og han hævdede sin Stilling ikke mindre paa Herregaardene end i de smaa lollandske Kjøbstæder, hvor Folk efter en Vens Udtryk saa op til ham „som til en Halvgud“ og efter hans egen forbedrede Redac-

tion af Ordet „som til Rundetaarn“. Han skriver: „Ligesom Tyfussmitten ikke mere angriber mig (idetmindste bilder jeg mig det ind), saaledes har jeg ogsaa ganske godt vant mig til den aristokratiske Duft“.

I December 1837 udgav Aarestrup, tilskyndet og opmuntret af Chr. Winther, et Bind „Digte“. De vakte ingen Opmærksomhed og modtoges ikke af nogen anerkjendende Kritik. De udkom i vor Poesies og Kritiks speculative Periode og vare ikke egnede til at lædske den Tørst efter det Oversandselige, der havde bemægtiget sig Sjælene. En Udmaling af Værens Forening med Intet og af hvorledes Vorden udsprang af denne Forbindelse, et Stævnemøde mellem Accusativ og Dativ, en versificeret Fremstilling af Platonismens Forhold til Pantheismen havde da mere Udsigt til at blive gunstigt optaget af Publicum og Kritiken end en Digtsamling, der skildrede ganske anderledes uideale Forbindelser, Stævnemøder og Forhold. Al denne sandselige Snak om skjønne Fingre, Nakker, Halse, Skuldre, Arme og Ben fandt man med Rette kun lidet allegorisk. Tre Maaneder efter Digtenes Udgivelse skriver Aarestrup, at han fra Reitzel har modtaget den Meddelelse, at Afsætningen hidtil kun har været 40 Exemplarer. „Havde jeg ikke Ret, da jeg selv advarede ham, og da jeg skrev til Chr. Winther, at han fik et stort Ansvar for Gud og Mennesker, men især for Reitzel? Jeg kan heller ikke begribe, hvem der skulde kjøbe „Digte“ her i Danmark undtagen poetiske Naturer, og de ere meget sjeldne og have sjeldent Penge . . . En materialistisk Pestilens griber mere og mere om sig, og Øieblikket er snart forhaanden, da de dannende Kunster ikke vil have andet at gjøre end forme Thekopper, male Brændevinsbrændere og Marskandisere, og Poeterne i alt Fald levere Skydebaneviser og sætte Ord til Cantater. Versskriveriet var, ligesom Prækeradset, agtværdigt og ikke uden Indflydelse i sin Tid, men Tiden er forbi — Gud veed, hvad der vil komme istedet! Noveller og Folkeblade troer jeg dog neppe vil ganske kunne opfylde Hullet.“ Aarestrup synes ikke rigtigt at skjønne, at hans Poesi især af den Grund var ilde stedt, at den paa

eengang i sin Egenskab af Poesi blev lagt tilside af de „materialistisk“ Sindede i Tiden og samtidig i sin Egenskab af materialistisk Poesi blev lagt ad acta af Datidens idealistiske Læseverden. Det forstaaer sig af sig selv, at hans Digtes lidet opbyggelige Tonefald desuden skurrede i mange Øren. Han skriver (Januar 1838): „En Katechet sagde til mig forleden: Jeg har opkastet det Spørgsmaal i Anledning af Deres Digte: er Forfatteren en Christen? og et andet: er han gift? og har maattet besvare mig begge Dele, forudsættende mig Forfatteren ubekjendt, benegtende. — Man lærer noget af Sligt“. Resultatet af hans første Forsøg paa Digterbanen kunde ikke virke fremmende paa hans i Forveien ikke meget store Lyst til at træde frem for Publicum, og saaledes forstaaer man, at han aldrig senere gjentog det, og at den anden Samling af hans Digte først udgaves 7 Aar efter hans Død (af Chr. Winther og F. L. Liebenberg).

Hans Liv vedblev at gaae hen i det gamle Trit; de vigtigste Begivenheder, der afbrøde den daglige Orden, var dels Husets jævnlige (i Regelen aarlige) Forøgelse med en Arving, dels de ligesaa jævnlige Kjøbenhavnsreiser, hvortil 1839 kom en Møenstur, der særlig var ham til Glæde, da han paa denne blev forestillet for Thorvaldsen, hvem han omfattede med hele sin skjønhedselskende Sjæls Beundring, og nogle Gange var sammen med ham og Oehlenschläger, i hvilken sidste han gjenfandt „den gamle Haandtrykker, Smiler og gode Ven“. Det morede ham, at Thorvaldsen, da han til ham ytrede, at han i Kjøbenhavn havde beseet hans Atelier, svarede med det simple Spørgsmaal: „Naa, var der Noget, som De syntes om?“ Thorvaldsen, Oehlenschläger og Chr. Winther vedbleve altid at være hans kunstneriske Idealer; den sidste var den eneste danske Digter, med hvem han stod i jævnlig Forbindelse. En Gang i 1842, da han gaaer om med Planer til at søge Landpraxis paa Sjælland, sammenligner han i sine sædvanlige Knittelrim sin Stilling med Chr. Winthers. Først udmaler han sine egne Betænkeligheder ved en Flytning. „Jeg har betragtet Udsigterne ved Glostrup, Ballerup og Smørum baade øverst og nederst og

med Nathansonsk Nøiagtighed beregnet de 15,488 Legemer, jeg vilde faae at øve mig paa — men — (Det er et indholdsrigt Men, skjøndt jeg ikke kan sætte dets Indhold tydeligt fra hinanden). Mine 8 Poder, — deres forlollandskede Fader og Moder, — vore Nyeboder — (jeg har bygget igjen iaar), de faa gode Ho'der — med utallige andre Goder — og den trivielle Magelighed, — hvori man saa gjerne med en vis Behagelighed — roder — (Noget, Du kjender, som jeg formoder), — (ikke at tale — om den gale — Greve og min nakskovske Broder), — at slide og sprætte — sig løs fra alt dette — hører til de Ting, der ikke ere lette, — og som man egentlig betænker sig paa med Rette. — Jeg har i denne Tid havt en Epidemi, — den er destoværre snart forbi, — men der er altid lidt Fortjeneste i — og megen Beskjæftigelse med — snart paa det ene, snart paa det andet Sted, — og naar jeg farer mellem Landsby og Skov, — seer en Bonde drive sin Plov, — træder ind til hans Kone, som er meget vov, — eller curerer lidt paa Grev Gersdorff-Hardenberg-Reventlov, — saa tænker jeg: tog Du til Sjælland, saa — Dog — —" Under Overveielsen af det store Spørgsmaal: Blive eller flytte? mindes han, at han nylig har seet Chr. Winther, og slaaer atter ind i Rimeriet: „Han har det godt i Maribo, — han har Ro. — Han prøver ikke som jeg, hvormegen Tid det spilder — at spise ved hundrede Bispegilder, — at fare derfra til Tangforretninger, — svare til Folks Forudsætninger, — betænke sig, om Børn bør gaae med Haaret løst eller i Fletninger, — kort sagt drive sin Dag bort i de trivielleste Retninger".

En Brevvexling med hans Ven Urtekræmmer Christian Petersen i Kjøbenhavn, som temmelig stadig er ført fra 1832—1852, og af hvilken hundrede og nogle og tredive Breve fra Aarestrup ere stillede til min Raadighed, aabner En talrige Indblik i hans daglige Leven og Færden. Disse Breves Program er stillet af ham selv i følgende Ord: „alle moralsk-filosofiske Betragtninger og Eddikebryggerier være borte fra vore ungdommelige Epistler, et Slags Grisettenatur besjæle dem, og de kunne ikke have for store Smilehuller",

og de skildre ham lige livagtigt ved Fremstillingens Charakter og som Fremstillingens Gjenstand. Dog maa man ikke glemme, at det Billede, som af dem kan dannes, i Virkeligheden ikke er alsidigt, da et Brevs Charakter for en stor Del bestemmes af den, til hvem det skrives, og Aarestrups og Vennens Naturel trods mange fælles Sympathier ingenlunde dækkede hinanden, ikke at tale om det betydeligt forskjellige Dannelsesniveau, hvorpaa de stode, og som bevirkede, at adskillige af de fineste Strenge i Aarestrups Sjæl forbleve uberørte i Brevene til den vakre, muntre Gjæsteven i Kjøbenhavn. Denne var en hjertensgod, hjælpsom, rundhaandet, livsglad og vittig Mand, som havde et lykkeligt Hjem og førte et gjæstfrit Hus, og som med lige meget Lune dreiede sine Kræmmerhuse bag sin Disk og som Capitain i Borgervæbningen førte sine Borgere over Fælledens ujævne Grønsvær. Brevene til ham ere paa een Gang Venne- og Kunde-Breve; hvormed de end begynde, saa ende de gjerne med en detailleret Bestilling paa Risengryn, Caffe, Puddersukker, Kandis, Kongothee, Negliker, nogle Hundreder gode Propper o. desl. De ere rige paa humoristiske Billeder fra det Aarestrupske Hjem. Man seer f. Ex. den tykke Kjøbstaddoctor sidde i Slobrok og Tøfler i Kredsen af sine Rollinger, som Familiefader delende Brødet ud til otte Børn. Man erfarer, hvorledes han af Mangel paa Domestiker selv i dyb Negligé har maattet hjælpe sine Døtre ud af Karethen, naar de om Natten vendte hjem fra Bal. Man hører om at han har mistet „to dinglende Skjæretænder“, hvis Løshed han har paadraget sig ved trods Moderens Protest at undervise sine sex Smaapiger i at kysse, idet han samtidigt exercerede dem i gratiøse og saakaldte erotiske Positurer, hvilke han anseer det for høist nødvendigt for Nutidens unge Pigebørn at oplæres i o. s. v. Ved sin yngste Søns Fødsel i Mai 1850 skriver han: „Mit Praleri af, at jeg havde 12 Børn, 6 mandlige og 6 kvindelige, har saaledes ikke været uberettiget, og med Undgaaen af en kjedelig Symmetri er Harmonien vedligeholdt, idet Variationen har været saaledes: en Dreng, en Pige, en Pige, en Pige, en Dreng, en Pige, en Pige, en Dreng, en

Pige, en Dreng, en Dreng, en Dreng! Dit musikalske Gehør og din Form- og Farvesands vil finde Anordningen overensstemmende med Reglerne for Gruppering, Farvespil og Generalbas. Det er Ouverturen til det egentlige Drama af den Aarestrupske Slægt, som jeg ikke faaer Leilighed til at overvære samtlige Akter af, idetmindste ikke paa Parterret".

Aarestrups Breve afgive paa eengang Vidnesbyrd om den Sindets Ligevægt, hvormed han formaaede at bevare sin aandelige Frihed, i dybere Sorger saavel som i prosaiske Bekymringer, og om den Sands for det Komiske, der vel undertiden kunde afkjøle hans Pathos og svække hans Begeistring, men hvis Klarsyn ingen nok saa godt maskeret Humbug kunde skuffe. Med hvor stor Interesse han end f. Ex. fulgte det politiske Fremskridtsparties Virksomhed i Tale og Handling, var han dog en meget satirisk Betragter af dets svage Sider og af den menneskelige Skrøbelighed, der hos nogle af Førerne var forenet med et betydeligt Talent og en varm Bestræbelse. Meget træffende siger han etsteds om sig selv: „Jeg har lært mig til at more mig over alt det Alvorlige her i Verden; det som skal være Lystighed er fordetmeste saa flaut". Iøvrigt handle hans Breve kun lidet om Politik. Da han engang i Trediverne adspørger Vennen om hans politiske Mening, svarer denne, at hans betroede Stilling som Officier ved Borgervæbningen binder Munden paa ham desangaaende, og Aarestrup gaaer ind paa Spøgen med følgende Svar: „Den militære Charge, Du beklæder, og hvorved Du hindres fra at ytre Dig om patriotiske og politiske Gjenstande undtagen paa meget hemmelige Steder, har jeg hidindtil været uvidende om og ønsker mig den fuldkomment meddelt for til Ziir for min Correspondance at kunne afbenytte den; dog beder jeg Dig være forsikret om, at ingen udvortes Rang eller Høihed, det være sig hvilken det vil, kan hæve Dig til den eminente Høide, hvortil din reelle Handel, dine udsøgte Varer, dit uskatterlige Humør og fremfor Alt dit uforstyrrede venskabelige Sindelag mod mig, i mine Tanker have hævet Dig. Gud forbyde, at for min Skyld nogen anden Pris skulde sættes paa dit Hoved end

den, som din Kone og dine bedste Venner vil sætte.“ Saaledes var Politik da udelukket af Brevenes Program, hvad ogsaa stemmede bedst med Vennernes Væsen, ingen af dem havde nogen anden bestemtere politisk Farve end „den bekjendte gamle Frihedscouleur, Naturen havde givet dem begge“. I December 1840 var Aarestrup dog nær kommet til at træde handlende op paa den politiske Skueplads, da han ved Prøvevalg blev valgt til Deputeret sammen med Orla Lehmann; han frabad sig Functionen, men kun af Pligtfølelse, da han frygtede for, at hans Stilling som Læge ikke vilde taale en saadan Udskeielse, men fra nu af fulgte han stedse mere agtpaagivende med Tingenes Udvikling, nærmest dog kun opmærksom paa, hvad komisk Udbytte den maatte give. I Mai 1841 skriver han: „Orla Lehmann var her — som Du veed — og henrykkede hvor han kom. Du skulde have hørt det rørende Farvel, Farvel! der ledsagede hans Haandtryk til nogle Bønder, der ønskede ham i Tale, da han var hos mig. Byfogden viste ham Kirken, Skolen, Havnen, Domhuset — jeg bad, man vilde gjøre Sagen fuldstændig og trække Sprøiterne frem. Hos mig . . . . røg han nogle Cigarer, puttede nogle i Lommen og modtog endelig en velment Skaal i ypperlig Champagne. Et Talent! — Paa Falster — siger man — har han enrageret Bønderne ved at sige „De“ til dem, sætte sig hos dem paa Kudskesædet for at kunne passiare og lade det til ham bestemte Sæde hænge ledigt; ved at ride Ranke med Bønderbørnene og lade dem gaae op ad sig etc. etc. — Et Talent! Skade, skulde han gaae tabt for Fædrelandet. Subscriptionslisten gaaer om for ham i denne Tid.“ Og i Februar Aaret efter, da Lehmann, anklaget for Majestætsforbrydelse, blev frikjendt, hedder det atter i samme Tone om ham: „Hørte Du ham, den unge Kjæmpe, i dit Ansigts Sved, da hans Tales Vellyd gjenklang ved Tronens Fod i Skranken for Danmarks Høiesteret? Ach, hvorfor blev man ikke sit første Forsæt tro og trak ham igjennem Gaderne! Det havde været et misundelsesværdigt Sidestykke til det sidste Optog — blot af en lidt forandret Surdeig — da Holmens Folk galopperede med Cᴠɪɪɪ. Og midt i Røgen og

Dampen kunde O. L. have taget sig en Pris af den brillante Daase fra Falster, og hvergang han nøs, kunde de 16 Vogne med falsterske Landmænd have raabt Prosit som Tilgift til Daasen.“

Som man seer, behøver Aarestrup ikke engang at væbne sig med meer end sædvanlig Kulde for ikke at lade sig henrive af den almindelige Begeistring. Han var altfor magelig og altfor satirisk til at have nogen levende Tro til det danske Demokrati; han var altfor gjennemtrængt af en næsten blaseret Overbevisning om Vægten af de begaaede politiske Feil til at nære nogen levende Tro til Danmarks nationale Fremtid. Derfor indtog han, da den store politiske Krisis 1848 brød ind over Danmark, en Iagttagers resignerte og skeptiske Holdning. Den klæder ham mindre godt i dette store Øieblik end under Hverdagslivets smaa Gjenvordigheder og Prøvelser, men det var ikke at vente, at han med sin Udvikling kunde finde andet Synspunkt for Begivenhederne. Han skriver 12te Marts 1848:

„Skyerne trække op i al deres mørke Alvorlighed over Vraget af det gamle Danmark; Lynene sees ikke endnu, Tordenen høres ikke; men det er ækelt lummert. Jeg, for min Person, har svøbt mig i min filosofiske Regnkappe, og udseet mig Resignationens Planke, hvorpaa jeg i det almindelige Skibbrud agter at svømme og betragte Undergangen. Den danske Stat har saaledes misbrugt sin Ret til at være til, at den maa sættes under Værgemaal, om ikke i en Daarekiste eller Arbeidsanstalt for Fattiglemmer. Ligefra * og * ned til * og * er det Usselhed, Praleri, Indbildskhed, dansk Grødhovedhed og Extra-Dumhed. Du og jeg ere de eneste fornuftige Mennesker, blandt hvilke jeg dog maaske vil regne din Grethe (især i Betragtning af hendes nærværende Omstændigheder) . . . . Siden Professor W.s og Fru W.s offentlig indgangne Forbindelse troer jeg ikke meer paa Muligheden af at separere Slesvig og Holsten; alle vise Raad, alle Indsigelser, al Beregning og godtroende Danskhed staaer med en lang Næse; kun Du og jeg ikke; vi proponere en Toast for Friheden, for at de Hjerter maa blive sammen, som o. s. v.,

vi holde hverken med Rusland, Østerrig eller Danmark, men med Friheden, med Pariserne, med Arbeideren Albert, med Fru W., med alle Fruentimmer og retskafne Mennesker. Mit mindste Barn har i disse Dage faaet Lov at bruge Kniv og Gaffel; Nødvendigheden af almindelig Væbning er indlysende; alle mine Smaapiger dandse militær Polka, og jeg selv har ikke barberet mig i 14 Dage. Send mig ved Leilighed et Par Pund russiske Ærter, Kastanier og Citroner, for at jeg kan have tilstrækkelig Ammunition i Huset, for jeg vil værge mig til det Yderste for Skams Skyld, ligesom Kjøbenhavnerne 1807 og 1848."

En Uge efter brød Oprøret og Krigen ud, og det var uundgaaeligt, at Aarestrup maatte faae et kraftigere Indtryk af Folkestemningens Alvor, end han fra først af havde. I Begyndelsen værger han sig dog saalænge som muligt mod at see Andet end komiske Træk i hvad der skeer. „Nysgjerrig er jeg efter at vide, hvorledes Slesvigholstenismen og den skandinaviske Heroisme har reageret paa gamle Rosenkilde — han er dog vel ikke sprukken af Latter? Det vilde være upatriotisk, frivolt, blasfemisk for ikke at sige noget værre. Han burde — istedenfor Feltpræst — være med i Leiren, maaskee kunde han ogsaa i det største Hospital anvende sin komiske Salve med mere Held paa de Saarede end B. sin retirerende Circumspection. Aldrig har jeg følt det Komiskes uundværlige Kraft stærkere, end i denne Tid, hvor overvættes Pathos og national Sentimentalitet gjør Livet usigeligt klogt." Man undres unegtelig over, at det er det Komiskes Uundværlighed, han stærkest føler paa et Tidspunkt, da hvad det kunde skorte paa, visselig ikke var Færdighed til leende at løfte sig ud af Virkeligheden, men snarere Evnen til at give sig for Alvor i Lag med den og overvinde dens Modstand. Bedre forstaaer man endda, at han overfor tre Pakker Opraab og Petitioner om med jernfast Villie at yde Liv og Blod, som han modtager tilsendte med Pakkeposten, udbryder: „Gud hjælpe os! Ingen Dansk kan undlade at føle den varmeste Sympathi med slige Kraftytringer — ihvad de end

føre til — men — jeg kan ikke tilbageholde mit frygtsomme, mit mismodige, mit næsten fortvivlede „Forsilde!“

Dog Ansigt til Ansigt med Krigen selv, hvis Rigdom paa sørgelige Følger men ogsaa paa opløftende Tildragelser han som Læge havde Leilighed til at iagttage, forandres meget tydeligt Tonen i hans Breve: en anden Aand, en varm Følelse, en virkelig Tillid, ja endog Fortrydelse af den tidligere Mistrøstighed og Lattermildhed klinger igjennem hans Ord, naar han fortæller om, hvorledes „de blodige Krigeres heltemodige Resignation og Taalmodighed vakte hans høieste Beundring“. En enkelt Passus er her i Særdeleshed mærkværdig; den lyder saaledes: „Endogsaa det traurige Syn af vore Saarede gjorde intet uhyggeligt Indtryk, men snarere det bedste, jeg har modtaget fra dansk Side under hele Krigen. Næsten uden Undtagelse vare de omtrent 150 Saarede, jeg saa, ublandede med andre Syge, kraftige, hvidhudede, usædvanlig djærvt udseende Jyder, hvis Dialekt klang mig forunderlig stridbart, ægte nationalt, virkelig dansk — var det, fordi mit Blod paa Fædrenesiden er jydsk? — i Modsætning til Kjøbstædernes og de saakaldte Dannedes fra Tydsk oversatte Tale — netop krigerisk Dansk, ubetvingelig, oplagt til Selvforsvar. — Jeg, som er en forkvaklet Dansker, en 3/4 Tydsker, jeg havde saa vanskeligt ved at forstaae dem, som om de talte Engelsk, og naar jeg forstod dem, glædede det mig, som om det var Islandsk.“ Man seer, at Kosmopoliten under de krigerske Omgivelser kunde forvandles til en fuldblods National.

Men som hans Stemning er svævende og usikker med Hensyn til Danmarks ydre Politik, saaledes ogsaa med Hensyn til den indre. Han indbildte sig selv at høre til det yderste Venstre, han taler med Begeistring om Republik og Republikanere, han er lykkelig over Februarrevolutionen, han oversætter de mest vidtgaaende republikanske Digte, men samtidig bygger han intetsomhelst Haab paa Folkets Evne til at vælge sine Repræsentanter eller paa den demokratiske Regjeringsform overhovedet. Da der i September 1848 skal foretages Valg, lykønsker han sig og Vennen til, at ingen af

dem har stillet sig til Valg og saaledes ikke ere blevne udsatte for at spille „denne lidetlønnende Rolle, som egentlig bedst kunde besættes med udlærte Skuespillere, Eskamoteurs, Bajatzer, Pjerrots, som 'ere vante til at faae Prygl, Kindheste, Spark o. s. v. uden at det anfegter dem videre, og for hvem Aviskritikens mest uforskammede Pibe er det naturlige Tribunal". „Du har, fortsætter han, foruden din Capitainsrang dine uvisnelige Laurbærblade ligesom jeg mine aldrig svigtende Sennesblade at holde mig til, og vi ville, i den politiske Malstrøm, som omringer os, staae fast, Du som Wrangel, og jeg som Bager Kryger i Nykjøbing, der har afslaaet at stille sig som Valgcandidat, fordi han troede (med Rette), at man ved Opfordringen havde villet drive Gjæk med en gammel værdig Skatteborger." Man sammenligne hermed de sex Sonetter fra 1848, der alle dreie sig om de forestaaende Valg. De afgive fuldgyldige Vidnesbyrd saavel om Aarestrups ringe Tanker angaaende Folkets Skjønsomhed som om hans yderligtgaaende theoretiske Radikalisme, der stod i saa stærk en Strid med den aristokratiske Ringeagt for Gjennemsnits-Fatteevnen. Snart fremstiller han Vælgerfolket som den stakkels Blindebuk, der med Tørklædet over Næsen famler sig frem, snart Candidaten paa Talerstolen som en stakkels Peer Nittengryn, der ingensomhelst Mening har, men tæller paa sine Knapper, naar det kommer til Stykket; engang imellem stiller han sig saa, som i den bidende vittige Sonet „Professor Clausen og Væver Hansen", der er skrevet i Anledning af den sidstes Valgseir over den første, med fuld Sympathi paa den enfoldige, mistænksomme, længe undertrykte Menigmands Standpunkt og godkjender Valgets Udfald som indeholdende „en Hævn, en Haan i Tanken, en Bitterhed, hvis Ret han ikke benegter".

Januar 1850 døde Oehlenschläger, og Aarestrup, sin Ungdoms Kjærlighed tro, fik iværksat en Sørgefest til hans Minde paa Odense Theater. Man spillede Scener af „Hakon Jarl", „Palnatoke" og første Akt af „Landet fundet og forsvundet". At ved Opførelsen Villien saa meget overgik Evnen, forøgede det vemodige Indtryk af denne Høitidelighed.

„Placaterne vare med sort Rand — min Kone og Børnene havde faaet Sørgestadsen paa for at drapere Balkonen — Huset var næsten tomt! Ak Odense! — Men Pallesen som Hakon, den snøvlende Sørensen som Harald Blaatand, den gamle svindsotige, tandløse Müller som Palnatoke — det var en Nydelse for Gudêr! For mig var det rørende, de gjorde deres Bedste, hvor daarligt det end var — og forhenværende Emma Meier fremsagde Grundtvigs Digt over Oehlenschläger med Følelse og Forstand — jeg græd.“ Kun faa Aar overlevede Aarestrup sin beundrede Mester. Han døde, mere vurderet og savnet som Læge end som Digter, den 20de Juli 1856, og først 1863, da hans „Efterladte Digte“ udgaves, steg Digteren op af Glemselens Grav, og det viste sig, at han havde overlevet Lægen. Medens det har varet 40 Aar, før det er blevet nødvendigt at gjenoptrykke den første Samling af Aarestrups Digte, har det kun varet 14 Aar, før den anden har kunnet gjenudgives, og man kan med fuld Sikkerhed spaae, at det nu, da begge Samlinger forelægges Publicum under Et, ikke vil vare hverken 40 eller 14 Aar, før Oplaget er udsolgt.

II.

Aarestrups — udelukkende lyriske — Poesi har overalt, hvor hans Naturs Oprindelighed bryder rent og fuldt igjennem, en Duft, som ved sin Sødme og Styrke minder om saadanne Blomster, der ved deres bedøvende Vellugt synes at tilhøre en fremmed Vegetation, en sydlig eller østerlandsk eller dog hedere Zone, de „rosenduftberuste“ Nattergales rette Hjem. Den staaer med saa klar en Eiendommelighed i vor nyere poetiske Literatur, at det vilde føles som om et Felt var ubesat, som om der manglede et Instrument i vort store Orchester, ifald den ikke indtog sin Plads, og den er trods sine mangfoldige Berøringspunkter med det Fremmede rent dansk i sit Udspring. Den har nemlig udviklet sig af en enkelt Side af den Oehlenschlägerske Poesi, har ligesom dannet sig over et af dens Ribben og har dens Blod i sine Aarer,

idet den er gjennemstrømmet og besjælet af den friske, varme, kraftige Sandselighed, der som eet blandt mange lige saa store Fortrin udmærker „Aly og Gulhyndy“, „Aladdin“ eller „Helge“.

Blandt Lyrikerne af den Oehlenschlägerske Skole danne Poul Møller og Aarestrup en interessant Contrast. De ere begge djærve, drøie og noget magelige Naturer; de besidde begge det danske Lune; de ere begge overordentligt originale, begge lidet frugtbare. Hvad de frembringe, er altid fuldtlødigt og massivt; der er Malm i dem begge. Men dog ere de ikke af samme Malm: Poul Møller var en videbegjærlig, Aarestrup en nydelsessyg Natur. Poul Møllers Ønske var det som en Viking at fare Jorden rundt og rigtigt besee

Alverdens Kringel og snurrige Bold,
Baade hvor den er varm, og hvor den er kold.

Aarestrup var aldrig kommen længere end til den første skjønne Kyst, hvor han kunde finde en skyggefuld Lund, krandse sig med Roser og med Øiet følge smukke Pigers Dands. Hans Gudinde var Venus, som Poul Møllers Minerva. Poul Møller var en freidig, men ubehjælpsom og grublende Personlighed, en Theoretiker, en Filosof; Aarestrup var en livsglad, sensuel og udadvendt Aand, en Praktikus, en Læge. Ingen af dem havde Mod eller Tilbøielighed til at frembringe store Værker, men den ene sammenrullede sine filosofiske Brødsmuler til Hundreder af concise Strøtanker, den anden formede sine kaade Stumper af Melodier til et Par Hundrede velklingende og tvetydige Ritorneller. Dog for Poul Møllers Vedkommende har man idetmindste den Følelse, at hans Udvikling ikke blev hæmmet af ugunstige Vilkaar, men at han fik bragt til Verden, hvad der boede i ham; med Aarestrup er det anderledes, han havde tydeligt nok under gunstige Forhold kunnet udvikle sig til en langt betydeligere Digter. Med en levende Trang til vækkende Omgang med Mennesker var han hele sit Liv igjennem henvist til Bøger, med en farveelskende og for grelle ydre Indtryk høist modtagelig Aand var han indskrænket til en lille nordisk Øes Natur-

skuespil, landsforvist fra Sydens Sol, hvorunder han hørte hjemme. Poul Møller lader i et Digt sin rødmussede Bondeknøs synge, at han gad gaae nøgen under Otaheitis Sol „med en Krands af Koral“, Aarestrup havde sikkert udbedet sig en Turban og var tyet ind i Skyggen; men det var ham, man skulde have sendt Jorden rundt, istedenfor at han nu maatte nøies med at studere Orienten hos Rückert; han havde sikkert poetisk kunnet gjøre adskilligt mere ud af en saadan Reise, end Poul Møller gjorde ud af sin Chinafart. Dog, det er lykkeligvis ikke Stoffet, hvorpaa det i Poesien kommer an; der er overalt Farver nok for den, som formaaer at see dem, overalt Næring nok for den kraftige Begavelse, som formaaer at forvandle selv det tarveligere Næringsmiddel til sit Kjød og Blod, og enhver original Natur fører sit Klima og sin Sol med sig. Det indre Asien i Aarestrups Natur bødede paa Omgivelsernes Lollandskhed og Fyenskhed.

Han er den dristigste Sensualist i vor Poesi. Han har kun een Gjenstand, han med Forkjærlighed besynger: den kvindelige Skjønhed, og i at lovprise den er han Virtuos, i at male den er han Mester. Sandseligheden hos ham er ikke let og aandig som hos Hafis eller olympisk klar som hos Goethe; men den er ligesaa lidt lysten, hæslig eller plat; det er en stærk, af Skjønheden beaandet Attraa. Hvad der forsoner os med den, selv naar den støder os, er hint Cynikerens djærve og lystige Lune, der erindrer os om, at Poeten tillige var Læge. Hvad der stemmer os for den er det, at den ikke er indædt, ikke skyer Dagens Lys, ikke ulmende røber, at Digteren er brændt inde med sin Lidenskab, men at den stor og fri bringer ham til at tage Bladet fra Munden og af fuldt Bryst at udsynge sin jordiske Erotik. Hvad der gjør den poetisk er selve dens Friskhed og Styrke, ikke i og for sig, men som Forelskelsens Udtryk, som Udbrud af den Indviedes Begeistring for Skjønhedens „underfulde Mysterier“. Disse Digte ere sjeldent Hjertets Børn alene, aldrig Hovedets. Intet er her tænkt, og ikke Alt er følt, men Alt er seet og fornummet. Disse Digte ere ikke udsprungne af en anstrengt Hjærnes Feberrus alene, Synet,

Hørelsen, alle Sandser vare med i Rusen. De ere digtede med alle; de ere fremgaaede af Beskuelsens Henrykkelse, af Kyssets Sødme og Indaanden af Lokkefyldens Duft, og de have bevaret denne Duft, denne Sødme og denne Henrykkelse; de indeholde et Echo af Kvindestemmers Musik.

Der er ingen af vore Digtere, der har seet saa Meget i en kvindelig Haand, en Skulder, en Pande, et Øre. Der er ingen, der saaledes har fordybet sig i Skjønhedens Enkeltheder. Han taler om

Det lille Rosenøre,
En Labyrinth af Ynde,
Hvori to Slanger præke,
At det er sødt at synde.

Han taler om „Sjælen" i en Albu, om „Gudindekraften" i et Knæ, om den „Skat af evig Visdom", der ligger i Kindens Smilehul, han skriver tre store Digte om sin Elskedes Lokker alene, som han aldrig bliver træt af tilbedende at lade Blikket vugge sig i:

Hvilke Anelser og Drømme
I det Ringlende, det Vundne,
I de slangesnoede Strømme,
I det Løste, i det Bundne!

Undertiden bruger han en Strofe til at skildre en enkelt Kontur:

Hvad er Alpesneens Hvidhed,
Fuld af Sænkninger og Kupler,
Mod din Arms, din Skulders Runding
For en henrykt, ensom Grubler!

undertiden skizzerer han et Correggio-agtigt kvindeligt Fysiognomi:

Din fine Læbe sagde ikke noget,
Og Blikket skjulte sig bag Silkelaaget,
Men begge Kinder talte Rosensproget.

Vil man sikre sig det bestemte Indtryk af hans digteriske Eiendommelighed i denne Henseende, da gjennemlæse man Poul Møllers fem smukke Sonetter „Hendes Fingre", i

hvilke han streifer ind paa Aarestrups Omraade, men uden at naae ham i erotisk Inspiration.

Men hvor lykkelig Aarestrup end er i at tegne Enkelthederne, mangler han dog i en paafaldende Grad Evnen til at bringe en hel kvindelig Skikkelse endsige en hel kvindelig Charakter til at staae levende for Læserens Øine. Han kan med Blyant i tre Streger henkradse Skizzen til en kvindelig Figur paa Papiret, som naar han skriver:

En femtenaars, en lang og smidig Unge!
Hvor luftig hendes Gang, hvor knibsk Fodskiftet!
Og i sin Trodsighed hun række Tunge.

Men en gjennemført Skikkelse er aldrig lykkedes for ham; han har ikke frembragt hverken en kvindelig Type eller endog blot en eiendommelig Kvinde-Individualitet, der kunde bære hans Navn. Det kommer af, at for ham var Kvinden ikke en Person, men en Samling af Lokker, Skuldre, Læber o. s. v. og kun som det levende Løfte om Nydelse et Hele.

Og dog har sjeldent i nordiske Literaturers lyriske Poesi den sandselige Nydelseslyst fundet saa tiltalende en Skikkelse. Vi træffe den f. Ex. i den moderne svenske saa ufri og tung, saa fortærende og dunkelt glødende som hos Stagnelius og saa vulgær som hos v. Braun. Men Aarestrup var paa den ene Side for dygtig en Natur til vexelvis at henrives og angre som den første, paa den anden Side altfor udviklet en Aand, til at finde sig tilrette i en Livsopfattelse som den sidstes. Der findes nogle Stænk af Bellmansk Aand i hans Melancholi, hans Cynisme og hans Lune.

Vel lader han intet høiere Hensyn end Nydelsen gjælde, men dette Hensyn tilfredsstiller ham ikke selv. Et stort Hvorfor brænder stadigt paa hans Læber og udslettes ikke af noget Kys. En Tørst efter at erfare hvad for en Sandhed der skjuler sig bag Livets brogede Forhæng nager ham bestandig og bringer ham til at spørge sig selv, „hvor Sandhedskilden strømmer“. Han foragter Studiet af Slægtens Historie,

Drøvtyggeriet over
Hvad Mennesker har øvet,
Hvad de fra Arilds Tider
Har myrdet og har røvet.

Undertiden forekommer det ham, som om al Stræben var frugtesløs, al Glæde undergravet og Livet idel Jammer:

Hvo venter ei — nedhugget
Lemlæstet og forblødet —
I Kamp mod Livets Kvaler
Med Længsel Naadestødet?

Og da finder han ingensomhelst Menneskemening i det Hele, i

Det Blaat, som kaldes Himmelblaat,
Den Jordklump, denne Haandfuld Vand,
Det Vrøvleri af Uforstand,
Et Par Pedanter kalde Ondt og Godt.

Derfor dette Brud i hans Personlighed som Digter, denne mistrøstige Studsen overfor Livets Gaade, denne Opgiven af ethvert Forsøg paa at løse den, derfor en Tvivl, som staaer i Stampe, en halvt fortvivlet Ligegyldighed, der ikke bliver til Mere, og en Kaadhed, der aldrig samler Kræfter nok til at reise sig oprørsk, men som dog i sin Uro har et Slægtmærke tilfælles med den Lidenskab, der, luende i Byrons Poesi, endnu gnistrer i Heines, og som dog i sit Udtryk har en særegen Klang, der fornemmes som et mangfoldigt svækket Echo af den revolutionære Skoles kraftige Røst. Som han i Politiken havde Begeistring for Friheden uden Tro til Friheden, og som han besad et stort Talent uden alvorlig Villie til at dyrke det og uden levende Bevidsthed om dets Værdi, saaledes sad han ogsaa efter Tidens Vis religiøst inde med en Vrimmel af Tvivl, som aldrig gjennemførtes og aldrig forvandledes til en ny og positiv Verdensanskuelse. Han veed ikke selv, hvor han aandeligt vil hen, thi han har slet intet Indtryk af den moderne Aandsvidenskab. Han føler (ligeledes efter Tidens Vis) ingen uimodstaaelig Trang til at bringe Enhed tilveie imellem sin Personlighed og sin Production. Han var et fromt Gemyt og skrev næsten lutter ufromme

Digte. Han tog aldrig nogensinde i sit Liv Parti og oversatte con amore Sallets Aut-aut, der haaner enhver Neutralitet som den yderste aandelige Usselhed og Vanart. Han var saa at sige Naturalist halvveis imod sin Villie. Det vilde i vore Dage ikke være muligt, end ikke i Danmark, at holde et Digterliv hen i en saadan Ubestemthed. Men det er det, som han halvveis mod sin Villie var, der sikrer ham en Fremtid som Digter.

Spørger man da, om den Poesi, de Aarestrupske Digte indeholde, i Almindelighed har noget Styrkende og Forfriskende, saa maa Svaret blive Nei; den kan endog undertiden snarere stemme for Aandedrættet, men den virker alligevel frigjørende ved sin Foragt for det Filistrøse og ved det freidige Had til alle snærende og snerpende Baand, der charakteriserer en Digter, som i Udtrykket for sin Erotik ikke var mindre dristig end Ovid, og som i sine satiriske Udtalelser hyppigt har dyppet sin Pen hos Rabelais.

Ligesom man maa kjende en Plantes Organisation for at vide, hvorledes den forarbeider og omsætter det Næringsstof, den optager igjennem sin Rod, til den Vellugt, der udstrømmer fra dens Blomsterkrone, saaledes maa man ogsaa, ifald man vil forstaae et digterisk Talents individuelle Bygning, henvende sin Opmærksomhed paa den særegne Behandlingsmaade, hvorved de dybere sjælelige Eiendommeligheder, der ligge til Grund for en Digters Lyrik, bringes til at slaae Læseren imøde som en eiendommelig poetisk Duft. Hvilke udvortes Egenskaber svare da i Aarestrups Digte til de angivne indre?

Det Dygtige og Drøie i Digterens Natur aabenbarer sig i Versenes fuldttonende Vellyd, i en Klang, som ikke er det Hules eller Løses, men som vidner om det, der er tungt og tæt og solidt i sin Støbning. Med en Poul Møllersk Soliditet forener saa Aarestrups Digtning en Gratie, der kommer Chr. Winthers nær. Den staaer i samme halvbroderlige Forhold til Winthers Poesi som Poul Møllers egen. Men Hovedegenskaben er dog Versenes smidige Kraft. Aarestrup præsterer intet Smaahakket eller fra hinanden Faldende. Et Vers

er altid en Mosaik af Ord; men Aarestrup vil, at i denne Mosaik hver enkelt Sten skal have en vis Størrelse, komme til sin Ret med sin Farveskjønhed, sin Farvedybde, sin Schattering; hans Vers ere ikke romersk men florentinsk Mosaik. Han har Sprogets Ord for sig, som Kunstneren i Mosaikværkstedet har de brogede Stene i en Glasskaal. Meer end nogen anden af vore Digtere glæder han sig ved Materialets Skjønhed som saadant. De store, farverige Ord, han forefinder eller danner, glæde ham allerede i og for sig ved deres Lød, og dem giver han en Plads, hvor de ret kunne tage sig ud. Han forstaaer at vurdere det Lyse, Luftige i et Ord som „letsvævende", det Dunkle, Purpurrøde, Stemningsfulde i Ord som „mørktgrublende, høithulkende, rødtskummende", eller det Haarde, Blodfarvede i et Ord som „skarpladt". Disse pragtfulde og vægtige Ord indfører han atter som Led i store Ordgrupper, der bredt og anseeligt udfylde det for det Meste korte Versemaal som f. Ex. i denne Strofe:

Dit drømmerige, tankefyldte,
Besynderlige Blik, det leder,
Indseer du nok, til mangehaande
Henrivende Sandsynligheder;

eller i denne udmærkede, der er henvendt til Baggesen:

Du Lyrisksmidige, du Giftigstærke,
Du Rimets musikalske Klapperslange,
Hvo skulde ei din Trylleskjønhed mærke!

eller i denne lille Mesterstrofe:

Som dette Vandfald gjennem Lundens Myrter,
I hine Elskovsdages dunkle Minder
Erindringen høithulkende sig styrter.

Og han nøies ikke med at forme den enkelte Strofe til et ubrødeligt Hele; han slynger og snoer sine Sætningers faste Traad fra Strofe til Strofe, idet han helst rimer paa Adjectivet for ikke at lade Meningen ende med Linien, og idet han med fint og sikkert Gehør stiller en betonet Stavelse i den ubetonedes Sted overalt, hvor den rytmiske Idee fordrer, at Øret skal fornemme ikke en blot Sammenraden af

Linier, men det Stød, hvormed den afsluttende rytmiske Bevægelse fortsætter sig i den følgende. Man agte f. Ex. paa Sammenslyngningen af disse Vers:

Man har Sagn om Borgtapeter,
Hundredaarige, paa hvilke
De afblegede Figurer,
Syede Sting i Sting af Silke,

Faae et sælsomt Liv om Natten,
Stige ned og, som det gamle
Herskab fordumstider, sig i
Maanskinskabinettet samle.

Det er vanskeligt at finde en fastere metrisk Sammenvævning. Og med denne Forkjærlighed for en solid Technik staaer Forkjærligheden for kraftige Udgange med slaaende Rim i Forbindelse; han ynder at lade Verset ende med en Klang, for hvilken Øret endnu ikke er sløvet:

Hør paa din Lo den melodiske Tærsken!
Nødderne modnes, alt rødmer din Fersken.

Den stærke Sandselighed, hvis Charakter vi have lært at kjende, slaaer da ud i Stilens brændende Farvepragt, i en Colorit, der kan blive grel og næsten skrigende som „Ildtulipanens“, med hvilken Blomst han sammenligner et af sine Digte, men som ogsaa undertiden kan være saa fuldkommen, at den minder om den venetianske Malerskoles skjønneste Billeder, om hin Guldglød i Carnationen, der udmærker Giorgione.

Man vil ikke med Aarestrups Digte for sig trænge synderligt til Exempler for at faae Øiet aabnet for den overordentlige, potentserede Evne, hvormed han opfatter det Synligtskjønne, Haandgribelige, Anskuelige eller blot duftagtigt Sandselige i dets hele friske og yppige Fylde, i dets stærkeste eller fineste Farveskjær og med hele den eiendommelige Atmosfære, der som et elektrisk Fluidum udstrømmer fra, svømmer og drømmer uden om alt Livløst og alt Besjælet. Sin Elskede tilraaber han:

Der er en Strøm af Blomsteraande
Omkring dig, hvor du staaer og gaaer.

Men ikke blot overfor hende, overfor Alt, hvad han sandser, har han Indtrykket af den Lufttone og den Duft, som omgiver Gjenstanden. Han havde kunnet sige, som senere Baudelaire: Min Aand vugger sig paa Vellugt som andre Menneskers paa Musik.

Hvilken Fest giver Aarestrup ikke vore Øine i et Maaneskinsstykke som dette:

I eventyrlig Skjønhed
Krystalklar straalte Staden,
Og som et magisk Luftsyn
Blændede Slotsfaçaden.

Om dine Hænder vandt sig
Muffen, den lykkelige,
Og om dit Knæ jeg hørte
Den glatte Silke skrige.

Dit Aandepust, usynligt
Ellers som Rosenduften,
Nu strømte gjennem Sløret
En Sølvsky ud i Luften.

Sig syngende lod Sneen
Af dine Fødder trykke,
Og paa det bløde Teppe
Henflagrede din Skygge.

Hvilken overordentlig Magt til at fremvirke en Spøgelsenats hele Belysning og Stemning er der ikke i fire Linier som disse:

Gjennem Buevindvet glimre
De forgyldte Instrumenter;
Hvide Skyggehænder jage
Over støvede Tangenter.

Med hvilken næsten unaturlig Voldsomhed er ikke Farven paasat i disse Vers:

Se, Tokaiervinen gløder
I de tindrende Krystaller,
Skjønnere, end selv i sine
Druers duftomflorte Skaller!

Og Orangens søde Skive
I din Purpurmunds Indfatning
Fik for Tabet af sin Guldhud
En guddommelig Erstatning.

Man skulde neppe troe det muligt, at de prosaiske Ord „Og Du spiste en Appelsin“ lode sig oversætte i slige straalende Billeders persiske Pragt. Hvor fortræffeligt smelte endelig ikke Farverne sammen i dette lille fortryllende Marinebillede:

End blegrødt af Solen
Og blankt ligger Vandet;
I Baaden en Fisker
Sees glide fra Landet.
Hans Pjalter forskjønnes
I Havfladens Speil —
Der er Sølv om hans Aare
Og Guld i hans Seil.

Intet Digt kan imidlertid give et klarere Indtryk af Aarestrups Fortællemaade end det, som benævnes „Tidlig Skilsmisse“, og som ved nogen Lighed i Æmnet indbyder til Jævnførelse med Winthers „To Cousiner“; det mangler ikke en smuk og sand Følelse; men man mærker dog let, at det ingenlunde er Følelsessiden, som Aarestrup har villet drage frem, at det ikke er ham rigtig Alvor med Begivenheden, men at denne mere er ham et Vehikel for en overdaadig Udsmykkelse af alt det Enkelte, som fremføres for Indbildningskraften i lutter malende Træk. Digtet begynder:

Det var den aarle Morgen,
I Teltet stod Dragonen
Og vikled Purpurskjærfet
Om Livet paa Baronen,

Og rakte ham hans Pallask,
Hans Hjelm med Hestehalen,
Saa blank som var den nylig
Hentet i Vaabensalen,

Og førte frem hans Ganger
Den lysebrune, høie,
Der vendte mod sin Herre
Det melancholske Øie.

Og i de brede Hylstre,
De guldbroderte, satte
Hans sorte Rytternæver
Pistolerne, skarpladte.

Hvert Ord er et Penselstrøg, et anskueligt Træk.

Den unge Mand rider bort, duellerer og falder. Om Aftenen naaer Budskabet om hans Død til hans Elskede paa Slottet:

Den unge Frøken, yndig,
Skjøn som en Bajadere,
Slap pludselig i Dandsen
Sin sorte Cavaliere.

Hvor charakteristisk er her ikke Billedets Valg; den unge kydske Ridderfrøken for sin Skjønheds Skyld sammenlignet med en Bajadere!

Nu skildres hendes Sindsbevægelse, dog ikke umiddelbart, men som den kunde sees, iagttages af en Tilskuer:

Hvor steg og sank de runde,
De liliehvide Skuldre!
Hun hørte ei Trompeten,
Ei Paukens Hvirvler buldre.

Hun kiggede fra Ruden
Ud i det natlig Dunkle,
Hun saae i Slottets Gjenskin
En Hjelm, et Kyrads funkle.

I hendes Løb paa Trappen
Guldkammen fløi af Haaret,
Den hele Blomsterfletning,
Hun nylig havde baaret.

Hun modtager Brevet af Dragonens Haand:

Hun rev det fra hinanden,
Hun svimled — faldt som knuset —

Her vilde en blot følelsesfuld, en deltagende Digter slutte, men kjender man ikke Aarestrup paa Tilføielsen:

Man finder intet Marmor
Deiligere strakt i Gruset.

Hvo der vil gjennemgaae det ypperlige Digt i dets Helhed vil i det, som følger, finde den samme Iagttagelse bekræftet: den gamle Frøkens Dagligstue med Udsigten til Havens Fersken- og Mandeltræer, med de røde Damaskesvægge, med Blomsterne, den gule Kakadue og den tabte Elskers legemsstore Portrait, dette Billede af et Stilleliv er fremstillet med en Energi, som en Maler neppe kunde naae, og rummer dog paa samme Tid Fortællingens hele poetiske Vemod.

Det er betegnende for Aarestrups Poesi, at hans Digtes Skjønhed lader sig nyde, selv naar man, som det her er skeet, opløser dem i Brudstykker; det ligger i at de ere saa langt fra at være Reflexionspoesi, og i at Stilens beundringsværdige Concision giver hver Enkelthed et relativt Værd. Kun undtagelsesvis er Tankens og Billedets Enhed saa streng som i det smukke Digt „Tilegnelse“; kun undtagelsesvis river en Strøm af Frihedstro og Fremskridtsbegeistring alle Enkeltheder med sig som i det ypperlige Digt „Fremtiden“. Iøvrigt er Aarestrups Stil forskjellig og vexlende. Medens hans Indolens vælger den aforistiske, desuden tvetydige, Ritornel til sin Form, anslaaer hans Humor engang imellem Bellmanske Strenge, og hvor Lidenskaben blusser op i ham, der angiver den skjærende Mislyd i uforberedte Overgange det Springende i hans Tankegang og det Sønderrevne i hans Sind. Denne Lidenskab, der i ethvert Øieblik formaaer at ryste Mageligheden Overtræk af sig, griber helst som Udtryk det korte, ligefrem eller maskeret jambiske Versemaal, som Aarestrup med størst Forkjærlighed og størst Originalitet har benyttet, og afspeiler sig da i en gjennemført Strid mellem de logiske Rækker og de rytmiske, i den geniale og virkningsfulde Brug af Cæsuren, i en Gjentagelse af stærke Betoninger, der minder om utaalmodige og lidenskabelige Violinstrøg, og i en Ødslen med saadanne metriske Kunstgreb, som frembringe Indtrykket af en Ordenes Bugnen og Svulmen mod Versets Schema, af Vingehestens Steilen under Rytterens tugtende Haand.

Hvilken Effekt gjør f. Ex. ikke i følgende Strofe Opholdet i den sidste Linie:

Og langsomt steg i Sadlen
Den adelige Fændrik
Og sagde til Dragonen
Med sagte Stemme: Hendrik!

Og ere ikke hine Lidenskabens Violinstrøg hørlige i disse Vers:

Saadan gaaer det ogsaa Venskabs
Stille Tegn og Billedværker,
De forsvundne Sympathiers
Efterladte Mindesmærker.

Glemsel som et Møl dem gnaver,
Tiden slukker deres Farve,
Kun Erindringsnatten bringer
Flygtigt Liv i deres Larve.

Aarestrups Productivitet staaer ikke i noget Forhold til hans Oprindelighed; den første synes ringe og svag i Sammenligning med den sidste. Men saa stærk som hans Eiendommelighed er, rig er den ikke. Den kunde ikke gaae tabt, kunde ikke heller sættes til; det var langtfra, at der blev anvendt Vold imod den. Men den blev aldrig udviklet, idet Aarestrup slet ikke har helliget sit Talent nogen egentlig Dyrkelse, og som Digter ikke arbeidede, da han intet Publicum fandt at arbeide for. Sit hele Liv igjennem har han aldrig stillet sig en Opgave. Havde Publicum eller Kritiken anvist ham en saadan, da havde han maaskee fundet et Æmne, som gav ham Anledning til med Bevidsthed at lægge sine Evner for Dagen; nu saa han sig tvunget tilbage til en dilettantisk Brug af sin poetiske Færdighed, skrev kun Vers nu og da ved festlige eller sørgelige Leiligheder, til adelige Veninders Fødselsdage eller ved fornemme Patienters Død og oversatte fremmede Digtere for sin egen Pultskuffe. Saaledes kunde hans Talents Oprindelighed ikke udvide sig; ja den har ikke engang udbredt sig uformørket over alle hans Frembringelser; der findes blandt hans ikke mange Digte ikke

faa, hvor den har en fremmed Tilsætning, og der forekommer hist og her nogle enkelte, kun negativt gode, hvori den saa temmelig fattes. Undertiden kjæmper det Særegne med Efterligningen som i nogle af de „Erotiske Situationer“ i Heines Maneer, undertiden hævder det sig, stridende med den, som i Ritornellerne og Brevene, hvis Former ere laante fra de Rückert'ske Oversættelser og Bearbeidelser, men hvis Stil dog er ganske Aarestrupsk, undertiden endelig skinner Eiendommeligheden paa en meget tiltrækkende Maade igjennem som i de mange oversatte Digte, der i Almindelighed ere udførte med mere Talent end Troskab, og ved hvilke man iøvrigt maa mindes, at de ikke af Aarestrup selv ere blevne gjorte færdige til Udgivelse. Enkelte Gange have de fremmede Digte ligefrem vundet ved Overførelsen paa Dansk, som naar Sallets Vers:

Für Fürstenmacht, für Volkesrecht?
Für Geisteslicht, für Pfaffendunkel?
Republikaner, oder Knecht?
Ja oder nein, nur kein Gemunkel!
Entweder, oder!

er oversat ved denne Strofe:

For Fyrstens Magt eller Folkets Vel?
For Aandens Sol eller Præstepraasen?
Republikaner eller Træl?
Ja eller nei, kun ingen Vaasen!
Enten, eller!

hvilken ved Udtrykkets Energi og Rimenes Djærvhed og Originalitet er ganske Aarestrupsk. Og selve dette Særegne, denne trods alle Bestemmelser ubestemmelige Eiendommelighed er det uvurderligt Kostbare, det saa yderst Sjeldne, der gjør Digteren, han være nu større eller mindre, til Digter, det vil sige til den Udkaarne, og hans Frembringelse udødelig som fuldendt i sin Art.

Aarestrup staaer i den danske Literatur som poetisk Colorist i et lignende Forhold til Oehlenschläger, hvori omtrent samtidig i den franske Literatur Théophile Gautier

staaer til Victor Hugo. Gautiers Begavelse er langt mere frugtbar og rig, men Aarestrups til Gjengjæld ganske anderledes frisk og naiv. Gautier foretrækker overalt Kunsten for Naturen, anderledes Aarestrup: han holder sig altid en vid Udsigt aaben til Skov og Sø, til Træer og Blomster. Han, der fremfor nogen af vore Digtere er et Jordens Barn, elsker Jorden med „Foraarsvrimlen i Haaret", der har givet ham „Blodets sunde Saft" og skygget ham mod Solen, naar den brændte. Men hvad han kalder Jorden, det er kun det, han har Øie for paa Jorden, en stor Kjærlighedshave som Rubens har malt den, hvor Mænd og Kvinder søge hinanden to og to, medens Amorer skyde bag paa eller trække dem mod hinanden eller hjælpe dem at findes. Han kan ikke beskrive en Buket af Roser og Ranunkler, uden at han lader dem trænge sig hverandre smægtende imøde og omfavne hverandre med Inderlighed.

Naar han da kaster sit Blik ud over den store Natur, saa seer han vel det Hele udbrede sig for Øiet aabent og frit, men i hver Skov seer han Satyrerne gjøre Jagt paa de unge Piger, bag hvert Træ Faunen liste sig frem for at overrumple den intet anende Nymfe. Ja hele Skoven er een stor Faun, hele Søen een hvilende Nymfe:

Sø slynger sig om Skov, og Skov om Søen,
Som Faunen holder Nymfen fast om Livet,

eller rettere han selv er Faunen mellem Guderne paa vor Digtnings Olymp, og i mangt et af hans Digte skimtes Bukkefoden. Faunen er ikke saa fornem som Guderne, ikke saa overjordisk som de, men han er ligesom de et udødeligt Væsen og staaer nærmere end de ved den store Pan.

De ufordelagtige Domme, man undertiden har fældet over Aarestrup som Digter, have ikke været af æsthetisk, men af moralsk Natur. Man har bedømt hans Digte som prosaisk Virkelighed og manglet Sands for deres poetiske Værd. I et Digt „Til Kritikerne" har han selv rettet et haanende og bidende Angreb paa dem, der af Musen fordre, at hun skal være „knibsk og snerpet som den lille Tøs, de

gik til Præsten med". Hans Muse er visselig hverken snerpet eller knibsk, men hun er derfor ikke mindre stolt og uberørt. Hun har en egen vild og uregjerlig Ynde. Er Oehlenschlägers Muse en nordisk Skjoldmø, Blichers en kraftig, jydsk Bondepige, Hertz'es en Dame fra et Hof i Provence, saa er Aarestrups en ung Taterpige i broget Dragt, med Flitterguld om de nøgne Arme og den brune Hals, dandsende for Alle, men saa smidig og vild, at hun ikke lader sig fange af Nogen. Danmark er hendes Fødeland, men der rinder østerlandsk Blod i hendes Aarer.

Georg Brandes.

Første Samling.

Oprindelse.

Som sin brune Lyng den øde Flade,
Som sit lette Ax den grønne Tilie,
Som sit løse Skum en ung Najade,
Som et Løg i sorten Muld sin Lilie,
Som Polyperne den skjøre Plade,
Som den bløde Musling sin Conchilie,
Har mit Indre formet disse Blade
Af en lønlig Drift, fast uden Villie.

See da — som paa Lyngens brune Flade,
Som paa Heire-Axet over Tilie,
Som paa flygtigt Skum af en Najade,
Som paa Mosebundens gule Lilie,
Som paa Kalkkorallens Svamp og Plade,
Som paa Strandens spraglede Conchilie —
Nogle Øieblik paa disse Blade
Uden Strenghed, med en venlig Villie!

Luca Signorelli.

I Salens dybe Skygge
Sad Mester Luca træt;
Paa Marmorbordet hvilte
Hans Pensel og Palet.
Han stirred paa de store,
De mørke Skyers Rad,
Der fyldte med Figurer
Nathimlens Alterblad.

Som Slyngeplanten fæster
Sig til den stærke Bul,
Saaledes han til Konsten
Sig slutted tillidsfuld.
Han var en dygtig Maler;
Thi Alt, hvad Livet gav,
Det greb han i sit Indre
Og skabte Skjønhed af.

Vel var hans sorte Lokker
Forvandlede til graae,
Vel hæved sig hans Pande
Med dybe Furer paa,
Vel krogede sig Ryggen,
Vel rystede hans Haand;
Men fyrigt var hans Øie
Og evigung hans Aand.

Da hørtes Larm paa Gaden,
Hans Dør man hamred paa;
Men Maleren, fordybet
I Syner, ikkun saae.
Han ændsed ikke Larmen,
Ei Hobens hæse Skrig:
«Luk op! din Søn er myrdet;
Vi bringe her hans Liig.

Han sank i vore Arme,
Din Eneste — kom ud!
Lad Messer for ham synge,
Beed for hans Sjæl til Gud!
Marchesa Giulietta
Han gav en Natmusik;
Da traf den bittre Fiende
Ham med et Dolkestik.»

De sprængte Dørens Fløie,
De trængte ind med Magt,
Paa Skuldrene den Dræbte
I Blodets Purpurdragt.
Fra Lampen, som paa Muren
Var for Madonna tændt,
Fik Gruppens blege Rædsel
Sin svage Lysning sendt.

Henover Pandens Rynker,
Henover busket Bryn
Den Gamle foer med Haanden —
Det traf ham som et Lyn.

Steentaus han stod saalænge
Og hen paa Liget saae —
Af Dødens Ro forskjønnet
Den fromme Yngling laae.

En langsomt samlet Taare
Fra Gubbens Øie randt;
Han nærmede sig Liget,
Da Skrækkens Tvivl forsvandt.
Han tændte Faklen, lyste
De blege Ansigtstræk,
Strøg fra sin Yndlings Kinder
De bløde Lokker væk.

Taus Hoben veg tilbage,
Man hørte ingen Røst —
Det var ei heller Tiden
Til Tale eller Trøst.
Men Maleren, den gamle,
Ham greb et indre Mod,
Han kyssede den Døde,
Der svømmed i sit Blod.

Han aabnede Gevandtet
Omkring det hvide Bryst;
Han stilled Faklens Lue,
Saa Alt blev flammelyst;
Han rykked Staffeliet
Paa Marmorgulvet frem —
Der blev en hellig Taushed
I Gubbens ringe Hjem.

Og Kridtet tog den Gamle
Fast i sin svage Haand,
Saa tegned han den Døde
Og gav ham atter Aand;
Saa tegned han den Døde
Og gav ham atter Liv
Ved Konstens underfulde
Guddommelige Bliv.

Det var ei blotte Farver,
Han i sin Pensel gjød,
Men det var Sjælens Kummer,
Som fra hans Hjerte flød;
Det var hans høje Andagt,
Hans gudhengivne Sind —
Og om hans Tavle lyste
Et yndigt Helgenskin.

Det var en salig Glæde
Og dog en bitter Nød,
En Evigheds-Fortrøstning
Og dog en qvalfuld Død.
Den unge Martyr blegned
Paa Lærredet saa smuk,
Som Christus, da paa Korset
Han drog det sidste Suk.

Og hvor sig Kirkebuen
Ophvælver høi og stærk,
Der hængte han i Nischen
Sit faure Billedværk.

Enhver, som kom at bede,
Sank, rørt til Taarer, ned
Og priste Himlens Almagt
Og Konstens Hellighed.

Fjeldspringet.

Hvor Granskoven kneiser langs op ad Bjergets Skrint,
Og Elven slaaer sit Skum mod den stenede Klint,
Paa Odden, mellem Birke, i tjæret Bjælkehuus
Sidde de norske Bønder og tømme deres Kruus.

De snitte Skeer og Boller, Brikker til deres Kost,
Nogle knytte Strømper, der lune godt mod Frost.
De Gamle med stumpet Pibe hælde sig op til Væg,
Nippe smaat til Øllet og flette deres Skjæg.

Da reiser sig Thorkil, den stærke Bondesøn,
Og slaaer forbittret Næven i Bordet med et Drøn,
Sværger en rædsom Eed og med sin blanke Kniv
Farer løs paa Tjalfe, at røve hans Liv.

Foruden Værge Tjalf springer af Lugen ud,
Men Thorkil følger efter, som Pilens sikkre Skud.
De Mænd, som ile til for deres Kiv at ende,
Alt see dem høit til Fjelds gjennem Granskoven rende.

Tjalfe er den yngre, meer smidig, mere let,
Men Thorkil stærkere, han bliver aldrig træt.

Med frygtelige Trusler forfølger han sit Rov,
Knækker Fyrrens Grene, baner sig Vei i Skov.

Aandeløs de løbe langs hen med Klippens Rand;
Med Skum i Dybet vælter sig Fjeldfossens Vand.
Tolv Skridt er kun tilbage, saa bryder Klippen af
Og sænker brat sin Steenvæg i Afgrundens Grav.

Der findes ingen Udvei — Tjalfe tager Fart —
Et Spring kan ham kun redde, det fatter han snart.
Vel fulde fire Alen har Klippen sig flakt,
Og Strømmen suser ned i den buldrende Tragt.

Han samler alle Kræfter — et frygteligt Spring!
Frelst, paa den anden Side, seer han sig omkring
Tilbage over Fossen, der stænker Skovens Green, —
Og skuer sin Fiende, blodig, paa Fjeldkantens Steen.

I Hævnens blinde Harm er han sprungen bag efter,
Forgjæves nu han søger et Sted, hvor Foden hæfter,
Han hænger over Dybet; med Armen om en Kant
Af Klippen, blodig saaret, han Frist for Livet fandt.

Iiskolde Stænk fra Strømmen det hede Blod ham kjøle;
Vildt stirrer han ned og hører Slusen brøle.
Det sortner for hans Blik — hjælp, Gud! hans Kraft forsager —
Da føler han sig løftet, en Haand ham opad drager.

Med saaret Knæ og Skulder paa Klippens Blok han staaer
Og frelst fra Døden sin Arm om Tjalfe slaaer,

Kryster til sit Hjerte den brave Redningsmand
Og kaster Morderkniven i Fjeldkløftens Vand.

De svor hinanden Venskab og sveg ei deres Eed,
Men blev bestandig Venner i al Oprigtighed.
De gik i Krigen sammen, da Dannerkongen bød,
Og fandt i tapper Fægtning paa eengang deres Død.

Sidskensang.

Du er, min Tro, en underlig Pog,
Saa fiin og klog,
Du læser saamangen Lærdmands Bog,
Og dog —

Og dog har du hverken Mod eller List;
Hvad bli'r det tilsidst?
At sukke og see paa en Rosenqvist —
Jo vist!

Dertil maa nok høre en dygtig Forstand.
Ei, ei! hvor kan
En Pige faae Lyst til saa underlig Mand,
Som han?

At hænge ved Bogen Nat og Dag,
Sig selv til Plag',
At hilse sin Smukke med Hatten, i Mag:
God Dag!

En ypperlig Sag! Et Fjog af Student,
Kun lidet bekjendt
Med det, hvormed en Pige er tjent,
Er tjent!

At skrive et Vers og Citharen slaae
— Naa, naa! lad gaae! —
Er godt, men ei nok; det maae vi forstaae,
Vi Smaa.

Vel klæder det smukt, at Herren er bly;
Men ræddes og flye,
Naar Glutten er ene, og Skoven har Ly:
O fy!

Saa har vi Fugle en anden Maneer;
Man seer, man leer,
Forfølger hinanden og kysses og be'er
Om meer.

Om mig selv at tale, jeg lystige Dyr,
Jeg holder ei Styr
Paa Hjertet, naar først det ret fanger Fyr,
Fanger Fyr.

Jeg saae en Glut, en nydelig Glut,
En Gjærdesmut,
Og var i den yndige, søde Snut
Strax skudt.

Men bie, til jeg fik Præstekald
— Gud trøste os all'! —
Med Kyssen og Kurren; den Lykke saafald
Var smal.

Jeg fløi i Busken fra Qvist til Qvist,
Jeg sang: pist! pist!
Og fanget var hendes Hjerte saavist
Tilsidst.

Vi sladdrede sammen, vi sang, vi loe,
Saa hjertensfroe,
Vi kyssed hinanden saa tidt, maa du troe,
Vi to.

Høistærede! gjør du ligesaa;
Det lykkes maa.
Der seer jeg din søde Pige jo staae:
Nu gaae!

Den unge Poet.

Ja, sad jeg varmt inden Døre
— I saadant Selskab især —
Med Alting paa det Tørre,
Som I, Høistærede, her:
Saa rendte jeg ikke i Støvet
Og beed et Par Blomster itu
Og talte med Stjernen og Løvet
Og Sommerfuglen, som nu.

Hvilte min Hustru, den brave,
Paa Sophaen, i Negligee,
Med Alt hvad en Kone kan have —
Det var noget Andet maaskee.

Jeg pusted paa Theevandet kjælen
— I var mine Mønstre, I! —
Og med Lidenskaben og Sjælen,
Med dem var det sagtens forbi.

Ja, kunde jeg lykkelig regne,
Og kunde jeg rigtig strøe Sand,
Og følte jeg allevegne,
Hvad en Skriver er for 'en Mand:
Saa laae jeg ikke paa Bakken,
Hvor Fuglen flyver forbi,
Saa sad jeg og bøiede Nakken
Maaskee i et stort Cancelli.

Og kunde jeg prange og kjøbe
Og sælge igjen med Profit;
Ja, kunde jeg mægle og løbe
Og altid passe mit Snit:
Til min Villa saae I mig vandre,
Et Dampskib kaldte jeg mit
Og gjorde tilsidst, som de Andre,
En stor, anstændig Fallit.

Og var jeg af dem, som fødes
Til at befale, de Faa,
Og ikke af dem, som nødes,
Blot til at prygle og slaae:
Jeg bandt en Qvast ved min Klinge
Og avanceerte saa smaat;
Jeg klapped ei Pegasus' Bringe,
Men strøg min Knebelsbart blot.

Ja kunde jeg digte som Mange,
Og blev jeg ret aldrig træt
Af at skrive beleilige Sange
Og bukke inderlig net:
Saa slap jeg, Kritik, for din Spidsrod,
Anseet blev min ringe Person;
Jeg døde maaskee som Justitsraad,
Og Kone og Børn fik Pension.

Et Aftensuk.

End blegrødt af Solen
Og blankt ligger Vandet;
I Baaden en Fisker
Sees glide fra Landet.
Hans Pjalter forskjønnes
I Havfladens Speil —
Der er Sølv om hans Aare
Og Guld i hans Seil.

I Løvhytten sidder,
Med Armene trinde
Om Elskerens Nakke,
En ung Elskerinde.
Og Drengen ved Brystet,
Saa smilende rød,
Er faldet i Slummer
Paa Moderens Skjød.

I Luften sig svinge
Og stige og dale
Og qviddrende krydse
Sig Svale ved Svale.
Vandmyggene sværme
Omkring dem og flye
Og tabe sig fjernt i
En summende Sky.

Det aftnes; det mørknes.
Paa Taget jeg skuer
Med Hovdet i Vingen
De sovende Duer.
Jeg selv kun — hvi er jeg
Ei rolig og glad,
Som en Orm i sin Nød, som
En Myg paa sit Blad?

Nøddevise.

I Skov, hvor Bøssen knalder,
Hvor Jægerhornet gjalder,
Og Hundekoblet gjøer;
Hvor Fugl med knækket Vinge
Og Dyr med saaret Bringe
Forbløder sig og døer —

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Hvor Hundekoblet gjøer —

Der blomstrer ogsaa stille
I Skyggen Blomster vilde,
Og der er Græsset blødt;
Og fløiter Nattergalen,
Saa tystner det i Dalen,
Mens Bærret modnes rødt.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Ja, Skovens Græs er blødt.

Og Maanen med sin Flamme
Oplyser Egens Stamme
Saamangen deilig Nat;
Da dandse Alfer hvide,
Mens Himlens Skyer glide,
I Ring om Ellekrat.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Saamangen deilig Nat.

I Høst, naar Laden fyldes,
Naar Bøgens Blad forgyldes,
Er Skovens muntre Fest;
Saa drage til det Grønne
De Unge og de Skjønne
Til Fods, til Vogns, til Hest.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Saa er det Skovens Fest.

Naar Duggen er af Græsset,
Fra Byen ruller Læsset,
Til Skoven ile vi,
At lokke Haslens Nødder
Fra Toppen til dens Rødder —
Den Sommerjagt er fri!

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Til Skoven ile vi.

See, Skallen springer gjerne!
Kom frem, fuldmodne Kjærne,
Kom frem af Skjulet nu!
Kun Damehænder bløde
Er hvide og er søde
At kysse paa, som du.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Kom frem af Skjulet nu!

Og mangen Vinteraften,
Naar perler Druesaften,
Den brune Nøddeskal,
Som skjønne Tænder knække,
Erindringer os vække
Om Nøddetouren skal.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Den brune Nøddeskal.

Om Dagen i det Grønne,
Da jublende de Skjønne
Blandt unge Hasler sang;
Da Børn med Nøddeposer,
Selv Skovens bedste Roser,
I gule Blade sprang —

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Da vi i Skoven sang —

Om Dagen i September,
Om Skovens grønne Kæmper,
Om Sommerhimlen blaa,
Om Venner og Veninder
Skal I os være Minder,
I brune Nødder smaa!

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Det vil vi huske paa.

Ungdomsmod.

«Passioneert for Morgenrøden?» —
O, det fagre Skuespil!
Ja, jeg raabte ufortrøden
Mit: da capo! hidindtil.

«Men dog kjær, ei sandt, af Natten?» —
Ja; det Ord, at gjemt til den
Egentlig er gjemt til Katten,
Er Bagtalelse, min Ven!

«Noget maa du Maanen unde?» —
Ja, den er saa hvid og rund,
Og det Hvide og det Runde
Elsker jeg af Hjertensgrund.

«Bjergene?» — Saa klumpet hvælver
Ikke Landet sig hos os;
Paa min grønne Ø jeg selv er
Nogetnær den største Klods.

«Stranden, veed jeg, dog du ynder?» —
Ja, den styrter jeg mig i;
Hver en Torsk og hver en Flynder
Kan jeg springe der forbi.

«Skyer, som phantastisk skrive
Himlen fuld af Skjønhedstræk?» —
Samme Haandværk gad jeg drive
I en Bog med Pen og Blæk.

«Lidt om Fossen lad mig høre!» —
Hu, den gjenfærdhvide Elv!
Jeg maa holde for mit Øre,
Den kan snakke bedre selv.

«Men en Drossel i Skjærsommer?» —
Nu, naar Tiden bliver lang,
Og jeg venter, Ingen kommer,
Trøster mig den smukke Sang.

«Ah, i Birkelundens Midte
Jægerhuset?» — Lad mig gaae!
Veed du ikke, Een kan fritte
Meer, end Ti kan svare paa?

Børnepsalme.

Lover Gud! — I Barndoms stille
Urtegaard han ført os har,
Ledet til sin Kundskabskilde,
Hvor den strømmer reen og klar.

Lover Gud! — Hvorhen vi træde,
Hver en Blomst, hver Fuglerøst
Gav han Magt til os at glæde,
Saa vi aldrig savne Lyst.

Lover Gud! — Han har os givet
Nøisomhedens ædle Skat;
Hvo som gjemmer den i Livet,
Lykken aldrig har forladt.

Lover Gud! — Naar Marken blegner,
Naar Naturen har sin Høst,
Naar alt Løv fra Træet segner,
Dvæler Vaaren i vort Bryst.

Lover Gud! — Vi vanke roligt
Ved hans Haand i Verden ud;
Alt omkring os er fortroligt,
Alt er skjønt — vi gaae med Gud!

Torsten og Trine.

Ved Lysets svage Lue, bag lukte Vindvesskud,
Sad Trine i sit Kammer og sukkede til Gud
For hendes Mand, som seiled i Storm paa vilden Sø;
Et Aar var gaaet, siden han drog fra Danmarks Ø.

Det spæde Noer hun lagde alt i sin egen Seng,
Paa Gulvet var der redt til hendes raske Dreng.
Saa løste hun sit Haar og læste Aftenbøn;
Huult fra det Fjerne hørte man Havets Drøn.

Stormen slog om Gavlen, og Tagsteen blæste ned,
I Lyset Høvlespaanen sig krumte bleg og bred.
Men Trine stod for Sengen med et uroligt Sind,
Hun vilde glemme Veiret, i Dynen hyllet ind.

Hun turde ei Lyset slukke: «O Torsten, hvor mon du
Omflakker i Havsnød paa Bølgerne nu?»
Hun syntes høre Skud og de Forlistes Skrig,
I Kamret var der fuldt af Vand og blege Liig.

Da løde Trin; fra Døren sprang Klinken op i Hast,
Ind traadte en Mand med dristigt Øiekast,
Pidsken snoet i Nakken og krøllet Haar paa Kind,
Den tykke lodne Kofte trodsede Veir og Vind.

Ham fløj om Halsen Trine i samme Herrens Stund,
Hun var ei mere bange. «Min Torsten!» raabte hun,
«Til Sømandsviv ei duer En, som er hjerteklemt,
Naar Faren er forbi, saa maa den være glemt.»

Han tog sin Viv paa Skjødet, trak Kufferten frem,
Og viste, hvad fra Reisen han bragte med sig hjem.
Af Silketøi og Linned saa lystelig en Skat;
En Tut med Sølverpenge den var i Krogen sat.

Lysvaagen ud af Reden den lille Gut da sprang,
Den stumped' Skjorte ham om Benene hang.
Han klappede sin Moder, han hopped om sin Far,
Han havde nær raabt Hurra, saa lille som han var.

Og Tøsen i Seng skreg, som hun kunde bedst;
Da ændsed de hverken Brag eller Blæst,
De sladdrede sammen, de støied, og de loe,
Og Ingen gik til Køis, før Vægtren raabte To.

Vinens Gud.

Skjønne Gud, der vidt om Land
Drages af dit Tigerspand,
Med den svungne Thyrsusstok,
Med den druekrandste Lok,
Med din Urnes Nectarstrøm
Fuld af Glemsel og af Drøm!

Dig til Ære, fyrigt, frit,
Hæver sig vort Blik som dit —
See, han kommer med sin Glands,
Med sin Duft og med sin Krands,
See, hvor ør og dog hvor skjøn —
Reis et Alter ham til Løn!

Om hver Tinding tung og sløv
Trykker han sit Vedbendløv;
Tøm hans fyldte Bægre ud,
Klap hans Panther, lyd hans Bud,
Hør hans muntre Bækkenklang!
Frihed elsker han og Sang.

Bort med al forskruet Stiil,
Bort med alle Honningsmiil!
Ingen Skjemt, som er for søgt,
Ingen altfor sippet Kløgt,
Intet Glas, som er for knapt,
Intet Ord, som er for slapt!

Ingen Haan og intet Had!
Vinen skiller Trætten ad.
Pralhans, kom kun med din Blæst!
Kom kun med din Præken, Præst!
Melankolske Daare, kom!
Vend det vrantne Hjerte om!

Unge Frøken, væn og vims,
Ei med Purpurmunden kims
Ad den gyldne Rankes Vaadt!
Fagre Frue, hold dig godt!
Viin og Sang er altid sundt
Mod hysterisk Hjerteondt.

Glædens muntre Gud er stærk —
See, han gjør et Underværk!
See, hvor Alt, hvad der er graat,
Usselt, jammerligt og smaat,
See, hvor Alt, hvad der er sort,
Svæver som en Boble bort!

See, hvor Alt, hvad der er klart,
Gjør Bekjendtskab i en Fart!
See, hvor Alt, hvad der er sødt,
Mødes blussende og rødt!
See, hvor Alt, hvad der er tungt,
Løftes sværmerisk og ungt!

Skjøn Ellens Elsker.

Asbjørn løb fra sin Hytte
Alt til den vildeste Ørk,
Hvor Ravnene skreg efter Bytte,
Og Skoven var bællene mørk.
Det var ene og alene, skjøn Ellen,
Fordi det huede ham,
I de øde, afsides Kløfter
At kunne tænke paa dig!

Han løb fra sin Viv, som jamred,
Han løb fra de klynkende Smaa
Derud, hvor Tordenen hamred
I Klippestenene graae.
Det var ene og alene, skjøn Ellen,
Fordi det huede ham,
I Eenrum at kunne sukke
Og kunne tænke paa dig!

Han løb paa saarede Fødder,
Han havde ei Krumme af Brød;
Han aad de beskeste Rødder
Og fristede Livet med Nød.
Det var ene og alene, skjøn Ellen,
Fordi det huede ham
Langt bedre, end døe, at hungre
Og kunne tænke paa dig!

Han følte sig stærk og tapper,
En reisende Mand blev qvalt,
Med hans sølvspændte Skoe og hans Knapper
Var Vinterens Nødtørft betalt.
Det var ene og alene, skjøn Ellen,
Fordi det huede ham
At være en Morder, naar bare
Han kunde tænke paa dig!

De kunde ei tæmme ham Kraften,
Hvor det kom an paa at slaaes;
Man greb ham en maaneklar Aften,
Henstrakt ved den skummende Fos.
Det var ene og alene, skjøn Ellen,
Fordi det huede ham,
En rolig og lykkelig Time
At kunne tænke paa dig!

Han lagde sit Hoved paa Blokken,
Ingen Naade blev ham forundt.
Alt Bødlen greb ham ved Lokken —
«Holdt,» raabte han, «blot et Secund!»
Det var ene og alene, skjøn Ellen,
Fordi det huede ham
Endnu engang, under Øxen,
At kunne tænke paa dig!

Den 14de November.

Til Oehlenschläger.

Naturen i vort Nord,
Den du saa tidt besang,
Den kan idag ei lønne
Din Fest med Krandse grønne,
Med Duft og Fuglesang.

Den har kun Snee og Iis
Paa Skovens nøgne Tjørn;
Koldt straaler det om Hallen,
Hvor med sin Hustru Skjalden
Omfavner sine Børn.

Men i de Danskes Hjem
Er en Natur endnu,
Som du besang — en indre,
Som vil din Fest erindre
Og komme vel ihu!

Og den er fuldt saa stor,
Og den er fuldt saa smuk.
Der svinder Vaaren ikke
Med sine lyse Blikke,
Med sine varme Suk.

Den hilser paa sin Skjald!
Af den din Fødselsfest,
Naar om Novembers Maane
De kolde Stjerner blaane,
Kan feires allerbedst.

Den hæver til din Priis
Sin hjertelige Røst,
Og den kan bedre tale
End Lundens Nattergale —
Det er idag vor Trøst.

See Danmarks unge Mø:
Vel savner hun en Krands
Til dig af Laurens Blade,
Men hendes Kinder bade
Sig i en Taares Glands.

Og hendes Blik er stort
Og fuldt af Sjælens Magt;
Thi overalt herhjemme
Din høje Digterstemme
Har Aandens Kræfter vakt.

Og hver en ædel Mand,
Hver livfuld Ungersvend,
I hvem med Fryd man mærker
En Gnist af dine Værker,
Dig rækker Haanden hen.

Og paa det norske Fjeld
Og ved den tydske Skov
Dit Navn, o Oehlenschläger,
Som ved det danske Bæger,
Skal synges Priis og Lov!

Stævnemødet.

Høistærede, forlad mig!
Nu har jeg ingen Stunder;
Mit Sind er occuperet,
Og det er intet Under.

Jeg venter her en Dame —
Smiil ei saa klogt! De finder
Ei hendes Lige, søgte
De blandt Millioner Qvinder.

Hun er et Mesterstykke —
Af hvem, det veed jeg ikke —
Naturligviis moderne,
Men tænkt som en Antike.

Alt Draperi henaandet,
Romantisk kydske Lemmer,
Hvorover hele Jordens
Elendighed man glemmer!

Det lille Rosenøre
En Labyrinth af Ynde,
Hvori to Slanger præke,
At det er sødt at synde!

Man fatter neppe Blikkets
Forunderlige Kjækhed,
Der, saa at sige, smelter
Med næsten himmelsk Frækhed.

Paa Hagen er et Mærke,
Indbrændt af Elskovsguden,
Hvis Moder selv har ingen
Sødere Plet i Huden.

Og denne Foraarsskabning,
Hvis rørende, naive
Og sværmeriske Væsen
Jeg ikke kan beskrive —

Hos hvem man vel kan tvivle,
Om Aanden gjøres nødig,
Og om den blandt saa Meget
Ei reent er overflødig —

Har selv forfattet disse
Smægtende, krumme Linier
Og sat mig Stævne under
De næsten nøgne Pinier.

Bemærker De i Luften
En vis ambrosisk Aanden?
Den kommer fra Papiret,
Jeg holder her i Haanden.

I Seglet sees en Amor
Henover Havet ile;
Han seiler paa sit Kogger
Og roer med sine Pile.

Gaa derfor, gaa, min Herre!
Hør, Uhret repeterer —
Ni — ti — halv tolv! — Jeg nægter
Det ikke, De generer.

Bruden.

Fra Floden de unge Piger
Med Fisk og Frugter gaae,
Med sølvhvide Lax i Nettet,
I Kurven Foreller smaa.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Men En, fra Morgen til Aften,
Paa Broen staaer fortabt,
Maalløs, som var af Marmor
Den smekkre Jomfru skabt.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Hun stirrer hen ad Floden —
Blæsten med al sin Magt
Trykker om hendes Lemmer
Den vaade Sommerdragt.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Og spørger man: «Hvem er du?»
Hun strækker Haanden ud
Og kaster et Blik til Himlen
Og svarer: «Jeg er Brud».

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Og atter i den grønne,
Langsomt løbende Strøm
Hun stirrer ned, som om hun
Drømte den dybeste Drøm.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Fra Floden de unge Piger
Med Fisk og Frugter gaae,
Med sølvhvide Lax i Nettet,
I Kurven Foreller smaa.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Der trækkes et Liig af den grønne,
Langsomt løbende Strøm —
Ak, det er hende, som drømmer
Den allerdybeste Drøm!

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Til et Barn.

Kom ud, min lille Stump!
Tag paa de gule Støvler,
Kom ud, hvor Kildens Plump
I Græsset gaaer og vrøvler.
En gammel Kone graa
Gi'r dig af Skaalen Drikke,
Og hendes Døttre gaae
Med Melkespand og strikke.

Med skjæve Been du stumper
Igjennem Revl og Krat,
Og Oldenborren dumper
Fra Grenen paa din Hat.
Hvor Storken vader i Mosen,
Hvor Lilien blomstrer guul,
Hvor Bien kryber i Rosen,
Der vil vi lege Skjul.

Din Moder nu derhjemme
Har travlt med tusind Ting,
Maa rydde op og gjemme,
Hvad vi har slængt omkring;
Nu feier hun din Stue
Og gi'r sine Blomster Vand,
Nu stryger hun din Hue
Og gjør din Seng i Stand.

Nu hendes Navn i Barken
Jeg snitte vil — giv Agt!
Et Kongelys fra Marken
Skal plantes her til Vagt.
Men seer jeg ret? hun kommer,
Hun kommer alt, hvor hist
Med sine sorte Blommer
Sig strækker Træets Qvist.

Hvem holder hun i Armen
Og trykker til sit Bryst?
Hvem blotter hun vel Barmen,
Den søde, for, med Lyst?
Det er din lille Broder;
Han har en evig Tørst —
Nu, løb omkaps til Moder!
Kan du faae Kysset først?

Havfruen.

«Fisker, ved din Baad paa Sandet,
Hvorfor sliber du din Kniv?
Siig, hvad slæber du af Vandet
I dit Net blandt Tang og Siv?»

«Ei Aborrer, unge Frue,
Ingen Ret for Dug og Disk,
Havets Slange vil I skue
I mit Garn, en sjelden Fisk.

Denne Gang i Bølgen brak hun
Roret af min Jolle kuns,
Men ifjor min Broder trak hun
Med sin hvide Arm til Bunds.

Mat hun gisper alt og bløder;
Vend jer bort — med Hævnens Lyst
Nu for sidste Gang jeg støder
Kniven i den Falskes Bryst.»

«Holdt, du Grumme! seer du ikke,
At hun aander, Brystet gaaer?
See, o see! medynksom slikke
Bølgerne de grønne Haar.

Blodig snøret, gjennem Vandet
Har du Arm og Skulder slæbt;
Bleg hun synker hen paa Sandet —
O, hun døer, af Luften dræbt!

Kom! jeg er din Herres Frue;
Ud paa Dybet! flux afsted!
Skjøndt de sorte Skyer true —
Tag din Aare, jeg gaaer med!

Kom! den fangne Havets Datter
Roe med sagte Kast vi frem,
Til i høie Bølger atter
Hun kan synke til sit Hjem.»

Lynet viste Fiskermanden
Veien paa den skumle Sø.
Mulmsort steg ved Himmelranden
Skyerne om Hav og Ø.

Dog — de naaede hjem til Landet.
Men, paa Borgen, Thora gjøs
For sin Mand, som var paa Vandet,
Hvor de vilde Bølger fnøs.

Mørket kom. I Blæst fra Svalen
Stirred hun i Nattens Gru.
Trin da drøned gjennem Salen:
«Fagre Thora, sover du?»

«Er det dig, min Erik, eller
Kalder kun din stærke Røst
Mig fra Gravens vaade Kjælder?
Kom — her er jeg — til mit Bryst!»

«Intet Gjenfærd, Thora, stamper
Til dit Sengested i Nat
Ved de halvudbrændte Lamper —
Giv mig Munden! tag mig fat!»

«Ha, du kommer fra de Døde!
Drivvaad, kold, afsjælet nys!
Men jeg elsker dig, du Søde,
Og her har du mig! mit Kys!»

«Ja, vel stivne mine Hænder,
Og min Røst er dyb og mat;
Men for dig, skjøn Thora, brænder
Hjertet som vor Bryllupsnat.

Stormens Hvin og Bølgeslaget
Drev os paa det lumske Sand.
Jeg og mine sprang fra Vraget,
Tænkte vel at naae til Land.

Men de blev, de blev derude
Paa det friske, høie Hav;
Mit Farvel, hvor Storme tude,
Fik de med i dyben Grav.

Døden sang alt for mit Øre.
Dig, min Viv, jeg tænkte paa.
Ei min Arm jeg kunde røre,
Stiv af Svømning, kold og blaa.

See, da greb mig under Brystet
Hænder dybt fra Nøkkens Hjem,
Og af bløde Arme krystet
Førtes jeg paa Havet frem.

Ved de stærke Glimt fra Himlen
Saae jeg Havfrubarmens Snee,
Saae jeg midt i Bølgevrimlen
Hendes Perletænder lee;

Saae jeg hendes glatte Skuldre,
Hendes sledske Ansigtstræk,
Den forføreriske Huldre!
Og jeg stødte hende væk —

Stræbte svømmende mod Landet,
Kraft jeg havde for en Stund —
Men hun slap ei, før i Vandet
Jeg fornam den faste Grund.

Kom! Nu glemt er Sorg og Kampe!»
Thoras Hjerte heftigt slog,
Og hun slukte Nattens Lampe.
Længer bort Uveiret drog.

Sommerens Tale.

Glæd dig! glæd dig! Tiden kommer,
Da fra Vintrens dunkle Vraa
Til sin Ild, sit Himmelblaa
Kalder os den muntre Sommer,
Synger fro:
«Kom herud, I stakkels To!
Kom, tag Deel med mig i Lykken!
I skal vende Sorgen Ryggen.

O, jeg veed det nok, at Smerte,
Uro, Jammer, alle Slags,
Som man ei kan hæve strax,
Plager et uskyldigt Hjerte;

Men lidt Trøst,
Nogen Glæde ved mit Bryst,
Har jeg altid dog hørt sige,
Finde de Ulykkelige.

Naar i Skoven Jægeren skyder,
Kløver dufter rundtomkring,
Kildevæld gjør Hop og Spring,
Skyen fuld af Lynild flyder,
Fiske smaa
Stikke Hovdet af det Blaa,
Og bag Løvene sig sanke
Tusind vevre Sladderhanke —

Gjerne hører jeg fortælle:
««O, hvor Sommeren er smuk!»»
Mangt et Hurra, mangt et Suk,
Veed jeg, ikkun mig kan gjælde.
Men der er
Meer end Een, som jeg har kjær:
Digterne, hvor de mig møde,
Kan jeg kysse halvt til Døde.

Og hvad Malerne henrive!
Denne Speiden, dette Blik!
Denne Træffen paa en Prik!
Dobbelt rød man vel maa blive;
Dog, de vil —
Deres Konst det hører til —
Man maa lade sig betragte;
Hvo vil slig en Smaating agte?

De Forelskte i min Skygge
Allermeest jeg holder af;
Gud dem noget Yndigt gav,
Var de ellers nok saa stygge.
I mit Huus,
Under Nøddetræets Suus,
Er de ret, som var de hjemme,
Kan de sig og Verden glemme.

Kom da ogsaa ud, I Gode!
Og den lille Rolling der
Af en Green en Kjephest skjær,
Hæng en Krands omkring hans Ho'de!
Jordbær smaa
Rødme, hvor I staae og gaae;
Jeg vil vise Vei i Lunden,
Putte ham dem selv i Munden.

Jeg er med jer, naar I vandre
Hjem blandt vilde Rosenhegn,
Trykket af en sagte Regn
Under Løvet til hverandre.
Guld i Blaat
Følger paa mit Vaadt og Graat,
Og bag Bladet i det Dunkle
Skal en smuk Sancthans-Orm funkle.

Ja, jeg giver Kildevandet
Et Slags udsøgt, munter Kraft,
Som skal, meer end Druesaft,
Bringe eder her paa Landet

Til at lee,
Til at see
Alt, hvad Livet forestiller,
Som igjennem Viisdoms Briller.»

Nordexpeditionen.

Femten Somre var den Fagre
Kuldens strenge Love tro;
Ja, hun var en sand Polaregn,
Skjult for Verden, fuld af Ro.

Efter det Slags Regioner
Er jeg en forelsket Nar;
Er end Dagen kort — hvad gjør det?
Natten den er lang og klar.

Hvilke Ild- og Purpurkugler!
Hvilke dybe Stjerneblik!
Hvilken Rødme over Sneen,
Hvilken nordisk Romantik!

Skulde her ei Isen brydes,
Var det et uhyre Tab,
Ei for mig alene, men for
Al erotisk Videnskab.

Og jeg trængte frem — jeg fandt mig
I en Trylleverdens Skjød;
Hvilken Stilhed i Naturen,
Som dog derfor ei var død!

Skjøndt — jeg nægter ei — imellem
Var det, ligesom jeg gjøs,
Naar jeg saae, hvordan i Dydens
Strenge Frostveir Alting frøs.

Hendes Moder gav jeg Æsker
Fulde af Pariser-Pynt;
Og Papa, som var mistænksom,
Vandt jeg med en romersk Mynt.

Mod de andre Eskimoer —
Tanter, Onkler, Fættre — hu!
Var jeg overmaade venlig,
Kaldte dem bestandig Du.

Som en Sværm af vilde Svaner
Hvæsed en Venindeflok;
Og den gamle Portner brummed,
Som en Iisbjørn paa sin Blok.

Skulde her jeg gaae til Grunde
Uden Ly og Vinterhavn? —
Ha! tilsidst to Gletscherarme
Smeltende tog mig i Favn.

Hundred skjelende Rivaler
Fnøs omkring mig af al Magt,
Men bestandig dog i Afstand,
Med en vis Hvalfisketact.

O, min Kjækhed blev belønnet!
Alle Hindringer til Trods
Naaede jeg Nordvestpassagen
Med meer Held, end Captain Ross.

Ulykken rammer Alle.

I Silke stod Grevinden
Blandt Blomster paa Altanen
Og svang den lette Solskjerm
Og kasted Brød til Svanen.

Ulykken rammer Alle!

Paa sine Knæe i Haugen,
Bag Ranken og Melonen,
Laae med de brune Hænder
Blandt Ukrudt Lugekonen.

Ulykken rammer Alle!

Hun vendte halvt sit Aasyn
Mørkt imod Slottets Fløie:
«Gud trøste os, som Trældom
Og Solens Brand maae døie!»

Ulykken rammer Alle!

Og Prindsens Jæger svang sig
Af Hesten svedt og støvet;
Sølv paa hans Klæder funkled,
Som Morgendug paa Løvet.

Ulykken rammer Alle!

Og han Grevinden rakte
Et Brev med Guldrand ziret;
Hun læste henrykt Brevet
Og kyssede Papiret.

Ulykken rammer Alle!

Men Greven stod bag Døren —
Det Syn ham ei forlysted —
Han stødte hende Dolken
Til Hæftet ind i Brystet.

Ulykken rammer Alle!

«Kom hjem, kom hjem, Margrethe!»
Skreg en fortvivlet Stemme
Fra Haugeportens Gitter:
«Det Barn, som du lod hjemme —»

Ulykken rammer Alle!

«Vor lille Søn, som smilte,
Da du forlod ham, Qvinde,
Er styrtet ned i Brønden,
Og Ingen kan ham finde.»

Ulykken rammer Alle!

Gunløde.

Jeg elsker den hvide,
Den blide Gunløde,
Med Lokkerne bløde,
Med Nøglen ved Side;
Paa Bordet hun sætter
Mig duftende Retter
Og Rosen ved Ruden;
Hun pusler mig Puden
Med sneehvide Hænder;
Hun Lampen mig tænder
De søvnløse Nætter;
Hun vugger paa Armen,
Hun trykker til Barmen
De røde, de bløde
Smaarollinger søde;
Hun hersker som Fruen
I Salen og Stuen,
Hun flytter mig Stolen,
Hun gjemmer mig Kjolen
Og Hatten og Huen;
Hun rækker mig Staven,
Hun bortvifter Fluen —
Med Tiden hun sætter
Mig Urnen paa Graven.

Pater Hugo.

«Pater Hugo, jeg er bange!
Ud af Klostrets mørke Gange
Lad os lede vore Fjed;
Hvis et Gjenfærd i sit Lagen
Mødte os paa dette Sted?»
— «Det gjør Ingenting til Sagen,
Donna Rosa, følg kun med!»

«Hvor den sorte Gang sig hvælver!
Ikke mindste Lys — jeg skjælver!
Nu fordobler Mulmet sig —
Ak, det tog mig under Hagen,
Jeg maa holde mig til dig!»
— «Ganske rigtig, det er Sagen,
Donna Rosa, stol paa mig!»

«Pater Hugo, jeg kan føle —
Ak, lad os dog ikke nøle!
Himmel, hvilken Rædselsstund!
Har jeg nogen Tid seet Magen —
O, nu kysser det min Mund!»
— «Kors dig, det er Hovedsagen,
Donna Rosa, kors dig kun!»

«Pater Hugo, viid, det klemmer,
Og det trykker — jeg fornemmer —

Ak, igjen et Kys — et nyt —
O, det er saa klart som Dagen,
At det Sted vil blive rødt!»
— «Barn, hvad gjør et Kys til Sagen,
Naar det blot er langt og sødt?

Du har lært ved denne Vandring,
Hvilken lykkelig Forandring
Spøgelsernes Væsen tog;
Hvor i fordums Tider Dragen
Gift ud af sin Strube jog,
Der, det ligger klart for Dagen,
Kun et Kys den Slemme tog.

Du vil aldrig være bange
Mere for i Klostrets Gange
Ind at vove dine Fjed;
Du vil aldrig løfte Klagen,
At det er et Rædselssted:
Naar — det er mit Raad i Sagen —
Pater Hugo følger med.»

Til en Veninde.

Der er en Trolddom paa din Læbe,
Der er en Afgrund i dit Blik,
Der er i Lyden af din Stemme
En Drøms ætheriske Musik.

Der er en Klarhed paa din Pande,
Der er et Mørke i dit Haar,
Der er en Strøm af Blomsteraande
Omkring dig, hvor du staaer og gaaer.

Der er en Skat af evig Viisdom
I Smilehullet paa din Kind,
Der er en Brønd, en Sundhedskilde
For alle Hjerter i dit Sind.

Der er en Verden i dit Indre,
En sværmerisk, chaotisk Vaar —
Som jeg umulig kan forglemme,
Som jeg tilbeder og forstaaer.

Enken.

Her, hvor disse Bakker skraane
Og i Søens Dyb sig speile —
Hvor de hvide Skyer graane,
Og de grønne Baade seile —

Her har han saa ofte staaet,
Eensom, stille, fjern fra Vrimlen.
Her, da sidst vi vandred sammen,
Saae han tankefuld mod Himlen.

Og forunderlig bedrøvet
Kyssed han mig tidt paa Haanden —
Men jeg saae det nok, at fjern var,
I en anden Verden, Aanden.

Her, ved dette Bord, har han mig
Sine sidste Tanker skrevet —
Har sit sidste Glas han drukket
Og sin sidste Time levet.

Uhret lagdes bort; han saae jo
Evigheden tryg i Møde —
Kun min Haarlok, kun min Guldring
Tog han med sig, da han døde.

Og han fyldte Steen i Lommen
For at blive dybt begravet —,
Han, hvis smidig-lette Lemmer
Svømmede som Skum paa Havet.

Og de stærke Hænder bandt han,
Sammensnoede dem med Sivet —
Han, som fordum sprang i Bølgen
For at redde Andre Livet.

Og paa Bunden af den dybe
Indsø laae han mange Dage.
Endelig de kolde Vande
Gav mig ham iiskold tilbage.

Ringen saae jeg paa hans Finger,
Lokken fandt jeg paa hans Hjerte,
Og i hans rolige Ansigt
Var der intet Spor af Smerte.

Forsvar.

Vil man en Skjald bebreide,
At Elskovs søde Magt
Han synger henrykt om?
O, en velkommen Feide!
Han synger uforsagt —
Du, hulde Musa, kom!

Siig mig, hvad skal hans Toner
Forherlige meer, end det,
Som altid er og var
Det Lifligste, Mænd og Koner
Henreves af med Ret?
Du, hulde Musa, svar!

Har du din Lyst af Trætten,
Der jevner sig ved Daad
Imellem vrede Mænd? —
«Grib, Digter! Bajonetten»,
Er hendes vise Raad,
«Og kast den feige Pen.»

Den fine Kløgt, som veier,
I dybeste Respect,
Forsigtig og betids
Den rimelige Seier
Paa Alliancens Vægt? —
Musen smiler spids.

Et Stænderraad, som pukker,
Og Mænd, hvis hele Haab
Er streng Oeconomie
Og Runkelroesukker? —
Du hører hendes Raab:
«Ah, maa jeg være fri!»

Det stille Liv paa Landet,
Hvor Alting er saa grønt,
Saa triveligt, saa drøit? —
«Bedre end meget Andet,
Al Ære værd, endskjøndt —»
Musen gaber høit.

Den Fornemhed, som sætter
For os, hvad den har,
Et pragtfuldt Logis,
Et Bord med Herreretter
Og en høflig Passiar? —
«Spiis», hvisker hun, «og ti!»

Den kjække Fart paa Søen,
Ved Stjernernes Lys,
Til Stormens Basun? —
«Ja,» siger Digtermøen,
«Men efter Havets Gys
Fyld mig min Seng med Duun!»

Den Ædelsteen, som blaaner
I Herskernes Krands,
Paa deres gyldne Stav,
Hvis Zittren endnu laaner
En Kammerjunker Glands? —
Hun tier som en Grav.

Den Dyd, hvorom man præker
— Gud veed, om med Forstand —
Saa bredt og saa vidt;
Som gjør en Mand til en Qvæker
Og en Kone til en Mand? —
Er ei Musens Appetit.

Den Evige, den Høie,
Langt over al Fornuft,
Som fylder intet Rum,
Som sees af intet Øie? —
«Giv kun din Andagt Luft,
Knæl,» byder hun, «men stum!

Nei, Elskovssuk, som gløde,
For dem har Strengen Lyd;
Som Fugle til Skovens Bær,
Hold du dig til det Søde,
Som bliver, var og er —
Syng, Skjald, din Elskovs Fryd!»

Bondestriden.

Grev Guntram og Grev Lanzelin,
De hærgede forsande
Med Keisergunst og Pavebrev
I rige Schweitzerlande.

De odelsbaarne, frie Mænd
I Muri og i Vohlen,
De lukkede for Lo og Stald,
For Qvien og for Folen.

De bad om Fred for deres Huus,
For deres Mark og Skove,
Saa kom de villig mangen Gang
Med Karl og Dreng til Hove.

Grev Guntram og Grev Lanzelin,
De tog de gode Gaver,
De tog de frie Bønderbørn
Og gjorde dem til Slaver.

De tog Alt, hvad de kunde faae,
Og fordred endnu mere:
«Naar eders Gaver ei forslaae,
Saa maae I bringe flere!»

Den raske Dreng med gulen Lok,
Han maatte drive Øget,
Og Pigen med sin Rosenkind,
Hun maatte age Møget.

«I give med et villigt Sind
Indtil den sidste Bønne!
For hvad I lide Mangel paa
Vil Himlen eder lønne.»

Da reiste sig det gamle Mod
I odelsbaarne Hjerter:
«Ha, vi har ydet sidste Skjærv
Til Virak og til Kerter!

Det gjorde vi med taaligt Sind,
At frelse vore Sjæle,
Og for det bittersøde Kors,
I bragte os, vi knæle.

Men rør ei ved vor Frihed, Drot!
Thi heller, skal det gjælde,
Vil vi forlade Huus og Hjem
End blive her som Trælle.»

De dreves ud med Viv og Børn,
Man tog fra dem det Sidste;
I fremmed Land, ved fremmed Brød
De maatte Livet friste.

Grev Lanzelin blev svag og graa
I Borgens skumle Lukke,
Og tung af al den søde Most,
Han drak af Bondens Krukke.

Da flokkedes de Folk igjen
Fra Muri og fra Vohlen;
Ak, i Eens eget Fødeland
Der skinner mildest Solen!

Med Kølker de forsamled sig
Og Qvinderne med Krandse.
Men ungen Radbod mødte dem
I Harnisk og med Landse.

Og Bondens Blod i Strømme fled
Alt paa hans egen Ager,
Som Bierne i Kuben døe
I egne Honningkager.

Og Ridderen af Klippen brød,
Af Bondens egen Klippe,
Og reiste høit et hornet Slot
Og udenfor en Vippe.

Og Slottet fik hans Hustru fiin
Alt til sit Enkesæde;
Men der skjøn Ida mangen Nat
I Eenrum maatte græde.

Hun hørte, naar i Borgen slog
Den dybe Midnatsklokke,
En Hylen i den mørke Skov
Af dræbte Bønderflokke.

Hun saae dem sætte Stiger til —
O, alle Himlens Magter! —
Hun saae dem svinge Øxen høit
Med Hævnens vilde Fagter.

Hun bad saa mangen lønlig Bøn,
Og hun lod Messer læse;
Men hver en Midnat hørte man
I Dødningluren blæse.

Hun bygged op et Kloster skjønt
Med lange Søilerækker;
Der sover hun og hendes Slægt,
Til Dommedag dem vækker.

Amalie Raben.

† 1832.

Den tunge Regnsky hænger over Vandet,
Og Skoven hyller sig i Taager;
Det gamle Taarn, som stirrer ud fra Landet,
Seer kun paa Søen hvide Maager
Og intet Seil, som bringer Hjemmet atter
Den ømme Søster, fromthengivne Datter.

Forgjæves dufter Lunden, snoer sig Gangen;
Hun bryder ingen Blomster fleer.
Forgjæves venter hende Fuglesangen;
Hun hører ingen Fugle meer.

Echo, som klang fra Skov og Borg derhjemme!
Dig lokker aldrig mere hendes Stemme.

Hvor Elven flyder under Bjergets Buer
Med Sommerslotte og med Druer,
Der hviler hun, hvor høie Popler kneise,
I Fred, træt af den tunge Reise;
Der slumrer hun, der har hun kastet Staven,
Der sover hun bag Blomsterne, i Graven.

Men hendes Aand, den kjærlige, den rige,
Den er iblandt os, den guddommelige,
Den er, hvor hun i Døden længtes hen,
Den er i Hjemmet, hos hver trofast Ven,
Hos eder, hvem hun elskte som sin Sjæl,
Hvem hendes sidste Aande bød Farvel.

Og Taaren, som i Øiet hviler,
Det tause Sprog, som Sorg kan lære,
De stille Veemodstræk hos dine Kjære,
Forstaaer din Aand, Amalie! Den iler
Til vor Erindrings sørgelige Fest
Med Haab, med Trøst, med Held — en himmelsk Gjæst!

Naturraisonnement.

Høirøstet Skoven suste,
Og i de grønne Sale
Gjenlød — jeg laae i Skyggen —
Den ugeneerte Tale.

De gode Træer mene,
At, ubekjendt med Sproget,
En Jordens Herre fatter
Aldeles ikke noget.

Som oftest — nægtes ikke —
Gaaer det vel saa i Verden;
Men en Poet indprenter
Sig Tonen og Gebærden

Og samler, naar han hører
En stærk, begavet Taler,
Saa godt han kan, sig nogle
Mærkværdige Vokaler

Og sammenligner, aner,
Gjetter undertiden
Hvad ved gjentagen Lytten
Bekræftes for ham siden.

Da er han lutter Øre,
Den lykkelige Grandsker,
Og henrykt han Naturens
Ældgamle Sprog fordansker.

Men denne Gang var ikke
Themaet kjælne Drømme,
Som før jeg stundom hørte
Fra Blomsterlæben strømme.

Det var en mere bitter
End oprømt Persiflage,
Der tonte gjennem Skovens
Indhyllende Boscage.

«Der ligger», raabte djærvt nok
Et Poppeltræ som Taler,
Idet paa mig han peged,
«Atter en ussel Praler;

Af dem, som troe at flyve
Med hvad de kalde Aanden
Og dog kom aldrig længer,
End man kan strække Haanden;

Som fuld af Hjertensgodhed
Impertinent beklage,
At alt det andet Skabte
Staaer dog saa langt tilbage.

Der ligger han med Briller
Og Parapluie — Ak, Fyren
Ret noget Vigtigt troer sig,
Naar han seer hen paa Myren!»

Ved disse Ord lød Latter
Fra alle Skovens Kanter,
Men meest fra Planteskolens
Opløbne, unge Fjanter.

«Ja,» blev han ved, «vor Ven her
Har trygt sig foresværmet,
At han har rystet Stenen
Og Planten længst af Ærmet.

Den Drømmer! om saa var end,
Hvad vandt han i sit Eie?
Veed han en Steens beskedne,
Taalmodige Liv at veie?

Veed han de stille Kræfters
Langsomme Dyd at hædre?
Og kjender han en Plantes
Lønlige Levnet bedre?

Med affecteert Beundring
For Planteverdnen træder
Han i vor Kreds og sauger
Vort Inderste til Bræder.

Stakkel, der med sit Vidskab,
Med alle sine Konster
Dog slipper aldrig ud af
Forstandens tykke Dunster;

Der, i det Hele taget,
Er tarvelig udstyret
Og knap seer over Skuldren
Sin Læremester, Dyret;

Der ei kan proppe mere
I Hjernen af det Sande,
End dette Insect fødtes
Med i sin brune Pande;

Der gaber, træt af Tanker;
Der lukker for sin Kikkert —
Og lader Klumpen sørge,
Der vælter ham saa sikkert!

Og han — han vil begribe —
Som aldrig naaer i Livet
En Kampesteens Erfaring —
Han, der maa døe som Sivet;

Der, for at kunne trives,
For blot at existere,
Maa dræbe og maa myrde —»
Jeg gad ei høre mere.

Jeg gik derfor og tænkte:
Det klapprer Een og Anden
Af disse Herrer ogsaa,
Seer jeg, i Træforstanden.

Vel har jeg ei som Bjerget
Saa fast en Fod at staae paa
Og ei som Elephanten
En saa massiv at gaae paa;

Kan ei docere Skjønhed
Saa tydelig som Rosen,
Ei blomstre halv saa ziirligt,
Som Planterne i Mosen;

Gad heller ikke just som
Et Poppeltræ forresten
Bestandig kikke Stjerner,
Barhovedet, i Blæsten

Og føler vel, hvor lidet
De Folk er at berømme,
Der tage Alt for Intet
Og sig for Alt i Drømme.

Men ikke desto mindre
— Her standsed jeg og sukked —
Jeg har Hovmodet i mig
Med Modermælken drukket.

Jeg, som en gammel, indgroet
Aristokrat paa Jorden,
Flux fatter ikke denne
Friheds og Ligheds Torden.

Det maa der Tid og Ro til;
Nu er jeg for piqueret —
Skjøndt jeg vil ikke nægte,
At jeg er resigneret.

Til — —

En Børneflok, en Jomfruskare,
En Kreds Veninder samles her,
Som Engle, svævende og klare,
Saa blomstrende, saa skjøn enhver.

O, lykkeligt det Hûus, hvor Gjæster
Som disse svæve ind og ud!
Der Aarets Løb er rigt paa Fester,
Der dvæler gjerne Glædens Gud.

Og den, hvis Dag vi kom at feire,
Er uden Bram og ydre Pragt,
Men Een, som vinde veed og seire,
Undseelig selv ved Yndets Magt.

O du, beskedne, troe Veninde!
Du har et lykkeligt Genie,
Du kan saa roligt Hjerter vinde,
Din Magt er ei saa snart forbi.

Af Børn en Krands dig alt omgiver,
Du bruger ingen anden Pryd;
Den Krands, den voxer, og den bliver,
Uvisnelig, en evig Fryd.

Hvad Duggen er for Rosens Rødme,
Er Viin for Læbens Rosenild,
Lad derfor Sødt berøre Sødme,
Løft Glassets skjønne Farvespil!

Hun leve! Vor Veninde leve
Bestandig lykkelig som nu!
Og Alt, Alt, hvad hun elsker, leve!
Din Skaal, din Skaal, Trofaste, du!

Ghasele.

Paa dette grønne Mos, det bløde, lad mig hvile,
Hvor Oleanderbuske røde ad mig smile!
Jeg har ei Lyst til Dandsesalens rige Glimmer,
Kun her, hvor Duggens Perler gløde, lad mig hvile!
Mit Øre brister ved de stærke Symphonier;
Hvor Nattergaleslag sig møde, lad mig hvile!
Jeg kan ei taale disse snevre Silkeklæder,
Løs op, løs op! hvor der er øde, lad mig hvile!
Jeg vil ei boe i Huset med de klare Lamper;
Hvor Høsten sine Blade strøede, lad mig hvile!
I veed, jeg drak mig syg ved Livets bittre Kilder,
O nu, hvor Kilderne er søde, lad mig hvile!
I veed, jeg fik mit Saar, hvor tusind Hjerter kæmpe,
O nu, hvor ingen mere bløde, lad mig hvile!
I veed, at Stormene min unge Lykke knuste;
Hvor Storme om min Gravsteen støde, lad mig hvile!
Ei nogen Levende mod denne Barm sig sænke,
I Armene paa En, som døde, lad mig hvile!

Til Vinterveiret.

Grimme Jotun, som fra Fjeldet
Hyler i dit Horn af Iis;
Du, som har i Skoven fældet
Løv og Blade med dit Riis;
Du, som stopper Kildevældet;
Du, som ret paa Tølperviis
I min Glut, den spæde, rusker;
Du, som ingen Anstand husker!

Du, som om den varme Stue
Dine kolde Arme slaaer,
Driller Kakkelovnens Lue,
River Hatten af vort Haar,
Volder Hoste, volder Snue,
Slibrer Stenen, hvor vi gaaer,
Kaster Snee mod vore Ruder
Og i Skorsteenspiben tuder!

Hør, er det ei billigt, Bedste,
Vi det Laadne vende ud?
Handler du imod din Næste,
Som det sømmer sig for Gud?
Burde vi ei fiendsk dig gjæste
Og besvare Tud med Tud?
Dog — fra gamle Venskabs Dage
Kommer Mindet mig tilbage.

Tidt som Dreng jeg med dig rendte
Over Søens blanke Arm,
I dit Sneelag Fingren brændte,
Som ved Ovnens Lue varm;
Dyngvaad du mig ofte sendte
Hjem fra Legens muntre Larm,
Slog mig tunge Hagl for Panden —
Og dog holdt vi af hinanden.

Har du evig dine Løier
Af at rokke paa mit Tag,
Blæse Træk i vore Køier
Og forstyrre Pumpens Drag —
Hvis det dig saa godt fornøier,
At du har en Sneebold færdig:
Nu, een Spas en anden værdig!

Kanepidsken kjækt dig smelder
Under Næsen sine Knald;
Gadedrengene og Bjelder
Lee dig ud i Tusindtal;
Om din ringe Magt fortæller
Lirekassens Tonefald;
Flammen, der fra Ovnen lyser,
Som en Busemand dig kyser.

Tro ei, at din Storm fordriver
Blomstringsmodet med sit Skryd —
Naar den unge Mø os bliver,
Har vi Vaarens bedste Pryd;

Du med dine lange River
Samler kun den spredte Fryd.
Tæppet, strakt i Vintersale,
Blomstrer meer end grønne Dale.

See de unge Børn, de søde,
Flagrende i Dandsens Larm!
Kinderne og Læber gløde,
Freidigt aander Bryst og Barm;
Arme slynge sig i Møde,
Luften bølger let og varm,
Øiet smelter, Haaret flyder,
Fløiten, Violinen lyder.

Dig vi denne Vrimmel skylde,
Mangt et vennesaligt Lag:
Kom, vi vil dig, Brumbas, hylde,
Trods din Knurren, trods dit Brag;
Paa din Sundhed Kruset fylde
Og til ærligt Brodertag,
Skjøndt i Vantens laadne Gjemme,
Række dig vor Haand at klemme!

Var det Synd?

O, var det Synd, at vi var ene?
At ved vort Bryllup var saa faa?
At mellem høie, tause Grene
En Stork vi kun i Reden saae?

En Stork med sine røde Hoser
Og med sit lange Sladdernæb —
Og ingen Gartnersvend med Roser
Og kun en Snegl med Silkeslæb?

Og ingen Præst med Pibekrave
Og ingen pyntet Kammermø
Og ingen anden Brudegave,
End Sølvskum fra den lille Sø?

Og at det sagte Ja af Bruden,
Og at min høie Troskabseed
Blev hørt og fordret kun af Guden,
Den unge Gud for Kjærlighed?

Men dybt i Skoven — kan du huske?
Var som en Grotte for en Fee;
Ildorme hang i alle Buske,
Og kun ved dem vi kunde see.

O, hvis jeg nogensinde glemmer
Den søde Stund — saa straf mig, Gud!
Græshopper sang med tusind Stemmer,
Og hvert Minut faldt Stjerneskud.

Til Elskov.

Første Elskov! unge Sjæles Møde
I det henryktdrukne Øiekast!
Er du aldrig Hvile, altid Hast?
Kan et Hjerte ikkun eengang gløde?

Vender aldrig meer din Magt tilbage,
Naar med Qvaler svandt din første Lyst?
Er ei længer reent for dig et Bryst,
Som din Duft beruste fordums Dage?

Er det friske, nysudsprungne Hjerte
Kun den dyre Blomst, du leger med?
O, saa fly, far troløs kun afsted,
Korte Fryd, som koster evig Smerte!

Men saa grum kan din Natur ei være;
See — det er mit Haab — en salig Ild,
Mere høi og stærk, kun mindre vild,
Skal jeg atter til dit Alter bære.

Barnets Sind kan vende fromt tilbage,
Høi Uskyldighed i Manddoms Aar,
Og hvor grønnes en saa sjelden Vaar,
Kan ei savnes varme, lyse Dage.

Mary.

»Hvad tykkes dig om hende, Jack!
Som stirrer over Sø
Bleg fra Fregattens høie Dæk
Til Skotlands fjerne Ø?

Et Barn endnu, knap sytten Aar,
Ret skabt til Sømænds Lyst;
Langt flagrer hendes Ravnehaar,
Høit bølger hendes Bryst.

Fordi hun gav sig villig hen
En Nidding i sit Land,
Er hun Forbryderens igjen
Paa Sydhavs-Øens Strand.

Fordi hun var for øm og varm,
En Qvindes sande Dyd,
Til Straf hun slynge skal sin Arm
Nu til en Kjeltrings Fryd.

Var hun paa Traaden noget løs,
Det er hun vel endnu,
Saa er hun dog en fager Tøs —
Hvad, Jack, hvad mener du?

Ifald jeg kaldte paa vor Præst
— Hun siger ja, min Tro —
Og lod ham spledse os som bedst?
Min Køie rummer To.»

«Det duer ikke, Tom; hun har
Alt faaet sin Bekomst.
Prøv kun, hun giver intet Svar,
Det er en knækket Blomst.

Hun flager kun en stakket Stund,
Det kan man mærke godt;
Den Seiler stødte snart paa Grund,
Den bliver aldrig flot!»

Ung Mary stod foruden Trøst
Og over Havet saae,
Til Skotlands høie Klippekyst
Forsvandt i Taager blaae.

Hun stille stod, til ingen Rand
Bag Bølgen mere steg;
Til hendes kjære, gamle Land
For mørke Vover veg.

«Vi skues aldrig meer igjen,
Du blues ved mit Syn;
Sneetakte Bjerg, min Barndoms Ven,
Du rynker dine Bryn!

I, grønne Bakker, hvor jeg laae
Saamangen Sommerqvæld,
I svinde i det fjerne Blaa,
I sige koldt: Farvel!

I har ei Muur, ei Fangedyb,
Ei Hytte eller Vei
Til Herberg for et usselt Kryb,
Foragteligt som jeg!

Selv Stjernerne, de milde Lys,
Vil ikke see mig meer!»
Hun sendte dem sit Afskedskys —
Da saaes ei Landet meer.

De løste op for hendes Barm,
Den steg saa hvid og høi;
De blottede den runde Arm,
Blodstraalen sprang og fløi.

Men koldere blev hendes Bryst,
Kun svagt det steg og sank;
Og som et Havblik laae tilsidst
Ung Mary bleg og rank.

Polyperne paa Havets Bund
Liigplanken til sig rev,
Og paa den vaade Gravhøi kun
Det lange Søtang drev.

Til Nanna.

Kjære Nanna! det er simpel Pligt,
At jeg svøber udenom de fine
Strømper fra din Søster Josephine
Dette ubetydelige Digt.

Saadan tomme, tynde, slappe Ting,
Saa pedantisk parrede tillige,
Som dog Strømper ere, sandt at sige,
Kan behøve et poetisk Sving;

Kan behøve en rhetorisk Pen
Og en nogenlunde fyrig Taler,
Som den blege Skjønhed anbefaler,
Naar den oversendes til en Ven.

Ak, det dorske Stof med uvis Form,
Disse bløde, matte Elementer,
Dette Chaos af en Traad — det venter
Paa sin egentlige Skjønhedsnorm;

Paa en Skaberindes søde Bliv,
Paa at faae et Indre, for hvis Kræfter
Alt det Ydre yndigt giver efter,
For at faae et Indhold og et Liv.

Skjænk dem dette — disse blege, smaa,
Sammentrykte, ganske flade Stakler!
Du kan gjøre, veed du nok, Mirakler,
Naar du bare vil dem trække paa.

I et Attelier en Marmorsteen
Kan ei runde sig med mere Ynde,
End de lykkelige, glatte, tynde
Strømper, naar de slutte om dit Been.

Søg de smidiglange Skafters Ly,
Lad dem fange blødt i deres lækkre
Huulhed alt det Fyldige og Smækkre,
Som hos dig er ikke sky, men bly!

O, jeg seer dem alt — du har dem paa —
Glatte, glindsende — af over hundred
Kjenderblik omspeidet og beundret!
Dog de ikke mindste Rynke slaae.

Denne Blomstudvikling, dette Spring
Til en Stilling, som for Strømper immer
Er forenet med uhyre Glimmer,
Gjør dem til interessante Ting

Og er virkelig en Trøst for dem,
Der for Øieblikket ikkun have
Denne ubetydelige Gave
Paa din Fødselsdag at bære frem.

Stamtræet.

Min Stammefaer — Gud veed, hvorfra
Han egentligen var;
Men i de gamle Krøniker
Fortælles, han var en Nar.

Med Snabelskoe og Bjeldeklang,
Med Narrekappe og Brix,
Han maatte more det hele Hof,
Hvis ikke, saa fik han Vix.

Hans Børn blev strunke Adelsmænd
Og een af dem en Helt;
Vi føre endnu for hans Skyld en Mand
Uden Hoved i gyldent Felt.

En anden, siges der, levede kun
For sine Godsers Bedste,
Som Dødninge saae hans Bønder ud,
Som Beenrade deres Heste.

Min Oldefaer forestod Rigets Skat,
Som dengang var meget tung;
Alt hvad han gav for Landet ud,
Det gik i hans egen Pung.

En kronet Isse, veed jeg, blev spaaet
Min Bedstefaer af en Hex;
Han kjørte altid med Fire for
Og hans Kone altid med Sex.

Min Fader var længe Pebersvend;
I tidligste Ungdom han kom
Med skaarne Stene og meget Antikt
Hjem fra Neapel og Rom.

Jeg svigter ikke min høie Byrd,
Mit Navn og mit Stammetræ:
Min Stammefader var en Nar,
Jeg er i det mindste et Fæ.

Kun en Time!

Lange Nætter, korte Dage,
Medens Aarene de rulle,
Ingen Sol, en evig Kulde,
Vil jeg friste uden Klage;
Kun en Time, kun en Time!

Savn og Sorger vil jeg lide
Uden Haab, med bitter Længsel,
Eensomhedens sorte Fængsel
Vil jeg fylde med min Qvide;
Kun en Time, kun en Time!

Englen, som sin Fakkel slukker,
Og som fører til de Døde,
Vil med Rolighed jeg møde,
Englen, som for Graven lukker;
Kun en Time, kun en Time!

Og hvorefter kan du hige,
Og hvad finder du, som qvæger
Saa balsamisk, at dets Bæger
Er dig nok, Ulykkelige,
Kun en Time, kun en Time?

O, at hvile og at smile
I de Arme, ved det Hjerte,
Som jeg elsker, fuld af Smerte,
Der at smile, der at hvile
Kun en Time, kun en Time!

Med en Brystnaal.

I Stedet for en Piil fra Rosenskyen,
En let bevinget, farlig Piil,
Én Piil, som hefter sig i Hjertet,
Hvis Gift er Kys og Smiil —
Modtag en Naal, som gjennemborer,
Men kun det lette Tüll; en Naal, som holder,
Hvis Hensigt er at samle og forene,
Men kun de ydre, løse Folder.
Betragt med Rolighed de gyldne Hager,
Der løsnes let og uden Taarer,
Den skarpe Spids, som ei af Nektar drypper,
Men som ei heller giftig saarer;
Betragt med Venlighed det lille Blændværk,
Snart sønderbrudt og snart forglemt,
Det skrøbelige, svage Mærke,
Til Minde om det Flygtige bestemt;
Til Minde om det Flygtigste, jeg kjender,
Det hurtigst Svindende, det snarest Tabte:
Det Trylleskjær, som Sympathien kaster
Momentviis over alt det Skabte;
Modtag den fattige, den kolde Glimmer,
Den matte Skygge af en Ild — bedrøv
Dig ikke over, at den er et Intet,
Et Legetøi af Støv for Støv —
Gjem den! Den vil, naar Barmen hyller
Sig, som en Isis, i sit Slør,
Med sin Emailles mørke Hieroglypher,
Som Skriften paa en Tempeldør,

Erindre dig om det, som i vort Indre
Er gaadefuldt og ikke kan forklares,
Og om den Sarkophag, hvori de
Hendøde Følelser bevares.

Jorden.

Hvorfor søger du bestandig Himlen,
Utaknemmelige Daare?
Jeg er skjøn endnu,
Elskovsfuld som du;
See, i Haaret har jeg Foraarsvrimlen,
I mit Blik den varme Taare!

Har jeg vel fortjent, at du mig glemmer?
Jeg, som moderlig har givet
Dig din første Kraft,
Blodets sunde Saft!
Jeg, som sang med mine Fugles Stemmer
Dig din Velkomst her i Livet!

Jeg, som har din Kind med Roser tegnet
Og din Pande med en Lilie!
Jeg, som Nat og Dag,
Øm, men modersvag,
Ei din Vildskab, ei dit Lune regned
Og gav efter for din Villie!

Jeg, som skygged dig, naar Solens Flamme
Altfor stærkt dit Ansigt brændte!
Jeg, som huld og tro
Dig i Nattens Ro
Lulled ind og som en kjærlig Amme
Over dig min Kaabe spændte!

Jeg, som, naar du træt maa Øiet lukke
Og til sidste Ro dig lægger
Gammel, kold og død,
Aabner dig mit Skjød,
Samler Støvet i min Askekrukke
Og med Blomster det bedækker!

Kan du mig, din første Elskov, glemme?
Vil du mig med Andre bytte?
Kom, fat Mod igjen,
Vær mit Barn, min Ven;
Viid, at ved mit Hjerte har du hjemme,
Jeg vil evig dig beskytte!

Forgjæves Opmuntring.

«Fanden være
I sit Hjem!
Muntert, Kjære!
Masker frem!
Nok saa sære,
Hid med dem!

Fløiten skriger,
Bratsch og Bas,
Hornet siger:
Kom, tag Plads,
Her er Piger,
Punsch og Glas.

Skynd dig, Kryster,
Uforsagt!
Glæden ryster
Sorgens Magt,
Unge Bryster
Gammel Pagt.

Faklen brænder;
Hør: et Skud!
Vognen vender,
Her er Bud,
Hvide Hænder
Vinke ud.»

Kan det tømme
Al min Vee?
Ak, den ømme,
Elskte Mø
Lad i Drømme
Blot mig see!

Bylivet.

Jeg morer mig i Byens
Forlegne, snevre Gader
Ved Synet af en simpel
Naturs Bambocciader.

En gammel, tyk Matrone
I Vinduet, som strikker,
Og i sin lange Kutte
En skaldet Munk, som tigger.

Om Keglerne i Sandet
Opstilt Dagdriverflokken;
Høit over dem i Taarnet
Med Varselstemme Klokken.

En Retsbetjent med Bogen
Og Skrædderen med Saxen,
I Slagterboden Oxen,
Paa Retterbænken Laxen.

Zigeunerbørn i brune
Pjaltkaaber, næsten nøgne,
Med brede Skyggehatte
Og store, sorte Øine.

Den Døde høit paa Baaren,
Med Fryndser om sit Klæde;
Foran et Kors, bagefter
En Skare Folk, som græde.

«Hvorhen, Signor Dottore?»
Med Hastværk han sig skyndte;
Den hele Gade lugter
Endnu af Pebermynte.

Friseuren her jeg kjender,
Scapin; det kan jeg lide:
Brudgommens Haar han sætter
Som store Horn i Tide.

Min Gjenbo, Pantalone!
«God Morgen!» — «Hvad behager?»
Han er endnu ei færdig
Med sine egne Sager.

Ved Stokken frem han skrider,
Ærværdig, rynket, arret
Af alle de Spilopper,
I hvilke han blev narret.

«Hr. eligeret Borger
Og Bager, Truffaldino!
Tillad mig præsentere
Mig selv som Arlechino.

Og denne unge Dame,
Kan De vel sagtens gjætte,
Er ikke nogen anden
End min Arlechinette.

Sæt friske Kringler for os,
Lad Jalousien falde!
Vi holde meest af Eenrum;
Kom siden, naar vi kalde!»

I Fjelleboden.

«Pulcinella! Pulcinella!
Lær mig Sækkepiben blæse,
Overlad min denne Pukkel,
Denne alenlange Næse.

Pulcinella! Pulcinella!
Og til Gjengjeld, til Erstatning
Tag imod mit Sinds Forædling
Og min følsomme Forfatning.»

Men han skriger, og han flygter
Over Brædegulvets Tylter
Med sin Pukkel, med sin Næse,
Paa de lange, hvide Stylter.

Og han ryster, og han piber,
Skjuler sig bag Tæppets Folder,
Og paa Sækkepibens Pose
Fast, som paa sin Sjæl, han holder.

Og han holder fast paa Næsen —
Han er ikke for Gemyttet;
Og han holder fast paa Puklen —
Han er altfor klog til Byttet.

Eremiten.

Tak for Bægret af din Kilde,
Eremit, for dine Frugter,
For den Rosenkrands, du gav mig,
Som af hellig Virak lugter!

Tak for Veien, du mig viste
Til din gamle Hytte! Mulen
Havde ellers, dumt nok, ført mig
Lige ind i Røverkulen.

Tak for Kjøligheden i dit
Andagtskammer, gamle Sværmer!
Tak for Leiets rene Blade
Og din Kuttes bløde Ærmer!

Tak for hver en from Legende,
Som du vidste at fortælle,
Og lev vel! Mit Muuldyr ryster
Utaalmodig med sin Bjelde.

«Vandrer, tøv! her krummer Veien
Farlig sig om Fjeldets Kanter.
Jeg vil hente dig en Haandfuld
Underfulde, sjeldne Planter.

De er groede under Jorden,
Dybt i Bjergets Klippehule,
Hvor, forladt af Dagens Straale,
Sig de blege Urter skjule.

Dem har aldrig Dug forfrisket,
De er vant til eensom Kulde,
Dem har aldrig Sol opildnet,
Derfor er de lindringsfulde.

Du har sagt mig, for din Lykke
Intet Middel meer du vidste,
At i evig Angst du leved
For dit Kjæreste at miste.

Vandrer, gjem da disse Urter!
De vil dulme Hjertesorgen;
Sanct Laurentius, min Helgen,
Og Madonna er dig Borgen.»

Tak, Ærværdige! det vil jeg.
Midlet er maaskee det rette.
Jeg har prøvet mange andre;
Nu vil jeg forsøge dette.

Silhouetter af en Præstefamilie.

I høie Hvedebølger, imellem Rug og Byg,
Der krummer et Straatag sin mossede Ryg;
Det har blandt usle Hytter i Leer og Morads,
Men ved Siden af en Kirke, sin ydmyge Plads.

Og Manden, som boer der, det er en Landsbypræst —
Jeg var saa ofte, Venner! hans lykkelige Gjæst.
Oprigtighed og Glæde er hans daglige Bud;
Han kjender lidt til Verden, men mere til Gud.

Hans Kone er en Perle, en ægte, i min Sang;
Hun er saa god og kjærlig, som Dagen er lang.
Vel Præsten hører Fugle i sin Skovhyttesal,
Men hun er dog hans sødeste, bedste Nattergal.

Og Sønnen, den første, Jacob hedder han,
Det er en lille Kæmpe af Drengeforstand.
Hans Øine ere store og Læberne smaa;
En lærd Mand vil han blive, det tør jeg nok spaae.

Den ældste Frøken Datter, hun er her ikke nu.
I Sorø, hos din Tante, Marie! blomstrer du;
Men naar du kommer hjem igjen, saa vil vi faae at see,
At du kan følsomt græde og vittigen lee.

Og Hannemoer, den søde — o har jeg ei Ret?
Lyslevende er hun et Familieportrait.
Hun strikker alt sin Strømpe og læser i sin Bog;
Hun bliver, som sin Moder, begeistret og klog.

Den lille Nikoline, saa hvid og saa feed,
Om hende intet Bedre at sige jeg veed,
End, naar hun vikler ud sin vakkre Gestalt,
Den smukke Nikoline, det vil hun blive kaldt.

Og Rasmus med sin Pande, buglet af Fornuft,
Med Øiet dybsindigt som Nattehimlens Luft,
Han sidder alt i Krogen ved sit Mælkefad,
Som nu han tænkte noget og vidste selv ei hvad.

Den lillebitte Sine — det veed vor Herre bedst,
Hvad Lykke hun skal bringe den lykkelige Præst.
Hun kan alt dygtigt spise, løbe og gaae —
Kan man forlange meer for det første af den Smaa?

Og Faster i Sengen, med Caffe og Tobak,
Hun lever som en Sylphe i eensomt Gemak,
Den meste Støi i Verden for hende er forbi
Og Livet blevet til en smuk Phantasie.

I denne Tid desuden der er i Præstens Buur
En Jomfru, en sværmerisk, en deilig Natur;
Hun ligner en Muse i Holdning og Blik —
Hvad Under, om af hende Begeistring jeg fik!

Hvad Under, at jeg søgte, naar Hjernen var tom,
De faure Ord, som hende fra Læberne kom!
Hvad Under, om til Tak — det var jo simpel Pligt —
Jeg skrev hende dette ubetydelige Digt!

Ved en Vens Hjemkomst.

Velkommen tilbage, hvor Øen har lagt
Blidt sig til Ro, ved Bølgernes Vagt!
Vent intet Skud af Høitidskartoven;
Tordnen kun ruller i Skyen foroven.

Bøndernes Tage, det eensomme Land
Sortner ved Himlens rødmende Rand;
Fattige By har ingen Lanterner,
Men til Lysekrone de evige Stjerner.

Ved din Port staaer kun en Hund i Gevær,
Kun en Stork kikker fra Tagryggen her,
Humlen og Viinranken hælde mod Muren,
Køerne brøle, taus smiler Naturen.

Fuglene let escortere din Flugt;
Gjæs paradere — o, er det ei smukt?
Grøften og Marken anstrenge sig — Stakler!
Valmuer danne et Tog, som af Fakler.

Her er ei qvalmt, som i hiin Tue, hvis Gruus
Fyldes af Menneskemyrers Trængsel og Suus;
Her gnaver ei Konsten i afsides Huler
Fra Naturens Bord de faldende Smuler.

Her er dit Hjem, din Kirke, din Bog,
Her er dit Lysthuus, din Kakkelovnskrog,
Her dine Børn, de støiende Unger —
Ven, for din Sjæl begeistrende Tunger!

Her er den arme, indskrumpede Slægt,
Lolliker, krummet af Kornsækkens Vægt;
Men din Godlidenhed rækker dem Haanden,
Og dine Ord skal reise dem Aanden.

Her varskoer din Pibe ingen Soldat,
Her lader man skjøtte sig selv vor Stat.
I Stedet for Rendemasken og Lapsen
Springer en Sommerhare i Rapsen.

Hør paa din Lo den melodiske Tærsken!
Nødderne modnes, alt rødmer din Fersken —
Velkommen derfor, med Søn og med Frue,
Velkommen hjem i din landlige Stue!

Elegie.

Af mangen gravitetisk Sjæl hvor tidt
(Imens den meget oeconomisk leved)
Er ikke udraabt: Hvad er Livet? — Slidt
Som Følelsen, hvormed blev skrevet,
Er Svaret «Vand» og «Pust» og «Bobler» blevet;
Ja nogle, for at blive Svaret qvit,
Kasted en Tankestreg — Forstandens Anker,
Og Prikker ud . . . . et Fiskenet for Tanker.

Og det staaer fast hos mangen brav Philister,
At Livet ei er fire Skilling værd
(I Øieblikket nemlig, man det mister),
Og at det er en Drøm kun og et Skjær;

Ja, nogle troe, det er et Bøddelsværd,
Et Staal, mod Smertens Steen at give Gnister,
En Priis Tobak, der bider stærkt i Næsen,
Og hvoraf man har gjort formeget Væsen.

Men denne Skarphed, hvormed Livet bider,
Den volder, at vi bide lidt igjen:
En ved at døe af Latter alletider,
En anden ved en gudsforgaaen Pen;
Mig huer den, og ei blot sommetider,
Men som man vænnes til en hidsig Ven,
En arrig Kone, der dog snart er færdige
Og begge to kan være ret elskværdige.

Det Grimme, veed vi, har en egen Magt;
Det vækker Afsky. Det er altid noget.
Hvad indeholder ei en dyb Foragt?
Hvem ynder ei, hvad der er stygt og kroget?
Fortvivlelse, det veed vi jo som sagt,
Gjør Latteren piquant saavelsom Sproget.
Med Glædens Alvor er det strax forbi,
Naar der er intet Rædsomt, Farligt i.

Ja, Usselheden, det maae vi formode,
Og Kjedsomheden, ikke at forglemme,
Knap tør jeg sige det — ja, selv det Slemme,
Det Bandsatte, det havde vist sit Gode,
Naar vi var mere rigtig i det hjemme
Og at behandle det tilgavns forstode;
Min Trøst har derfor været alletider:
Elendigheden har saa mange Sider.

O, Øiet er ei skabt til blot at smile
Med Elskovs, ogsaa med Foragtens Pile!
Det har sin Taaresæk, sin Taarekilde;
Det skal ei ene glædedrukkent hvile,
Ei altid straale, hvor det henrykt vilde —
Men det skal briste, aarle eller silde.
O Dødens Engel! siig, naar skal jeg bygge
I din anakreontisk-skjønne Skygge?

Aturernes Grave.

Alle Folk i Maypures
Holde Siesta; ingen Cither,
Poppegøieskrig kun lyder
Uophørlig fra et Gitter.

Hvad er det, som Fuglen ivrig
Med saamegen Fynd fortæller?
Siig mig, hvad dens høie Udraab,
Hvem dens vrede Tale gjelder!

Ingen kan forstaae dens Udraab,
Ingen kan dens Sprog udgrunde;
Hele Stammen, som har talt det,
Hele Slægten gik til Grunde.

Mellem Orinokos Vandfald
Folkets sidste Toner løde,
Og forlængst i Skovens Dybde
Sidste Mand af Ætten døde.

Tidlig dog den røde Kriger
Lærte Fuglens stærke Tunge
Indianerstammens Stridssang,
Hævnens vilde Trusel sjunge.

Fuglen har ei glemt sin Lærdom,
Har ei tabt sit Maal, skjøndt Øiet
Længst er slukt, skjøndt graa af Ælde
Krum den sidder, lænkebøiet.

Skaldet er dens gamle Hoved,
Snart den døer, det kan ei feile;
Af den stolte Fugl tilbage
Er kun Skind og hvasse Negle.

Dette om Aturerfolket
Vidner nu et Sagn alene.
Ingen Gnist af deres Arne
Ryger meer bag Skovens Grene.

Kampen trængte dem tilbage
I granitne, snevre Gader,
Til den store Urskovs Mørke
Mellem skummende Kaskader.

Mand for Mand de faldt i Striden;
Ingen Bue mere hviner,
Ingen Hævnens Piil man frygter
I de mossede Ruiner.

Vil du see de Faldnes Gravsted,
Saa bestig den bratte Klippe,
Søg saa høit, Lianen løber,
Hulen ved Ataruipe!

Unianas Bjerge seer du
Fra den høie Græsgangs Tæpper
Og Condoren, Caprimulgen
Kredse over Metas Stepper.

Nærm dig de uhyre Grotter,
Alle fyldt med Dødningrester,
Palmesvøbte: Fyrster, Qvinder,
Krigere og Børn og Præster,

Røde af Onotofarve,
Duftende af Gummi! Ære
Yde du den sidste Levning
Af Aturerfolkets Hære!

Dvæl, hvor Cataracten ryger,
Hvor Jaguapalmen lufter,
Hvor om Hulens Gab Bignonien
Og Vanilleranken dufter!

Hvor er nu de Faldnes Aander?
Hvor er de forsvundne Slægter?
Mange Ringe staae om Maanen,
Jorden gløder af Insecter.

Ritorneller.

1. Blomst af Mimosen!
Jag mig ei bort med dine Torne,
Fordi jeg er en Ven af Rosen.

2. Jomfru i det Grønne!
Tro mig, hvilte du ei, hvor du hviler,
Var dine Skjønheder ikke saa skjønne.

3. Honningsøde Nælde!
Hvor heed jeg blev, hvordan dit Favntag brændte,
Det maa du frit, til hvem du vil, fortælle.

4. Klare Meduse!
O, hvor du svømmer yndigt i Vandet,
Drivende vaad i din stribede Blouse.

5. Blomst af Tobakken!
Før jeg som Pebersvend lever og døer,
Skal mig en Kone træde paa Nakken.

6. Løvetand, du gule!
Mit Hjerte er saa frisk som Nogens,
Og selv min Lever feiler ei en Smule.

7. Blomst af Violen!
I denne lille Lund ved Veien,
Her kan vi skjule os for Solen.

8. Malurt, du bittre!
Kom mig ei nær; jeg seer min Sjæls Udvalgte,
Ved Tanken om din Galde blot, at zittre.

9. Blomst af Pelargonien!
Din fine Tegning fik mig til at tænke,
Vi sad en Sommerqvæld i Catalonien.

10. Søde Narcisse!
Da du forlod os naivt i det Grønne,
Var det i dit eget Ærinde tilvisse.

11. Fagre Verbene!
Elske dig maa jeg, om ikke for andet,
Saa for dit fyrige Ildkys alene.

12. Blomst af Hængebirken!
Jeg følte mig, omslyngt af dine Arme,
Saa nær ved Gud, som om jeg stod i Kirken.

13. Skjønne Schizante!
Til Kjæreste er du ei fyldig og rød nok,
Men vil du ikke være min Tante?

14. Fingerbølstængel!
Kan du, som siges, berolige Hjertet,
O, saa er du en Engel!

15. Sidsken i Buret!
Tiden kan falde dig lang, men dog ikke
Lang som mig, der seer efter Uhret.

16. Blomst af Sukkerrøret!
Jeg drømmer Dag og Nat om al den Sødme,
Du skjuler under Sløret.

17. Svulmende Drue!
Det er for koldt om Natten derude,
Kom, lad mig trække dig ind i min Stue.

18. Frister i Ørken!
O, du har viist mig saa deilige Sager,
At til at modstaae fattes mig Styrken.

19. Blomst af Akeleien!
Du er en grumme kjærlig Søster,
Men immer staaer du os i Veien.

20. Kan du med dine mørke Øine, Georgine!
Saa frit og aabent stirre ind i mine,
Tør jeg vel ogsaa ret fordybe mig i dine.

21. Den gyldne Fletning,
Der over Skuldren synker ned mod Barmen,
Har lært min Arm sin Slange-Retning.

22. Torskeflab, god Aften!
See, hvilken Plads jeg fik mig her hos Rosen;
Ærgrer det dig ikke? du kunde havt den.

23. Brune Rebekke!
Svøb dine Fødder ind i Kanedækket,
Jeg vil staae bag paa, og din Mand kan trække.

24. Gjør Stuen luun for mine Mælkefade,
Flyt Qvæget ind, det fryser alt paa Marken,
Og mine Maanedsroser dæk med Blade!

25. Det tydske Sprog jeg elsker og det franske,
Den italienske Tunge og den spanske;
Men ingen er saa sød dog som den danske.

26. Jeg saae et Stjerneskud paa Himlen glide
Og dig forsvinde mellem unge Hasler —
Hvor I blev af, er ikke let at vide.

27. Blomst af Primlen!
Den Luft, man aander i din Nærhed,
Er som et Aandedrag i Himlen.

28. Blomst af Gyldenlakken!
Naar du dit Ansigt vender fra mig,
Saa maa jeg kysse dig i Nakken.

29. Marcipan, du hvide!
Det er din egen Skyld, beklag dig ikke;
Jeg kan ei lade være, jeg maa bide.

30. At Maanens Næ ei fyldes, at en Bondes
Gaardhane sjelden godt kan trives, veed jeg;
Men du, Lauretta! burde kunne rundes.

31. Det faldt mig aldrig ind at gjøre Regning
Blandt dine Yndigheders Tal paa denne:
Snørlivets Silketryk og Rosentegning.

32. Blomst af Magnolien!
Som Honning er hvert Ord, du taler,
Og selv din Vrede er som Olien.

33. Sorte Svane!
Et Særsyn er du, men mit Øie lystrer,
Naar det skal hylde Skjønhed, ingen Vane.

34. Læg i dit Skjød mit Hoved, Epheuranke!
Jeg feired-Festen for den muntre Larmgud,
Føl, hvordan mine Tindinger de banke!

35. Nattrøien tog den blideste af Fruer,
Sin egen, sagde: «Den er kjølig, brug den!»
Jeg laae den hele Nat, som svøbt i Luer.

36. Rørdrum i Sivet!
Det Suk, som daglig jeg af dig maa høre,
Gjør mig tilsidst reent kjed af Livet.

37. Blomst af Hylden!
Blusser for heed jeg ved Skumringens Stevne,
Dig, dit Aroma giver jeg Skylden.

38. Det er kun Mælk, som Rosentungen laber,
Men naar du smægter, Mis! sees Tigerblikket;
Det er af Blodtørst, du saa kjælent gaber.

39. Purpurblomst af Lærken!
Yndigheder har du saa gode som Nogen,
Men immer tusinde Naale i Særken.

40. Regnsky paa Himlen!
Skjøndt Jordens Blomster smile dig i Møde,
Altid tungsindig seer du ned paa Vrimlen.

41. Frygtsomme Svale! du behøver ei at lede,
Flyv dristig ind, min Kammerdør staaer aaben;
Her venter uforstyrret dig din Rede.

42. I ere smaa og ubetydelige,
Men det gjør ei til Sagen, Ritorneller!
Var I blot vingede og nydelige.

Charlottenlund.

Paa Høien der, ja rigtig, min Moer!
Hvor Ahorntræet skygger,
Her var vi, kan jeg huske, ifjor,
Da Vognen gik i Stykker.
Bakken var just ligesaa rund,
Ligesaa lysegrøn Sletten —
Hid med Kurven, gamle Hund!
Aa, Fa'en med Clarinetten!
Rugtvebakker? Lax? jo, jo!
Og hollandsk Ost? jeg takker!
Alting kjøbt paa Østerbro,
Hvor Konen er saa vakker.
Tordenskyen
Gaaer til Byen;

Seer du? paa den blanke Kniv
    Skinner Solen —
    Væk med Kjolen!
Nu et muntert Liv!

Kom med Citronerne! adræt!
Pauline, du har Sukker!
Romflasken — saa, den Prop var tæt!
Din Skaal! Hør, hvor det klukker!
Tryk det Sure med en Fart,
Glut! paa et Mygstik ved Øiet —
Bondepigen, det var rart,
Med Glas og hele Tøiet!
En chinesisk Næseklud,
Saa fiin som til en Greve,
Har jeg bredt paa Græsset ud,
Jo, jeg forstaaer at leve.
    Eia, Venner!
    Ydmygst Tjener!
Det var s'gu en Commandeur.
    Sennepskanden!
    Glemt? For Fanden,
Har jeg seet det før!

Nu bliver Luften mørkere blaa
Omkring de hvide Telte,
Som lutter Vildmænd Egene staae,
Et Par med Maanskinsbelte.
Har du Fyrsvamp? Det var godt.
See til Kaninen paa Øen!
Mærk det vakkre Sommerslot,
De røde Seil paa Søen!

Lad i Trængslen, Kone! smukt
Mig en Smule sværme,
Trykke kjælent, dog med Tugt,
En Skjønheds klare Ærme.
Frederikke,
Veed du ikke —
Naa, der har jeg hængt min Hat.
Duggen falder;
Bladet knalder;
Smukke Dag, Godnat!

See Lapsen der med Kjæden om Hals,
Bleg som en Kommenskringle,
Og længer hen Matrosernes Vals,
Som svaie, og som dingle!
Kildevognen, hillemænd!
Alle med Roser i Hatten —
Vogt dig, Sivard Snarensvend!
Der ligger hele Klatten.
Ilden blusser bag en Bøg,
See Potterne, hvor blanke!
Kogekoner staae i Røg
Og deres Boeufsteeg banke.
Kysser Hunden
Dig paa Munden —
Græd ei strax, min lille Ven!
Ingen Fare!
Kom du bare,
Kys du ham igjen!

Ved Huset her hvad Færdsel og Liv
Imellem Hjul og Stænger!

Der Kudsken staaer og med sin Kniv
Rugbrød til Hesten flænger.
Herren med et sagte Tryk
Hjælper en Frøken fra Trinet;
Tjeneren med krummet Ryg
Ta'er Flasken op af Skrinet.
Ingen Plads i Haugen, tænk!
Og intet Bord i Stuen!
Manden løber med en Bænk,
Og med en Nøgle — Fruen.
I det Skumle
Mellem Humle
Theemaskinen luer blank,
Og den Søde
Henter Fløde,
Sneehvid klædt og rank.

See der, see der! en Skulder saa rund!
See, hvilken Slangeside!
Og har en mere rosenrød Mund
Sin Elsker kunnet bide?
Venner, om jeg turde blot!
Hende kunde jeg kjælen
Kysse Alting, Stort og Smaat,
Fra Nakken ned til Hælen.
Hun forhexer mig omkaps
Med denne hersens Maane —
Hendrik! lad mig faae en Snaps,
Hvis ikke jeg skal daane.
See, hvor Munden,
Spodsk i Grunden,

Spidser sig forbandet kjæk,
For at aande
Allehaande
Pøbeldunster væk.

Med slængte Hofter nærmer sig træt
En anden Hjertens Unge;
I Gyngen vil hun — naa, det var ret!
Hør Harpenisten sjunge!
See til ham, den store Strik,
Som under Buskene ligger;
Naar han kan, hvert Øieblik,
Han efter Tøsen kikker.
Saa! hun kommer dygtig høit;
De Karle, de kan trække!
Bah! jeg giver ingen Døit
For hendes tynde Lægge.
Hvor blev Mille?
Tys! ti stille!
Faldt hun? Ja, det troer jeg nok.
Fik hun Skoen?
Jo, jeg to'en
Med min Spanskrørsstok.

I Lærketræers stiklende Krat
Den grønne Sti sig vrider.
Hvor mange Pletter nylig forladt,
Maaskee af skjønne Sider!
Venner, kom og læg jer ned!
Mærk kun, hvor Snaphanen feier
Efter Nymphens stille Fjed
Blandt Laxpapir og Reier!

Her er godt. Hør Træets Suus,
See Teltets fjerne Fakkel!
Au! jeg traadte Sneglens Huus
I Stykker reent, den Stakkel!
Lad os ligge
Her og drikke
Danmarks Skaal — klink med! stød an!
Lange, hvide
Skyer glide
Over Land og Strand.

Ind i Teltet! Ha, hvor det gloer
Med Lys og Blomsterkrandse!
Tyk vikler sig en duftende Snor
Om Søilens grønne Landse.
Dugen hvid og Jomfruen rød!
Herrer og Damer, som vinke!
I den kaade Sværm med Nød
To Dannemænd kan klinke.
Hist i Speilets blanke Grund
Jeg skimter Skov og Bakker;
Ja, min Sjæl! der staaer min Hund
Og du og jeg og snakker.
Proppen knalder,
I Krystaller
Skummer Vinen — ak, hvor skjøn!
Og i Skiver
Skaaret bliver
En Melon saa grøn.

I Sophaen, see! med krøllede Haar
En udsøgt Skjønhed, Venner!

Nu knuser hun et Kyllingelaar
Med sine Perletænder.
Hvor den lille Mælkekno
Griber dog vakkert Karaflen!
Han, som ei la'er hende Ro,
Hun slaaer til ham med Gaflen.
Dumme Knægt, giv bare Tid!
Hvor Pusselanken smutter
Frem paa Gulvet, som med Flid,
Og viser Øiet lutter
    Skjønne Sager,
    Som behager
Baade mig og dig, min Ven!
    Saa, nu drak hun —
    Og nu trak hun
Foden ind igjen.

De flokkes, klynges. Eia, see dem,
Der løbe op til Valsen!
Hvor flinke Putter, hoppende frem,
Med deres Ven om Halsen!
Naa, han slænger Tøsen omkring!
Skjørterne suse til Knæet;
Hatten falder — Ingenting!
Her kan vi staae ved Træet.
Hvor den Satan slider paa!
Han sveder, jo jeg takker!
Au, au, au! min store Taa!
Saa see dig for, din Rakker!
    Puf! Raketten
    Gik paa Pletten

Midt i Dandsens Hvirvler op.
Støvet damper,
Grønne Lamper
Pryde Teltets Top.

Hør blot et Øieblik dog endnu
Paa Jægernes Trarara;
Saa vil vi gaae. — «Tallerkenen, du!» —
Jo, jeg forstaaer at spare.
Det er ogsaa bandsat koldt;
Op da i Arken som Noa!
Først om Halsen, Kone — holdt,
Giv Tid! — tag denne Boa!
Svøb ham ind, den lille Svend,
Bind Klædet om Kasketten!
Bank mig Piben ud, min Ven,
Paa Hovdet af Cadetten!
Nu, vor Herre,
Lad vor Kærre
Rulle! Og blot lad mig, hør,
Piben stoppe —
Er I oppe?
Saa, din Kjeltring, kjør!

Dyrehaugen.

1. Slip mig, Drenge! I splitte mig Kjolen og Kraven.
Au! to børste mig Ryggen, tre børste mig Maven.
Og I skal betales? Skilt og Bestalling er ægte —
Ja, man mærker det strax, I er Embedsmænd, Knegte!

2. O Bakke, hvis Grønsvær mig tidlig har baaret,
I hvis Bøg jeg et Navn, et elsket, har skaaret!
Jeg hilser din Top, som Teltene skjule,
Dine spettede Fiirbeen, din lerede Hule.

3. End eengang vil jeg i Løvfaldet vade,
Skjøndt ikke, som fordum, gantes med de Glade;
End eengang blandes i Vrimlen og see
Det Gjøgleri, det Fjas, hvorover man tør lee.

4. Efter Bakkens Friction og electriske Trængsel
Har Ungdommen altid, siges der, en Længsel;
Der vil jeg staae i den brogede Strøm,
Mindes forsvundne Dage og drømme en gammel Drøm.

5. I Verdenstheatret sig Mængden forsamler.
Der maa jeg ind; man føler og famler —
Tillad, at jeg trykker om Livet dig, Søde!
Seer du? Solen gaaer ned, og Alperne gløde.

6. Eqvilibrist, som baglængs bøiet fra Pælen
Løfter den Skilling, man smed dig ved Hælen!
Heller som du gad jeg søge min Skilling
End, blodrød ved et Buk, i den modsatte Stilling.

7. Bjergpræken holdes; en Karl gjør Mirakler
Og faaer dem til at lee, de grædefærdige Stakler!
Mig helbreder han ikke mit skriftkloge Væsen,
Hvor høit end han gaber, hvor stærkt han kridter
Næsen.

8. Syv Amagerpiger, sammenhægtet i Rad,
Brogede om Halsen som et Neglikeblad;
Naar jeg trykker den Første i Trængslen et Sted,
Gad jeg vidst, om den Længstborte føler det med.

9. Som i Indiens hellige Stad, i Benares,
Oxer, Aber især, ansees og bevares,
Hør, hvor i Teltpagoden det hyler og tuder!
See paa Bordet Mavens phantastiske Guder!

10. Mosrose fra Valby i Silkeærmer grønne,
O hvor svulmende er du, udspringende Skjønne!
Din Fylde, din Rødme hvor frodig og fager!
Og dog en Rosenorm maaskee i Hjertet dig nager.

11. Perlende af Sved, forpustet af Varmen,
Slæber en Fader sin store Datter paa Armen;
Bagefter med Hatten Fruen frugtsommelig,
Og en hvid Bologneserhund, klippet guddommelig.

12. Er det en Elephant, som brølende stamper?
Nei, Publikum er det blandt Brædeskurets Lamper.
Jo mere ved Næsen man trækker det og snapper,
Jo mere det jubler, jo mere det klapper.

13. Din blaa Atlastrøie, Chinafarer, falder
Fra Skuldren med Knaphullets Liliekonvaller!

Hvilket Eiland med Buske og bag Busken den lille,
Sminkeglødende, nøgne, sortøiede Vilde!

14. Du blege Mand i Døren, som med dristigt Snit
Skiller Hovedet fra Kroppen — prøv det med mit!
Du samler dem igjen? man bliver kun lidt mat?
O, hvorfor er dog Enden paa Legen saa plat?

15. Syng, gamle Jøde! Dig kaster bag Ryggen
Egetræet selv sit Blad i Parykken;
Slaa som en Nattergal, brum som en Bjørn!
Du kan dem sagtens more, de lattermilde Børn!

16. Løve, som ruller Øiet bag Manken
Og strækker den uhyre Klo henad Planken!
Var du saa grum som din Vogter, da du var fri?
Umuligt! saa løi begges Physiognomie.

17. Jeg kjender dig igjen i dit Haars sorte Hjelm,
Med Guldlorgnetten og Parasollen, Skjelm!
I Trængslen behøver ei Kjæresten dig ganske —
Giv mig din runde Arm! Han har jo din Handske.

18. Op mod Skyerne Gyngens propfulde Æsker,
Klavrende Drenge, muntre Arabesker!
Flammer paa Skorstenen, Flage paa Teltet,
Og i Græsset en Vogn med tre Kjællinger væltet!

19. Hvor blusser din Kind efter Ridetouren, Hulde!
Hvor er dine Lokker guldfagre og fulde!
I Tanker staaer du og grubler — kun Hunden
Springende snapper et Kys dig fra Munden.

20. Bonaparte, Tordenskjold, Robespierre —
Brune Banditter, Tyrkernes Herre —
Konger og Keisere — see, hvor de staae,
Som i levende Live, med Voxnæser paa!

21. Din Fader og Moder blev borte; o, vi ville
Hjælpes at søge dem. Græd ikke, Lille!
Selv misted jeg min Fader og Moder, som du
En syvaarig Stakkel, og jeg leder endnu.

22. Den Væxt har Ingen undtagen en Venus paa Kloden;
Af Skum hænger endnu noget om Hoften og Foden;
Det er hende selv, Aphrodite, huldsaligst blandt Koner,
Syposen en Concha, Søofficerer Tritoner!

23. Et gesvindt Kakkelorum, et Pust, ikke mere,
Og Marsviin er Roser, Vandet Madera.
Her kan du see, ikke altid det svigter,
Men der er Mulighed i det, Leilighedsdigter!

24. Olding, som strækker i Græsset de støvede Lemmer!
Forgjæves den sidste Draabe af Flasken du klemmer,
Du føler endnu dig som kummerlig Borger,
Du finder endnu i din Sjæl de elendige Sorger.

25. Disse Blik, som Athenes saa dybe, saa store,
Du veed ei, Ven! hvor de i mit Hjerte sig bore,
Skjøndt skygget af Krepflor; ak, den henvisnende Enke!
De bandt mig engang med en Forglemmigeislænke.

26. Bag mossede Stene, bag mørkegrønne Blade
Forfrisk mig, du sprudlende, kolde Najade!

O, I Trætte af Livet! hvad lædsker vor Tørst?
Dødens eensomme Kilde, den isnende, først.

27. Forvovne Mø, hvem Faunen i Lunden
Lister sig bag efter, spidsende Munden!
Maanen sig tænder, en Nattergal klukker —
Venter du Nogen? Du rødmer og sukker.

28. Kukkuk! hvor længe skal jeg leve? Trompet
Mig min Skjæbne, usynlige Skovens Prophet!
Et Aar kun? — Du tier! — Godt, at det ender!
Farvel, lille Jord, da! Vi skilles ad som Venner.

Erotiske Situationer.

Paa Bjerget.

Paa Stien nedad Bjerget
Var vi saa godt som ene;
Omkring os stumme Klipper
Og tause, grønne Grene.

Der løb saa mange Kilder
Langs Mosset ned i Kløften,
Der stod saa mange Skarer
Forglemmigei paa Grøften.

Den aldrende Duenna
Gik langsomt Veien hjemad,
Men hun, den unge Skjønhed,
Tilbage meer end fremad.

Da hun tog Hatten af sig,
Fri i det Fri, paa Bakken,
Saae man først ret den runde,
Yppige Form af Nakken.

Jeg fulgte langsomt efter,
Jeg maatte Skridtet dæmpe;
Jeg havde ondt at gjøre
Ved mine Fjed at lempe.

To Gange hun sig vendte,
Saae paa mig — forestil Dem!
De Blik begriber Ingen,
Som ei saae Mage til dem.

Der var i deres Heften,
I deres Pliren Noget —
Hvis der kan hexes, skeer det
Ved Hjelp af Øielaaget.

Bag denne gamle Træstub
Et Baand, et løsnet, bandt hun;
Og hvor Markisen lufter
Paa Hjørnet der, forsvandt hun.

Jeg skimtede i Mørket
— Skjøndt under Hjerteklappen —
De lysegraae Kamascher
Et Stykke op ad Trappen.

Saa ranke, støbte Former,
Saa marmorglatte — Himmel!
Blandt hundrede Antiker
Var jeg ei halv saa svimmel.

Ved Huset.

Jeg stod — Gud veed hvor længe —
Hældet mod Husets Pille;
Kun Aftenstjernen lyste,
Og det blev mørkt og silde.

Men fra Balkonen trængte
Igjennem Blomstervrimlen
Smeltende Accorder,
Som om de kom fra Himlen.

Fjerboldtspillet.

Fjerboldten klang i Salen.
Veninden smidigbøiet
Jog den i dristig Bue
Og fulgte den med Øiet.

Men sine brune Øine,
Hvor fyrigt end de hæves,
Og sine hvide Arme
Anstrengte hun forgjæves.

Du jog den ei tilbage,
Du fulgte Boldten ikke,
Den lette, purpurrunde,
Med agtpaagivne Blikke.

Et andet Maal i Sigte,
Du brugte andre Vaaben —
Du skottede til Siden,
Hvor Vinduet stod aaben.

Jeg stod paa Torvet — Himmel,
Hvor Øieblik kan nyttes!
Dit Blik og mit — hvor hastigt,
Hvor lykkeligt de mødtes!

I Theatret.

Du, som hist i Logen
Imod Marmorguden
Sværmersk læner Nakken
Med Kastanieknuden!

Ingen Dandser seer du,
For hvis hvide, stramme
Silkeklæder tusind
Tændte Lamper flamme.

Ei Parquettets Herrer
Seer du Haaret purre,
Ei i første Rang de
Smaa Blondiner kurre.

Selv ei Prindsen seer du
— Skjøndt han troer det sikkert —
Med de sorte Barter
Og den gyldne Kikkert.

Ja, du hører neppe
Contrabassens Brummen,
Disse Paukers Hvirvel,
Disse Bratschers Summen.

For din Tanke maler
Sig en anden Scene —
O, der gad jeg være!
Du og jeg — alene!

En Middag.

See, vort lille Taffel speiler
Sig i Floden; see Forellen
Pynter Fadet med sin sidste,
Stive, gratieuse Sprællen!

See, Tokaiervinen gløder
I de tindrende Krystaller
Skjønnere, end selv i sine
Druers duftomflorte Skaller!

Og Orangens søde Skive
I din Purpurmunds Indfatning
Fik for Tabet af sin Guldhud
En guddommelig Erstatning.

Ak, for Tabet af saameget
Vinker os nu Sydens Fjelde,
Vinker os det gamle Kloster,
Vinker os den dunkle Celle.

Erkjendelse.

At ikke jeg forlængst har hængt mig
Om hendes Hals, om hendes Knæ
Og i mit Raseri har vovet —
Ja, hun maa troe, jeg er af Træ.

Men det er jeg paa ingen Maade;
O, gid jeg bare var af Træ!
Men jeg er lidt moralsk, lidt dydig
Og derfor egentlig et Fæ.

Brønden.

Som denne Brønd, den dybe,
Den kolde, af hvis Grube
Man langsomt henter Spanden,
Som af en Afgrunds Strube;

Hvori en lille Plet kun
Af Himmelbuen blaaner,
Hvem flygtigt et Par Stjerner
Halv skamfuldt Øiet laaner;

Hvori, hvis du blot vilde
Ud over Randen kikke,
Du saae, skjøndt lidt formørket,
Dit Engleansigt nikke —

Saaledes er mit Hjerte,
En Brønd til Punkt og Prikke,
Kun, selv naar du er borte,
Svinder dit Billed ikke.

I en Landsbykirke.

Vi sad i Landsbykirken.
En raa Novemberhimmel
Oplyste svagt langs Muren
Den fugtiggrønne Skimmel.

Tre, fire gamle Bønder
Samt Præst og Degn var Flokken,
Som med sit Skrat fra Taarnet
Høit revnet kaldte Klokken.

Støv laae paa alle Bænke.
Af Malerier spored
Man kun den flinke Ungdoms
Haandtegninger i Choret.

Og som paa Hogarths Plade
I bittert Lune stukket,
Var over Fattigbøssen
Tæt Spindelvævet trukket.

I Steden for et Orgel
Til Vinterstormens Tuden
Peb Døren med sit Hængsel
Og klirrede Blyruden.

Det eneste Par Engle,
Som fandtes, laae i Gruset,
Ormstukne, invalide,
Henslængt i Vaabenhuset.

Og Lysene paa Altret
Var ikke tændt — bevares!
Der gives intet Sted, hvor
Meer ugeneert kan spares.

De tommelange Stumper
Stod paa Profit i Stagen,
Og Dugen var et smudsigt
Og stoppet gammelt Lagen.

Der var en dyb Forladthed,
En Kulde og et Øde,
Der var en rædsom Tomhed,
Som i en Grav hos Døde.

Der var — dog nok om dette!
Du vil ei mere høre,
Og jeg vil ikke heller
Det Værste just berøre.

Nok vel til at forstemme
En Virtuos, endsige
En Dilettant i Troen
Som mig og mine Lige.

Men du — var ved min Side;
Jeg saae din unge Pande
I renest Stiil en Kuppel,
En yndig Hvælving danne.

Paa den var ingen Fure;
Der var en himmelsk Eenhed
I disse Liniers Bøining,
I disse Farvers Reenhed.

Og dine Blik, som Ungdoms
Og Uskylds Engle tændte,
Var Alterlys, som roligt
Med klare Straaler brændte.

Det stumme Sprog i Smilet,
I Mundens Form og Rødme
Overgik alle Psalmers
Livsalighed og Sødme.

Fuldværd et Sølverorgel
I Pulpiturets Stole
Var en melodisk Raslen
Mig af din Silkekjole.

En østerlandsk Parabel,
En yndig Læresætning -
Var i de brune Lokker
Og deres bløde Fletning.

Og al den stille Andagt,
Som Sind og Hjerte hæver,
Og al den fromme Gysen,
Som Helligdommen kræver,

Fornam jeg i din Nærhed,
Indgjød dit tankefulde
Høitidelige Udtryk
Mit Letsind og min Kulde.

I. Blæsten.

Høistammede Rose
Med duggede Læber,
Forgjæves mod Blæsten
Og Regnen du stræber.

Tillad mig at være
Din Stav og din Støtte;
Jeg vil dig mod Blæsten
Og Regnen beskytte.

Om ogsaa du trykker
Og læner dig kjælen —
Betænk, det er ikke
Til mig, men til Pælen!

En Morgenvandring.

Det havde nylig regnet,
Og Klokken var vel otte;
Med blanke, smaa Galocher
Gruusgangen du betraadte.

Og dine Spor jeg fulgte
I Parkens Poppellunde;
Jeg saae, to sorte Snegle
Krøb med, saa stærkt de kunde.

En Handske, du i Græsset
Blandt Jordbærranker glemte,
Lidt varm endnu af Haanden,
Fandt jeg og henrykt gjemte.

Hvor i Acacielunden
En Marmorgud staaer rolig,
Jeg saae dig hvile Armen
Paa Gudens Knæ fortrolig

Og, skjult af kjøle Skygger,
Med Taarer læse Brevet,
Som sidst din fjerne Elsker
Tungsindig havde skrevet;

Og trykke Kys paa Bladet
Og næsten favne Stenen —
Selv stirred jeg paa Havet
Og paa Kastaniegrenen

Og tænkte: Hvo der hang nu
Høit, sværmerisk i Kronen,
Som denne Kramsfugl hænger
Livløs og qvalt i Donen!

Den Uforsigtige.

Jeg vidste at parere,
Naar Amor Buen spændte;
Jeg undgik, længe øvet,
Hvert farligt Skud, han sendte.

Paa Gaden, i Theatret,
Paa Landet og i Byen
Omkring mig rasled Pile,
Som Hagl fra Sommerskyen.

Jeg fanged dem med Ryggen,
Med Skuldren — Brystet ikke;
Og jeg saae ud — et Pindsviin
Har ikke flere Pigge.

Da saae jeg dine Øine,
Og da jeg saae dem rigtig,
Da blev jeg saa forundret,
Saa henrykt uforsigtig —

Saa salig ligegyldig —
At, da du gav et Nik mig,
Et venligt — ak, du veed jo,
Hvor skrækkelig det gik mig!

Latteren.

Hvor kan du lee, Veninde,
Ad disse kolde, tomme
Indfald, som ikkun tvungne
Mig over Læben komme?

«Du veed ei, Ven! hvor meget
Din Lystighed mig saarer;
Brast jeg ei ud i Latter,
Saa brast jeg ud i Taarer.»

Declamationen.

Som Maanen lyste Lampen,
Hvor vi fortroligt sade,
Og Natvioler dufted
I Damernes Pomade.

Og Syltetøier funkled,
Og Viin, paa gyldne Fade;
I Dandsesalen hørtes
En kjælen Galopade.

Musiken i det Fjerne
Kun lidet os geneerte;
Vi bad, og rød som Rosen
Du Digtet declameerte.

Og hvert et Bryst stod stille,
I Salen standsed Valsen —
Ak, kun din lille Søster
Faldt, Engel, dig om Halsen!

Distraction.

Da Don Alonso fandt i
Slotshaugen uformodet
Og under Steenaltanen
De friske Spor af Blodet;

Og da han i de tætte,
De mørke Lokkers Skygge . . .
Hvad siger jeg? — de tætte,
De mørke Myrters Skygge

En sneehvid Skulder skimted —
En sneehvid Ganger skimted,
I Kappen han sig svøbte,
Hans Dolk, halvtrukken, glimted.

Han rørte Silkekjolen . . .
Hvad siger jeg han rørte? —
Han greb i Silkestigen,
Som til Balkonen førte.

Og mod sit Bryst han trykked
De lange, fine, runde —
Sin Mandolines Strenge,
Som ham forraade kunde.

Han skjælvede, idet han —
Idet han slyngte Armen
Omkring den marmorglatte —
Krumning af Vindveskarmen.

De dunkle Øienlaage . . .
Jeg taler reent i Taaget —
De dæmrende Gardiner,
De aabnede sig noget.

Og med sin Dolk i Haanden
Og hældet over . . . Sjelden
Var jeg saa sælsom adspredt
Ved nogen Slags Fortællen —

Og med sin Dolk i Haanden
Og hældet over . . . Dalen
Gjenlød just i det samme
Henrykt af Nattergalen . . .

Nei, naar dit Blik mig møder,
I hvad det skulde gjelde
— Saadan, saa langsomt hævet —
Saa kan jeg ei fortælle.

Platanen.

«Det Træ, som her mod Himlen
Sin Tempelhvælving bygger
Og kaster over Jorden
Et Slør af grønne Skygger,

Saa rundt og rankt i Stammen,
Saa blødt og brunt i Barken,
Det er vor Stolthed, Frøken!
Det Sjeldneste i Parken.»

Saa talte Haugens Gartner.
Du stod, som om du drømte —
Straabatten løst — om Panden
De sorte Lokker strømte.

Du læned dig til Træet,
Til Stammens bløde Furer:
«O,» brød du ud omsider,
«I, deilige Naturer!

I, skjønne Træer! hvor gjerne
Forbandt jeg mig med eder,
Med dig, Platan, hvis Krone
I Ætheren sig breder!

Med dig Eet og det Samme,
Din Dryas, din Veninde,
Af dine grønne Blade
Og Grene sluttet inde!

Jeg vilde aande med dig
Og drikke med af Regnen
Og staae, bestrøet med Perler,
En Pragt for hele Egnen.

O Dage, fyldt med Solskin,
Med Duft og Fuglevrimmel!
O Nætter, gjennemstraalte
Af Stjerneskud og Himmel!

Jeg vilde skifte Barken
Og tabe Løvet med dig —
Jeg vilde slumre Vintrens
Og Dødens Slummer med dig!»

Den Sovende.

Karether rulled i Sandet
Foran det sneehvide Huus,
Som speilte sig omvendt i Vandet
Med Trappernes Blomsterkruus.

Nysgjerrig stod jeg paa Flisen,
Hvor Skyggen af Skyerne løb,
Hvor spraglet, under Markisen,
Paa Ruden en Kaalorm krøb.

Jeg fulgte Ormens Exempel,
Jeg gjennem Ruderne saae
Ind i det duftende Tempel,
Som Himmelhvælvingen blaa.

Der saae jeg dig selv, indsovet —
Kun sagte Aande du drog —
Og om det drømmende Hoved
Dine egne Arme du slog.

Der saae jeg dig selv, indsovet
Paa Sophahyndernes Pragt —
Høit over det drømmende Hoved
De blændende Arme lagt.

En Soirée.

Med Hænderne paa Ryggen
Og Næsen sat i Skyen
Belærte mig en Herre
I — dog du kjender Byen,

At der maa altid gives
Et vist Slags Folk, som byde,
Og derfor ogsaa altid
Et andet Slags, som lyde;

At hines vanskelige
Forretning er at herske,
Og disses derimod blot.
Den simplere at tærske.

Det var hos hine derfor
En medfødt Ret at straale,
Saavel som hos de andre
En medfødt Tvang at taale.

Det nytted ei at blæse
Friheds og Ligheds-Luren,
Det var nu eengang saadan
Indrettet af Naturen.

Man kunde føle Fryd ved
At trælle og at trænge,
Saavel som ved at jage
Og tælle sine Penge.

Man havde meget godt af
Som Supplikant at bukke;
Seet fra det fromme Standpunkt,
Endogsaa af at sukke.

Der var en egen Vellyst,
Som ei man burde laste,
I at subordinere
Sig selv og underkaste.

Kort sagt, man maatte tilstaae,
Et vist koldsindigt Væsen,
Et fornemt Kast med Hovdet,
Et nobelt Snit paa Næsen

Tidt gjorde, at man maatte
Og ikke kunde andet
End føle sig forlegen,
Ydmyget, overmandet — —

Jeg blev ham Svaret skyldig;
Fordybet hele Tiden
I een Betragtning, ændsed
Jeg ingen anden siden.

De første Ord, han yttred,
Mig bragte paa en Tanke,
Om hvilken alle andre
Sig snoede som en Ranke.

At der maa altid gives
Et vist Slags Folk, som byde,
Og derfor ogsaa altid
Et andet Slags, som lyde,

Det var en afgjort Sandhed;
Du fødtes til at byde,
Derom var intet Spørgsmaal,
Vi andre ti at lyde.

Du, om ei Flere, skabtes,
Indsaae jeg, til at straale
— Det var Naturens Orden —
Vi andre til at taale.

Du fik den fagre Holdning,
Det skjønne Blik i Eie,
For hvilket Herrer bukke
Og alle Damer neie.

Men ogsaa vores ringe,
Subordineerte Sphære,
Den, følte jeg, den havde
Sin Sødme og sin Ære.

Som sagt, jeg fandt hans Paastand
Prosaisk, men forstandig;
Jeg knyttede ei Haanden,
Jeg nikkede bestandig.

Paa Sneen.

Hen óver Torv og Gade,
Hvor Sneen laae, den hvide,
Belyst af Nattens Maane,
Jeg saae dig hastig skride.

I eventyrlig Skjønhed
Krystalklar straalte Staden,
Og som et magisk Luftsyn
Blændede Slotsfaçaden.

Om dine Hænder vandt sig
Muffen, den lykkelige,
Og om dit Knæ jeg hørte
Den glatte Silke skrige.

Dit Aandepust, usynligt
Ellers som Rosenduften,
Nu strømte gjennem Sløret
En Sølvsky ud i Luften.

Sig syngende lod Sneen
Af dine Fødder trykke,
Og paa det bløde Tæppe
Henflagrede din Skygge.

Jeg saae den hastigt svæve
Over den glimmerhvide,
Ætherisk-rene Flade;
En anden ved dens Side.

Det var min egen Skygge;
Den skyndte sig utrolig,
Jeg havde aldrig seet den
Saa langstrakt og urolig.

Den nærmed sig forvirret,
Den lod — det er det Sande —
Sit eget sorte Væsen
Med dit sig kjælent blande.

De svulmede — Canova
Ei bedre Grupper skabte —
Imellem blev de borte,
Naar Maanens Lys sig tabte;

Og kom igjen tilsyne
I Stillinger — o Lykke,
Mit Kjød og Blod maae savne,
Men opnaaes af min Skygge!

Reflexion.

Jeg vidste dengang ikke,
Men lærte det for silde,
At du er streng som hine
Rødttattoveerte Vilde,

Om hvilke jeg har læst, at
Et Steds — Gud veed, hvor Øen
Coralbygt netop speiler
Sin Palmebusk i Søen —

Er det en Lov, at den, som
I Andres Skygge træder
Og navnlig i en Dames,
Ansees for en Forræder,

Der har sit Liv forvirket
Og, skal han Naade have,
Dog i det mindste bøder
Sin Levetid som Slave.

Velan, jeg er din Slave;
Det kan ei andet være.
Men stærk maa Boien laves,
Som denne Hals skal bære.

Du finder, skal jeg længe
I Fangenskabet sukke,
Tro mig, i dine Arme
Kun et forsvarligt Lukke.

Uglen.

Du siger, at paa Bænken,
Vendt imod Solen Ryggen,
Sad du forleden Aften
Eensom i Lindeskyggen.

Og paa den dybe Himmel,
Hvis Blaat begyndte graane,
Saae man den blege Runddeel
Af Nattens fulde Maane.

Og for den store Ugle,
Der sad just i Alleen,
Som du alene, læste
Du høit i Odysseen.

Du læste længe om den
Blaaøiede Athene,
Og Fuglen sad som naglet
Til Lindetræets Grene.

Du siger, du blev bange
Tilsidst, da i det Dunkle
Dens gule Blik begyndte
At dreie sig og funkle.

Du løb. — Jeg seer den stirre,
Den lykkelige Ugle,
Og jeg forstaaer, hvorfor nu
Den skyer de andre Fugle;

Hvorfor saa stum den sidder,
Mens alle Stjerner tindre,
Med Næbet imod Brystet:
Dens Lyst er at erindre.

Tilstaaelse.

Det var en ung og deilig Kone,
Der gav mig Næring af sit Bryst,
Og denne Kone var min Moder,
Og jeg var hendes Liv og Lyst.

Jeg havde mange Legesøstre
Med mørke Øine, lange Haar —
Jeg seer endnu de runde Arme,
Som om de fanged mig igaar.

Jeg havde mange Elskerinder
Med sneehvid Barm, med Rosenmund —
O, denne klare Maanskinsaften
Gjenkalder mangen henrykt Stund!

Jeg hørte til en Kreds af Venner,
Der alle havde Kraft og Mod;
Vi stræbte til et Maal, for hvilket
Vi vilde vove Liv og Blod.

Men du, du fik mig til at glemme
Det Hele som en flygtig Drøm,
Dengang du hæved Liliepanden
Af dine Lokkers sorte Strøm;

Dengang du, som en høi Calypso,
Mig fængsled i dit Trylleland
Og satte mig ved Marmorbordet
Og rakte Purpurskaalens Rand.

Det Ubegribelige.

Det kan de ei begribe,
De Folk med lange Næser,
At jeg ad deres Selskab
Og deres Venskab blæser.

Det kan de ei begribe,
De Folk med Messinghjerter,
At i mit Indre svæver
En Himmel fuld af Smerter.

Det kan du ei begribe,
Du, med en Gud i Panden,
At naar jeg ikke seer dig,
Saa er jeg fra Forstanden!

Beskrivelsen.

Dig, vil man, jeg skal beskrive,
Give atter Skjønhedstrækket,
Som uendelig mig henrev,
Paa et Blad Papir med Blækket?

Hvilken Fordring! Dig, din Ynde
Kan en Digter ikkun male
Med de blødeste af alle
Bløde Toner i sin Tale.

Dit Portrait kan kun en Byron
Henrykt digte, ingen Mindre;
Jeg besidder kun et Aftryk,
Skjult, men evigt, i mit Indre.

Ingen kan sig forestille,
Da det trykkedes i Hjertet,
Hvilken Ro, endskjøndt jeg bæved,
Hvilken Vellyst, skjøndt det smerted.

Tilbageholdenhed.

Fra Blomst til Blomster svæved
I Luften Blomsterstøvet,
Og Myggene sig favned
Med Lidenskab bag Løvet.

Ildfluerne sig tændte
Paa Graner og Cypresser;
En Mops min Hund forfulgte
Med tusinde Caresser.

Ja, selv den kolde Sandsteen
I Buegangens Skygge
Vred sig i stum Fortabthed
Som Amor og som Psyche.

Kun du og jeg, vi stode
Forlegne og distante,
Som var Skovmørkets Nymphe
En gammel Gouvernante.

Kanefarten.

Decembermaanens Kugle
Med Skyen sig bedækker,
Og som en Streng paa Bassen
Langt ude Isen knækker.

Som kyst af Døden farer
Den sorte Hest for Kanen,
Og lang og spydig hænger
En Iistap fra Altanen.

O, kan du vel forlange
Meer Stilhed, mere Øde
Til de Par Ord, som maae mig
En Dolk i Hjertet støde?

Jeg er dig ligegyldig?
En Ven som andre? ikke? —
Jo, det er meer end lyst nok,
Jo, jeg kan see dig nikke.

I Haugen.

Mig henrev den bløde
Skyaftens Rødme,
Biernes Surren,
Blomsternes Sødme.

Paa Randen af Skyen,
Den svømmende, fjerne,
Mødte mit Øie
En eneste Stjerne.

En Hængebirks Grene,
Den største i Haven,
Hang over mit Hoved,
Som laae jeg i Graven.

Og Vandperler funkled
Som Taarer, som dine —
Men det var kun Nattens,
Kun Taagens og mine!

Solens Nedgang.

Bag Vestens Bøgeskove
I Bølgerne sank Solen;
Hun sad og saae mod Himlen,
Letgyngende paa Stolen.

Om Nakkehaarets Knude,
Hvis Lokker vilde splittes,
Greb med de slanke Fingre
Hænder, som Aphrodites.

Jeg kunde næsten høre
Mit eget Hjerte banke;
Ved hver en nytændt Stjerne
Fik jeg en raadvild Tanke:

Om jeg som Solen skulde
For hendes Fødder falde?
Om lukke mine Øine
Som Haugens Blomster alle?

Da saae jeg først, hvor Halsen
Sig strakte langt og farligt —
At støtte var nødvendigt,
Alt andet uforsvarligt —

O, hvis den runde Nakke
Som Solen nu sig sænkte!
Jeg aabned mine Arme —
Det skeete, som jeg tænkte.

Dødsstraffen.

Om denne Blomst er farlig?
Den er en Gift, den dræber —
Men ikke nær saa hastigt
Og sødt som dine Læber.

O, skynd dig, skynd dig derfor!
Du gjør det saa behændigt;
Det Liv, som jeg kan miste,
Er eensomt og elendigt.

Skal jeg en Dødsstraf lide
For mine gale Streger,
Saa lad mig kysse Giften
I mig af dette Bæger!

Anmodning.

Du veed, du er en Fakkel,
Og jeg, jeg arme Stakkel,
Er en elegisk Myg,
Der med sit Liv maa bøde,
Fordi den fløi for tryg
Din søde Ild i Møde!

Gjør Pinen kort, som krymper
Den halvforbrændte Stymper;
Tryk ham i Luen ind!
Du seer, hvordan han stræber —
Hav et barmhjertigt Sind,
Tryk ham til dine Læber!

Henrykkelse.

Du glade Fugl, som flyver!
I, høie Træer, som suse!
Og I, Smaadyr, som krybe
Med eders Sneglehuse!

Jeg kunde eder favne,
Jeg kunde eder trykke
Til Hjertet — saa beruset,
Saa vild er jeg af Lykke.

Ældgamle Eeg, som over
Mit Hovede dig hælder,
O, du vil glædes med mig,
Du vil, naar jeg fortæller:

At hun igaar, iaftes,
Da tusind Stjerner brændte,
Og Mælkeveien lyste,
Mig disse Roser sendte;

Og at om Stilken viklet
Var et Papir, en Strimmel —
Saa rød og gjennemsigtig
Som denne Aftenhimmel.

Skoveensomhed.

Igjennem Bøgeskoven
Jeg dig ved Haanden førte;
Det var saa grønt og kjøligt,
Vi Nattergalen hørte.

Det var, som hele Verden
Med Blomster og med Grene,
Med Skyer og med Stjerner
Tilhørte os alene.

Vi talte ikke sammen;
Vi kunde Intet sige,
Som snoede, tause Ranker,
Eensomme, lykkelige.

Saa frit, afsides var det,
Saa ubevogtet, stille —
Det var, som om vi Intet
Meer ønskede og vilde.

Midnatsscene.

I Aftnens dybe Stilhed
Lød dump Portklokkens Kimen,
Og Taffeluhret viste,
Bronceert, paa Midnatstimen.

Vi havde læst om Byrons
Forelskte Grækerinder,
Og dine Lokker rørte
Ved mine hede Kinder.

Vi kyssed ei hinanden,
Fordi vi ikke turde;
Det var kun, som vi skulde
Og ikke andet burde.

Da aabnede sig Døren —
En Mand kom ind — jeg bukked;
Dig tog han under Hagen,
Saae paa sit Uhr — du sukked.

Grenenes Lyd.

«Hør! Hører du den lange,
Den smertelige Tone,
Halv Fløitelyd og halv som
Et Suk i Træets Krone?»

«Ja, det er Klagerøsten
Fra Grenene paa Stammen,
Der af en Luftning trykkes
For tæt og piinligt sammen.»

Hun saae med Veemod paa mig,
Med tunge Blik og lagde
Sin Haand paa Liliepanden,
Idet hun langsomt sagde:

«Nei, det er To, som bøie
Med Magt sig mod hinanden,
Men klagende, haabløse —
De kan ei naae hinanden!»

Umuligheden.

I lange hvide Klæder,
Buxbom ved Kistens Ender,
Med duftende Levkoier
I mine kolde Hænder;

Paa Brystet Dødens Sløife,
Paa Læben Dødens Hvile —
Hvor kan du troe, at nu jeg
Vel kunde lee og smile?

Jeg hører nok dig hviske:
«Jeg elsker dig!» og græde —
Men jeg er død af Smerte,
Jeg kan ei døe af Glæde.

Straf.

Ha, disse runde Skuldre —
Det er dog altfor kjækt!
De svulme som en Gudindes,
Saa nøgne og saa frækt.

Jeg griber disse Fanger,
Undvegne, farlige To —
Jeg kaster dem i Lænker,
Som holder dem, kan du troe.

Jeg vil dem brændemærke —
Det har de vel fortjent.
See, hvor de hede Læber
Har Rosenmærket brændt!

Blikket.

Du aabner halvt kun Øiet —
Men denne Spalt, den Strimmel
Af en formørket, skyet,
Heel overtrukken Himmel —

O, ingen Sommerklarhed
Er skjønnere i Verden,
Saa kjøligmørk, saa regnblaa,
Saa foraarsdeilig er den!

Det første Bud.

Opad Trappen trængte Masker
I det blussende Hotel,
Da hun førte mig i Haugen
Til et eensomt Kildevæld.

«Jeg maa give dig i Aften
Strenge Love, Afgudstræl!
Disse Suk er al min Torden,
Denne Blomsterhøi mit Fjeld.

Du skal elske og tilbede
Mig alene — veed du vel?
Skjøndt min Vrede er en Taare,
Kan den dræbe dig, Rebel!»

Vanskelighed.

Oprigtig talt, det kosted stundom
Umage nok, at lade spille
Det Varme, Lidenskabelige,
Ravruskende og Ellevilde;

Men den høitidelige Kulde,
Den Ro, jeg nu maa affectere,
Den skrækkelige, sletudførte,
Naive Nykternhed — langt mere!

Det Overstaaede.

Ak, det var en tung Forfatning,
Som vi dengang leved i,
Og vi tog en from Beslutning
— Gudskeelov, det er forbi! —

Jeg, at ikke elske hende,
Hun, at ikke elske mig,
Og med Angst, det Gud skal kjende,
Vogtede enhver paa sig —

Som to Draaber Dug, der glide
Paa en Flade glat og jevn —
Som to Øielaag, der stride
Bittert med den søde Søvn.

Advarsel.

Det Skum, som krandser Vandet,
Det Lys, som farver Jorden,
Skymasserne, som længe
Har samlet sig til Torden;

Den store, fyldte Regnbu'
Og du og jeg, Veninde,
Hvor længe, troer du, inden
Vi skilles ad og svinde?

Nyt Bølgeskum vil komme,
Nyt Skyggespil, tilsyne,
Og andre Skyer trække
Paa Himlen op og lyne.

Forgaae, fordunste skal vi
Som Draaberne, der strømme,
Og som en Regnbu' slukkes
Alt, hvad vi see og drømme.

Forstyr os derfor ikke
Den skjønne, korte Vandring —
Den truer alt, den kommer,
Den dræbende Forandring!

En Afsked.

O, intet Under, du bevares
Med Laas og Lukke som en Skat,
At En — jeg veed nok hvem — dig vogter
Med Argusøine Dag og Nat!

At Beilerne om Huset sværme,
Som Flagermuus omkring et Baal,
Og at jeg selv beruset tumler,
Som Bremsen fra en Nektarskaal!

Al Sommerblæstens varme Blødhed
Er i din mælkehvide Arm,
Al Blomsterskjønhed i Naturen
Har fyldt og rundet denne Barm.

Men mørkt som Bjergets skjulte Grube
Mit Sind er ved vor Afsked — tys!
Kun Amor høre disse Fodtrin
Og disse lange, lange Kys!

Formaning.

«Hvor denne Gravsteen luder,
Her sover uden Kummer
Et Hjerte dybt i Leret
Den trygge, skjønne Slummer.»

O, fromme, melankolske,
Forgrædte Glut! mig dræber
Dit Ord — o, lad mig lukke
Din Mund med mine Læber!

Skilsmissen har sin Gaade,
Sin Rædsel selv, for Aanden;
Ønsk dig ei Døden — Livet
Er dog en Fugl i Haanden.

Angst.

Hold fastere omkring mig
Med dine runde Arme;
Hold fast, imens dit Hjerte
Endnu har Blod og Varme.

Om lidt saa er vi skilt ad,
Som Bærrene paa Hækken;
Om lidt er vi forsvundne,
Som Boblerne i Bækken.

Ved Stranden.

See Bølgerne, som rende,
Bedækt med hvide Skjolde,
Langt udefra i Stormløb
Mod Øens grønne Volde.

Den første Række knuses,
Den anden med — for svage
Mod denne bratte Skraaning,
Som styrter dem tilbage.

Jeg vil mig ogsaa skynde,
Jeg vil mig ogsaa væbne,
Endskjøndt — ved dine Fødder
Mig venter samme Skjæbne.

I Gravcapellet.

Hvor Richard Løvehjerte
Begravet man os viste,
Du støtted i Capellet
Dig til hans Kobberkiste.

Fra dine unge Kinder
Var Sundhedsfylden veget,
Og deres Roser havde
En tidlig Kummer bleget.

Du støtted dig, som aned
Du, at den dæmringsfulde
Gravhvælving efterstræbte
Dit Hjerte med sin Kulde;

Som om den tappre Fyrste
Din Uskyld maatte kjende
Og ridderlig mod Døden
For dig sin Bue spænde.

Men han er selv beseiret
Og fanget af din Fiende —
Tomt hænger nu hans Harnisk
Og stumt hans Horn derinde.

Flugt.

Skjæbnen truer — lad os ile
Did, hvor Bjergene sig styrte
Ned i Dalen med et Belte
Af den eviggrønne Myrte;

Med det kolde Sundhedsbæger,
Med de dundrende Kaskader,
Med den blanke, mørkblaa Gletscher
Og de høie Colonnader;

Med hiint Alpehorn, som toner
Et Godnat til alle Smerter;
Med Sneelagenet, som ruller
Over altfor hede Hjerter.

Lad os ile, lad os synke,
Hvor de unge Geder græsse,
Hvor den milde Jordbund nærer
En medlidende Cypresse!

Sygdommen.

Dit Ansigt er saa deiligt,
Skjøndt blegnende af Smerte —
Jeg seer, hvordan alt Døden
Trykker dig til sit Hjerte.

Du fæster dine Øine
Paa mig, de tragiskmørke,
Som om du sagde: «Tro mig,
At døe, det koster Styrke».

Min Røst kan ikke svare,
Men siger ei min Læbe
Med tunge Smiil, at Livet
Kan næsten ogsaa dræbe?

Hvilestedet.

Hvor disse brune Klipper
Hinanden lagviis trykke
Og ligesom har fanget
En Indsø i sin Skygge —

Her gad jeg dvæle længe,
Aar ud, Aar ind, alene,
Imellem Mos og Bregner
Og lange, mørke Grene.

Det purpurrøde Kredsløb
I disse Dybder skulde
Lidt efter lidt forstenes
Af Rolighed og Kulde

Og vidne som Granitens
Matrødmende Krystaller
Om stærke Flammers Virkning
I en forsvunden Alder.

I Ruinerne.

Kom! du vakler jo af Træthed
Og kan ikke taale Støvet;
I de smuldrende Ruiner
Har vi alt for længe tøvet.

«O, jeg kan mig ei løsrive
Fra det lille, sorte Billed!
Seer du, hvad af Oldtidsmythen
Konstneren har forestillet?

Psyche — hvilken Engleskabning —
Piint af trende Amoriner!
O, hvor megen martret Uskyld
Ligger der i hendes Miner!

En har bundet hendes Hænder,
Og den anden med sin Fakkel
Brænder lige under Brystet
Den afmægtigblevne Stakkel.

Men den tredie, som svæver
Over hendes Hoved — Grumme!
Hælder ned i hendes Lokker
Giften af sin gyldne Kumme.»

Sørgesangen.

Daggry var det, Dæmringstiden,
Der hvor Nat og Dag sig møde;
Endnu brændte Lampen stille,
End var Alting tyst og øde.

Og sit Hoved op fra Puden
Reiste hun, det skjønne Ho'de,
Om hvis Hals i sød Forvirring
Lokkerne sig dunkelt snoede.

«Skuffes jeg? hvad eller er det
Sang fra Kirken, jeg fornemmer?
Hvilket Chor! som Psalmetoner!
Hvilke klare, rene Stemmer!»

Lyttende imod min Skulder
Hun den blege Pande trykked,
Nys af Brudekrandsens Roser,
Nu af Dødens Perler smykket.

Og jeg greb de matte Hænder:
«Nei, du skuffes ei; mit Øre
Ogsaa kan fra Gadens Dybde
Stemmerne, Choralen høre.

Fødselsfesten hos en Gjenbo,
Helligholdt af unge Drenge,
Lod de glade Melodier
Gjennem Morgenluften trænge.»

— Ak, jeg vidste det langt bedre!
Dyb og alvorsfuld var Klangen;
For en Døende i Natten
Hævede sig Sørgesangen.

Det Sidste.

Hun kunde ikke tale,
Qvalt var den hulde Røst;
Men mine Hænder greb hun
Og trykte til sit Bryst.

Og med ætherisk Glimren,
Vidtaabne, langsomt faldt
Paa mig de brune Øine,
Tilstod mig Alting, Alt! —

«Jeg hører kun til Jorden,
Til Himlen hører du —
Dø derfor ikke, Engel,
O dø blot ikke nu!»

Men Øinene stod stille
Med deres store Blik —
Og Dødens dybe Taushed
Var alt det Svar, jeg fik.

Anden Samling.

I en Stambog.

Rask hvirvles vi i Tidens store Dands,
Vildt famlende blandt Haabets gyldne Ranker;
Til Kamp, til Lyst gaaer Veien, Hjertet banker —
Da tabes Øieblikkets friske Krands.

Da røver Glemsel det Forgangnes Glands;
Men huld og blid en Mø paa Veien vanker,
Veemodig hun de tabte Blomster sanker
Og følger efter med sin blege Krands.

Naar Øiet stundom da tilbageskuer,
Da staaer hun smilende, paa Krandsen peger
Og ved hvert lille Blad fornøier sig.

Naar ogsaa Dem bestraale Mindets Luer,
O gid der da i hendes Blomsterbæger
En duftsød Reseda maa staae for mig!

Den 4de November 1817.

Holbergs Grav.

Din Grav, Holberg, er smuk; vor Wiedewelt har bygget
Dig ret et prægtigt Skriin, af Kirken overskygget.
Godt, at man satte dig blandt gamle Heltes Been!
Dog taler ei din Aand fra disse kolde Steen;
Her gaaer du ei igjen, saalidt som dybt i Lunden
Ved Aaens grønne Bred, naar Maanen er oprunden;
Ei svæver du i Storm, omsuust af Skyers Hær,
Og ei paa Marken gaaer i Lynets blanke Skjær.
Langt snarere man vil dig i en Landsby træffe,
Hvor Porten staaer paa Klem og alle Hunde bjæffe,
At skue roligt til, foruden Vee og Ak,
Maaskee hos Pigen selv, i Engen, paa en Stak.
Du skræmmer Ingen bort, du smiler, rækker Haanden;
Med Guldsnor om sin Hat, fuldpaaklædt vandrer Aanden.
Og vil man følge dig til Gravens stille Læ,
Da gaaer du langsomt hen, hen til et Hyldetræ.
Opklappet, pyntet nys, den smalle Høi sig strækker,
Og Arv har hegnet den med tætte Buxbomhækker.
Did gaaer Pernille tidt, bevæget, sælsom rørt,
Om Morgenen, med Sand og Blomster i sit Skjørt.
Men fjernt, fra Hyttens Qvist, naar Dæmringen indbryder,
En sagte, dæmpet Klang af Violinen lyder;
I aabent Vindue da Henrik spiller der
Det kjære Instrument, som var hans Holberg kjær.

Ved Hoffmanns Død.

See, Naturen føler Smerte;
Ak, af Venner har den Faa,
Som den kan betroe sit Hjerte,
Og som kan det heelt forstaae.
Blegnet er en skjøn Phantast,
Feberdrømmen alt forbi,
Med et Smiil hans Øie brast,
Røsten med en Melodie.

Det Foragtede paa Jorden,
Narrens latterlige Færd,
Ei af ham forsmaaet er vorden,
Han har viist det Latter værd.
Ingen Pidsk, ei Hadets Kanter,
Kjærlighed han Daaren bød:
Skriv Sonetter, arme Fjanter!
Nu, da Digteren er død.

Men til Gravens stille Høi
Pudlen trofast vandrer hen,
Dvæler uden Glam og Støi,
Fælder Taarer for sin Ven.
Katten selv — hvor kan den andet? —
Did om Midnat gaaer med Gys,
Lægger Hovdet ned paa Sandet,
Øiet skjænker Graven Lys.

Børn, hvis Skjald han gjerne var,
Smaa og store, ligegodt!
Flor om deres Kjephest har,
Sort er deres Dukkeslot.
Alle nu veemodig skue
Paa den tomme, øde Krog,
Hvor ved Phantasiens Lue
Han sit Sagn af Barmen tog.

Sørg ei, Venner! Skjæmt og Lyst
Har han ei i Døden glemt.
Frit og herligt er hans Bryst,
Ei en Tone er forstemt.
Høiere hans Røst nu klinger,
Dybere hans Digte gaae.
Vi med Længslens spæde Vinger
Anende ved Graven staae.

Juli 1822.

Den lille Ulykkelige.

See, hun har de trinde Arme
Ængstelig mod Døren strakt,
Kaster i sin bittre Harme
Sølverranglen med Foragt,
Som dog ellers aarle, silde
Kunde hendes Sorg formilde;

River i sin Kniplingshue,
Flaaer den bløde Strimmel ned,
Viser, ogsaa hun har Lue,
De skal see, at hun var vred.
Nu hun holder ud ei længer,
Skriget sig fra Brystet trænger;

Lytter saa: mon Ingen hører?
Skrig fordobler hun og Raab,
Øiet sig i Graad indslører;
Ak, hun har endnu dog Haab!
Tale kan den Stakkel ikke,
Hulker kun med Taareblikke.

Læben skjælver, Stemmen bryder,
Kummeren paa Panden staaer,
Heed og hyppig Graaden flyder
Fra de lange Øienhaar,
Hovdet synker mat tilbage,
Uden Ord hun synes klage:

«Hvorfor er jeg længer ikke
Paa min Moders varme Skjød,
Hvor i Ro min søde Drikke
Af det fulde Bryst jeg nød?
Kan ei springe, lee og larme
I de kjærligbløde Arme?

Skal de mig forlade Alle?
Dem jeg har saa kjær, saa kjær!
Høre de mig ikke kalde
Nu, jeg er saa ene her?

Grumme Moder, intet Hjerte
Har du for mit Savn, min Smerte!»

Dæmp dit Klageskrig, o Spæde!
Du din Moder Uret gjør.
Ak, hun kunde selv jo græde,
At hun ikke evig tør
Til sit Bryst dig Hulde trykke,
Stirre paa sin søde Lykke.

Ud til Kjøknets Træk og Flammer
Kaldte hende Skjæbnens Bud,
Og hun maa i stille Kammer
Lade ene dig med Gud.
Klageraabet du formilde,
Vær taalmodig, stakkels Lille!

Ak, den Større selv forgjætter
Ofte baade Trøst og Mod,
Naar i tunge, mørke Nætter
Alle Elskte ham forlod.
Hæv de dunkle Taareblikke!
Græd, ak men fortvivl kun ikke!

Liigvers.

Hvor Livet er kort!
Nys stod han i Blomster, nu bæres han bort.
Den evige Hikke,
Det saae jeg forud, den loved ei godt;
Han leved bestandig for muntert og flot
Og holdt af at drikke.

Hvis Himlen gjenlyder af jublende Stemme
Og ikkun af Gammen bestaaer
— Som Skriften spaaer —
Saa vil han snart føle sig hjemme.

Der ligger hans Hat,
Henkastet i Støvet, øde, forladt;
Den Hat, som har skygget
Hans Isse, skjøndt begge var fattig paa Haar.
Uhret — det brugte han ikke — det staaer.
Det Bord har han rykket
Til Sengen, den Stakkel, ei efter Vandet;
Men Viinflasken staaer uden Prop,
Den trak han op —
Det var ham saa klogt som alt andet.

Chatollet er lukt,
Forseglet — tomt — blev aldrigen brugt.
Hør, Liigvognen runger!
Der hænge de Fugle, han satte i Hæk
Saa kort før sin Afgang; flyv I kun væk,
Flyv ud, mine Unger,
Og syng paa Stakittet om Graven!
Jeg græder, jeg misted en Ven.
Naar sees vi igjen?
Deroppe i Paradishaven?

Min Arv — vil I see:
Hans Viinglas; mod Jammer og Vee
Et Skjold her i Verden!
Farvel, min Broder, farvel paa dit Tog!
Strø Blomster, Drenge, tykt paa hans Laag,
Syng Visen, han digted, her er den!

Liigbærere, drik til den krydrede Kringle!
En Taar endnu, det glider nok ned!
Han bliver ei vred,
Han leer fra sin Sky, naar I dingle.

1824.

Grubleren.

Lad mig sige
Dig Besked
Om mit Hjertes
Lønlighed;

Hvad mig glæder,
Hvad med Lyst
Oftest fylder
Dette Bryst:

Ingen Tummel,
Ingen Glands,
Ikke Ærens
Døde Krands,

Ikke Venskabs
Milde Dyd,
Ikke Elskovs
Drukne Fryd;

Hvad mig glæder,
Hvad med Lyst
Oftest fylder
Dette Bryst,

Er den stille,
Er den tro
Eftertankes
Dybe Ro.

1824.

Petrus i Rom.

I Rom, i Fængslets Hule,
Som Marmorblokke skjule,
Sad Petrus, den Udsendte,
Bedrøvet, fuld af Qvide.
Han skulde Døden lide
For Herren, som han tjente.

En kraftfuld Mand; i Barmen
Var Ild og Mod, men Harmen
Endnu for jordisk brændte.
Han elskte Gud af Hjertet,
Og dog ham Døden smerted,
Thi Livets Lyst han kjendte.

Da aander Duft fra Muren,
Huldt vinker ham Naturen;
Han føler Luften strømme.
En bælmørk Gang — en Lem — men rusten
Jernlaasens Slaa er brusten,
Og frit kan Fangen rømme.

Klart tindre Nattens Stjerner,
Petrus sig sagte fjerner,

I Græsset Vinden suser.
Han kjæmper — Tvivlen seirer —
Dødsangst hans Kraft henveirer
Og Herrens Helt beruser.

Han flygter — gjennem Gader —
Angsten ham ei forlader,
Han tør ei Gud anraabe.
Hvor Romerporten hvælver,
Han feig for Vagten skjælver,
Tæthyllet i sin Kaabe.

Han sniger sig, det regner,
Han slipper ud og blegner,
Tør ei mod Himlen skue.
Med Bjerge, Skov og Hækker
Landet sig yndigt strækker
Og smiler med sin Drue.

Da kommer ham i Møde
En Mand, hvis Vunder bløde,
Omsuust af Nattevinden,
Paa Ryggen Korsets Planke,
Om Panden Tornens Ranke,
Og Draaber Blod paa Kinden.

Et himmelsk Lys ham krandser.
Petrus paa Veien standser
Og kjender Gud, sin Herre.
I Støvet han sig kaster
Og spørger: «Ak, hvor haster
Du hen, min Gud og Herre?»

Blidt svarer ham den Høie,
Med Smertens Graad i Øie:
«Til Rom, at sone Brøden.
End eengang vil jeg lide;
Thi de, jeg sendte, stride
Ei meer; de frygte Døden.»

Da voved Petrus ikke
At hæve sine Blikke.
Han græd, han skjalv som Sivet
Og sukked: «Jeg vil drage
I Fængslets Dyb tilbage,
Min Gud! og vinde Livet.»

Begfakler brændte, Hallen
Gjenlød af Vagtens Kalden,
Da Petrus til dem ilte.
Man bragte Bolt og Tvinge,
Slog ham i Lænkens Ringe;
Men han — Guds Vidne — smilte.

1824.

Undskyld mig, bedste Ven!

Undskyld mig, bedste Ven!
Du savnes ikke meer;
Jeg gaaer min egen Vei,
Forelsket, som du seer.

Og du, Natur, vær s'god:
Lad dine Drosler slaae,
Riv dine Farver ud
Og stryg dem paa det Graa!

Tillad! Som fordum vel
Jeg hænger ved din Arm;
Men jeg har intet Blik
For Rosen ved din Barm.

Mig har Forliebelsen
— Imellem os, som sagt —
I Daarekisten halvt
Og halvt i Himlen bragt.

1824.

Jeg sad med dig bag Malver huldt i Skygge.

Jeg sad med dig bag Malver huldt i Skygge,
Vi talte intet, krybende blev Tiden,
Besværlig sad vor bedste Ven ved Siden,
Jeg saae dig Bladene af Busken rykke.

«Ven,» hvisked jeg, «dit Selskab er vor Lykke;
Men din Vedhængenhed, som ei er liden,
Var kjærere, jeg nægter ikke, siden.»
Han reiste sig og gik; et Venskabsstykke!

Da greb jeg om din Haand bag røde Malve.
«O havde jeg nu», raabte jeg, «at byde
Et Hjerte, som var værd at ei forskyde!

Men jeg har kun et halvt.» — «Giv mig det halve,»
Lød fra din Mund; «o jeg vil gjerne dele
Med Andre dit, men du har mit det hele!»

1824.

Min Glut forstaaer at løse Sjælens Knuder.

Min Glut forstaaer at løse Sjælens Knuder,
Fortvivler ei, om ogsaa Traaden kurrer;
Hun trækker Sødme af de skarpe Burrer
Og samler Bær, hvor Afgrundskanten luder.

Om Skjæbnen end i Vægterhornet tuder,
Og Rædslens store Hund i Mørket knurrer,
Rolig sit muntre Tankehjul hun snurrer
Og nynner Visen om de høie Guder.

Og hun har sagt, at om end Laurbærkrandsen
Faldt af mit Hoved, faldt som visne Blade,
Og i dens Sted vildt hvirvled Helvedglandsen;

Hun vilde dog mit Hjerte ei forlade,
Men selv i Mørkets slangefyldte Dale
Min arme Sjæl med Kjærlighed husvale.

1824.

Hvad vil du her? hvad søger du ved Huset?

Hvad vil du her? hvad søger du ved Huset?
Dets Dør er lukt; ei høres Lyd derinde.
Kun Edderkoppene i Salen spinde,
Og Bulmeurten suger Gift i Gruset.

Du dvæler end? har dig en Drøm beruset?
Her stryger over brusten Gavl og Tinde
Harmonisk ikke Nattehimlens Vinde;
Det Taarn, du stirrer paa, har Lynet knuset.

«O lad mig dvæle, hvor jeg helst vil dvæle;
Lad mig kun eensom i den brede Skygge,
Hvor Muren høit mod Skyerne sig reiser!

De fromme Svaler ved Gesimsen bygge,
Paa Taget Storken i sin Rede kneiser;
Og Maanskin er her jo og Dødes Sjæle.»

1824.

Der var en Tid, da Venskab var mit Alt.

Der var en Tid, da Venskab var mit Alt;
Det kunde ene Fryd og Kraft mig laane.
For Kjærlighed det siden sagtens faldt,
Ved Morgenrødens Skjær en blegnet Maane.

Som Solen, Elskov lyser meer og mindre,
Dens Himmel maa imellem dunkelt blaane:
Da see vi Venskabsstjernen stort at tindre.

Den 10de October 1824.

Du søde Barn, saa længselsfuld og stille.

«Du søde Barn, saa længselsfuld og stille,
Hvem Tungsind hviler i det mørke Øie,
Vi hilse dig, vi vil dit Sind fornøie:
Hvem vi forenede, skal Ingen skille.

Paa Englelyrer vi bag Skyen spille,
Og alle unge Hjerter kan vi bøie;
Thi vi har Magten fra det Evighøie;
Vi gjør dem lykkelige, som vi ville.»

Saa lød det ud fra Skyen. Duggen faldt.
Da smeltede de bløde Hjerter sammen
Ved Himlens Stjerner og ved Maaneflammen.

Og Jord og Himmel svandt for vore Blikke —
Og Nattergalen slog — vi hørte ikke —
O Coelestine! har du glemt det alt?

1825.

Blus, Kinder, ei saa purpurrøde!

Blus, Kinder, ei saa purpurrøde!
Løft, Huldeste, det Blik, du sænker!
Amor, det veed du, hader Lænker,
Og ei at troe paa ham er Brøde.

Lad alle Hensyn være døde,
Alt, hvad vor Kjærlighed indskrænker!
Først, naar paa Ingenting man tænker,
Kan Sjælene ætherisk gløde.

Der er en Lov for Lidenskaben,
En himmelsk Ret, en jordisk ikke,
For visse svage Øieblikke,

For Hjertets smeltende Fortaben;
Og Dydens melankolske Engel
Maa vige Sædet med sin Liliestængel.

1825.

Jeg gik saa tidt til disse Klippestene.

Jeg gik saa tidt til disse Klippestene,
Ned ad hvis Muur de kolde Kilder skylle,
Hvis Krat og Ranker Vandreren indhylle;
Der var en Ro, en Fred — jeg var alene.

Der hang saa runde Bær paa alle Grene;
Der var, mit Blik og Øre at fortrylle,
Af Farver og af Duft og Lyd en Fylde;
Der var en Ro, en Fred — jeg var alene.

Og endnu tidt mig Eensomheden favner
Og trykker dybt i sine brune Skygger;
Men Ro og Fred er ikke meer at finde.

Den fulde, hele Eensomhed jeg savner,
Thi jeg er selv ei fuldt og heelt derinde,
Nu hos en Anden halvt mit Hjerte bygger.

1825.

Hvor Alt er taust! Hvert Blad, hver løvrig Ranke.

Hvor Alt er taust! Hvert Blad, hver løvrig Ranke,
Som kaad og overgiven før sig snoede
Omkring de smekkre Stammer, hvor de groede,
Til melankolske Hvælvinger sig sanke.

Dorsk flyder Aaen hen, den dunkelblanke.
Hvor øde, hvor den gamle Ridder boede,
Hvor skummelt, hvor hans Seng og Lampe stode!
Jeg hører kun mit eget Hjerte banke —

Kun Duggens Fald i Haugens Buegange —
Et Gisp af Fisken i de stille Damme —
En sagte Lyd af Hængeaskens Grene.

Her var jeg blevet, reentud sagt, lidt bange,
Hvis jeg sad eensom ved den mørke Stamme;
Men, Elskte, jeg er aldrig meer alene!

1825.

Ludvig Fischer.

Vent ham ei længer, du Danmarks friske, yndige Sommer,
Vent ham ei længer med Blomster og Glæde; han kommer ei mere!
Ei til Velkomst, Venner, bereder det duftende Bæger;
Han, som vi rakte det helst, vor Fischer, kommer ei mere!
Fjernt, hvor Javaneren samler paa fugtige Marker sin Riisfrugt,
Standste hans Vei; der lagde han træt sig til Hvile, og Palmen
Breder sit prægtige Blad høitidelig over hans Gravhøi.
O, hvor længtes vi Alle, hvor speidende søgte ei Blikket
Høit fra Bakkernes Hang den kommende Seiler paa Sundet!
Begede Sjouer, der rendte med Sømandens Kuffert fra Broen,
Var os et lysteligt Syn, i hans Spor vi drømte den Savnte.
Og naar det banked paa Døren med svag, eiendommelig Banken —
Ak! det var ham dog ei, ei vor Vens alvorlige Ansigt,
Mørknet af Solen, men lyst af det mildeste, reneste Venskab.
O bebreider ham Intet; han veg jo beskeden for eder,
I, som foragte en Sjæl, der har barnligen offret sig Konsten,

Eder han veg — han veg for den nordiske Kuld, og i Syden
Favnte ham to Gange hedt med begeistrende Skjønhed
Naturen,
Ak! og tredie Gang i et Kys tilaanded ham Døden.
Men han var lykkelig, ja, Poesien belønner sin Dyrker;
Nu i sin evige Fred forklaret han svæver omkring os,
Venskab ham offrer og længe skal offre ham hædrende
Veemod.

1825.

Den rette, dybe Kjærlighed.

Den rette, dybe Kjærlighed,
Den varer evig, evig ved.
O lad mig døe! jeg frygter ei:
Naar du er til, saa lever jeg;
Døer du — nu vel, som Himlen vil!
Du lever dog, naar jeg er til;
Og døe vi sammen — evigtroe
Er Sjælene i Dødens Ro.

Foraaret 1826.

Ungdomsmod.

Hvad der huer mig ved Skoven? —
Eensomhed; en frodig Grund;
Hun er kjælen, jeg forvoven;
Et Par Jordbær; Mund paa Mund!

Havet? — Har vel muntre Drenge
Nogen bedre Gyngehest?
Manken kan mod Skyen trænge,
Knalder høit den stærke Blæst.

Lynet? — Ha, Guds egen Landse!
Selv den Høie lærer os,
Djærvt forsvare Modets Skandse
Og at byde Faren Trods.

Fik jeg Bjerge brat at skue? —
Nu, dem saae jeg aldrig end.
Til en Skammel kan de due;
Er der Viin, følg med derhen!

Stjernerne? — O skjønne Frugter!
Sove Natten bort, gjør Fæ;
See, hvor Grenen lyst sig bugter!
Hvilket herligt Juletræ!

Maanen? — Som min hulde Pige,
Skjøndt i Skjul, dog røber sig
Under Lagnets bløde Flige,
Saadan huer Maanen mig.

Rosenbuske, Liliens Blommer,
Brudelys i blanke Kjær? —
Sødt at stirre paa en Sommer,
Naar den Skjønne ei er nær.

Drosler, Lærker, Nattergale? —
Hør, mig huer deres Spil,
Naar jeg vil om Elskov tale
Eller skrive Piger til.

Piger selv? — Saa stop dog, Kjære!
Husk, et Ordsprog lyder saa:
Narren tidt kan spørge mere,
End en Klog kan svare paa.

O hulde Drømme, smigrende og søde.

O hulde Drømme, smigrende og søde,
Som Pigens Sjæl og Ungersvendens Tanke,
Naar ømme Savn og Anelser sig sanke,
Saa lønliglet og saa fantastisk føde!

I, alle unge Ønskers Morgenrøde,
Skjøndt mange ældre Pligter til en Anke!
I, Anstødsstene for den kloge Tanke!
Jeg flygted eder længe som en Brøde.

Thi Jorden glemmer jeg for eders Himmel,
Og Dagens Kald for eders Aftenblaane;
Min Lampe nu gik ud — I var min Maane.

Men jeg var glad i eders Englevrimmel;
Der er bestandig hos mig jo min Pige,
Det var hun aldrig i det Virkelige.

1826.

Naar Letsind stiger, og min Troskab daler.

Naar Letsind stiger, og min Troskab daler,
Det svage Hjerte truer med at strande:
Jeg flygter til dit Helgenbilled, Hanne!
At vække atter Livets Idealer.

Og i min Hjernes traurige Canaler
Dit Øie kaster Solskin, søde Hanne!
Saa andre Folk kan see det paa min Pande,
Hvor sig et Slags tungsindigt Maanskin maler.

Til dit Portrait jeg sukker: «Ei du straffe
Min svære Synd paa Reiser og paa Baller;
Men ved mit Hjertes Daarligheder skil mig!»

Og Tjeneren, som bringer mig min Caffe,
Som jeg, paa Knæ for Helgeninden falder,
Og Piger strømme, for at see dig, til mig.

1826.

Hemisphærerne.

Den Himmel, jeg har henrykt kaaret,
Som Jordens, er i Tvillingkugler skaaret;
Men de er blændende, ei blaae,
Kun med en svag, en blaalig Aare paa.

De har ei Sol, men vel en Kreds af Rødme,
Der straaler Liv og sprudler Sødme;
Dem ingen Astronom betragter nøie,
Men vel min Drengs det brune Øie.
De dækkes stundom af en Sky,
Snart heelt, snart halvt — men den maa flye.
For Storme har de intet Rum,
Skjøndt bølgende som Havets Skum.
Lynglimt man øiner ikke der —
Kun af mit Kys et Rosenskjær.
Ei Stjerner har de før en natlig Vanker,
Men vel et Hjerte indenfor, som banker,
Og som, naar Alt er Mulm, veileder
Den tro og elskende Tilbeder.

Omvendelse.

Der var en Tid, jeg troede ei paa Gud
Og havde intet Haab om Evighed;
Tilintetgjørelsens uhyre Ro
Var mine mørke Tankers Ideal.
Men siden jeg har følt en Lidenskab
Som den, jeg nu besjæles af:
Har jeg begyndt at troe, der er en Gud,
Og har det Haab, der er en Evighed.

Enthusiasme.

O jeg ændser ei mit Danmarks
Flade Former, plumpe Grønhed —
Hvor du vandrer om, Veninde,
Er et Ginnistan af Skjønhed!

Hvad er Alpesneens Hvidhed,
Fuld af Sænkninger og Kupler,
Mod din Arms, din Skulders Runding
For en henrykt, eensom Grubler?

I din Haarvæxt hvilken Fylde!
Tal mig ei om Skovens Ranker!
Ved at løse disse Knuder —
Føl, hvordan mit Hjerte banker!

Ha, du rødmer! Paa din Læbe
Hvilke Roser! Hvo der saae dem,
Om en Afgrund end sig aabned,
Voved Livet for at naae dem.

Lokkerne.

O jeg synker hen i Tanker
Ved at see paa dine Lokker,
Sødere end Vinens Ranker,
Fuldere end Skovens Klokker!

Hvilke Anelser og Drømme
I det Ringlende, det Vundne,
I de slangesnoede Strømme,
I det Løste, i det Bundne!

Der kan Blikket henrykt famle,
Sig fordybe, boltre, vugge —
Der kan Digtekonsten samle
Hvad den bruger af det Smukke,

Og naar den har længe samlet,
Som en Bi af Blomsterkrukken,
Flyve langsomt til sin Celle,
Tung af Sødme, skjønhedsdrukken.

En deilig Aften! Stille, sølvklart Vandet!

En deilig Aften! Stille, sølvklart Vandet!
Vi roede langsomt hen, i Lundens Skygge,
Sømaager fløi forbi os venligt trygge
Og hilste os som Folk, der kom fra Landet.

En Sværm Meduser steg og sank i Vandet.
Men jeg var ør af Kjærlighed og Lykke;
Jeg kunde hende kun i Haanden trykke
Og vidste ei og tænkte ei paa andet.

Da hvisked hun: «See Skyerne, du Søde,
See Skoven, Søen, fjerne Bjerge drikke
Den sidste Glands, glødende, purpurrøde!»

Tilgiv, Natur, jeg saae det dengang ikke;
Isauras Kinder saa livsaligt gløde —
Tilgiv — jeg ændsed ei din Aftenrøde!

Tag dette Kys og tusind til, du Søde!

Tag dette Kys og tusind til, du Søde!
Lad Øiet tale frit; Amor indskrænker
Kun Stemmens plumpe Sprog, og i hans Lænker
Kys og Omfavnelser er ingen Brøde.

Jo tiere sig vore Læber møde,
Jo meer beruust paa Ingenting jeg tænker;
Min Prosa jeg til Cancelliet skjænker,
Og saa kan Riim og Vers elskværdigst gløde.

Vel føler jeg, for Elskövsild tilfulde
Er Formen, skal den være reen og plastisk,
Kun den, som dine Arme aabner, Hulde!

Men for min Tænksomhed et Net jeg fletter,
For mine Viisdomssuk et ret elastisk
Og dog et smukt og snevert, i Sonetter.

Hvad disse Haandtryk, disse Blik betyde?

Hvad disse Haandtryk, disse Blik betyde?
Hvad Favntag egentlig og Kys vil sige?
Det kan alene vore Hjerter, Pige,
Du lille Nar, hvor kan det Hjernen bryde?

Men naar jeg seer dig mine Kys forbyde
Og for mit Øie, min Omfavning vige,
Saa maa jeg gribe til det Kjedelige
Og lade fra min Læbe Viisdom flyde.

Vid da: endeel kan Stemmen tolke fyndigt
Og med poetisk Kraft fra Hjertet vælte,
Men noget dog, det Sødeste, slet ikke.

Og derfor Læber, Arme, Barm og Blikke
— Hvad skal jeg kalde det? — de sammensmelte
Til et Slags Tungemaal, saa stumt som yndigt.

Paa hine Stene stod hun.

Paa hine Stene stod hun,
Letsvævende, den Søde —
Endnu i Aftensolen
Seer jeg dem fjernt at gløde.

Ved denne frosne, stive
Indsø stod hun, den Smukke —
Hvo havde tænkt, at Søen
Endnu vel kunde sukke?

Ved disse hule Pile
Tog hun engang sit Sæde —
Jeg seer dem end halvdøde
I Eensomheden græde.

Og jeg — jeg, som var borte
Og neppe modtog Breve —
Hvo havde tænkt, at jeg vel —
At jeg endnu kan leve?

Forgjæves!

Forgjæves! Min Længsel
Kun søger de Lokker,
Hvis bruunlige Trængsel
Din Tinding omflokker.

Forgjæves! Min Tanke
Kun vandrer og leder
Om Lokkernes Ranke,
Du fletter og breder.

Forgjæves! forgjæves!
Min Uro, min Længsel
Ei finder sin Hvile
I Skyernes Trængsel.

Forgjæves! forgjæves!
Min Længsel, min Vaande
Ei finder sin Lindring
I Blomsternes Aande.

Forgjæves! forgjæves!
Ei Mylder af Vinen,
Ei kjølige Druer
Formindske mig Pinen.

Forgjæves! Min Tanke
Sig ængster og vaander;
Kun Duft af en Ranke
— Din Haarloks — jeg aander.

Forgjæves! Den Ranke,
Som dulmer min Smerte,
Omslynger, du Slanke,
Din Barm og dit Hjerte.

Forgjæves! Jeg søger
Hiin Sødme, som brænder
Hos dig allevegne
Paa Mund og paa Hænder.

Forgjæves! forgjæves!
Den Snoning, den Knude,
Jeg ønsked at løse,
Er langt fra min Pude.

Hendes Lokker.

I Skovenes lune,
Dæmrende Tætning
Omgav mig den brune,
Knudrede Fletning.

Mig svalte det Mylder
Af Løvet, som kruset
Og ringlende fylder
Solsiden af Huset.

Blandt slingrende, bløde
Slyngplanter og Ranker,
Der sank mig i Møde,
Jeg famled i Tanker.

Paa Skyer jeg stirred,
Hvis drivende Mængde
Sortkrøllet, forvirret
Om Maanen sig trængte;

Paa Tangen, der løftes
Og slynges tilside,
Hvor Bølgerne kløftes
Skummende hvide;

Paa hvirvlende Vover
Fra Fossen, som falder
Henslørende over
Blegrøde Koraller;

Paa mørke Aurikler,
Paa duftende Klaser,
Hvis Tykning sig vikler
Om blændende Vaser.

O pragtfuld tilvisse
Den krøllede Trængsel —
Meer Yndigt, end disse,
Dog søger min Længsel.

En Fletning, som skilles
I Strømninger mange,
Der snoe sig, forvildes,
Omslyngende, lange;

Som løses og bindes,
Som bølger og ruller,
Men — blødt om en Qvindes
Sneehvide Skulder.

Jeg mindes — jeg mindes —
Guldlokker, I fagre!
O siig, hvor I findes,
O siig, hvor I flagre!

Paa Søen — i Haven —
Jeg søger og leder —
I Skoven — i Graven —
Hvor finder jeg eder?

Landet drog jeg vide om.

Landet drog jeg vide om
I min fattige Hue.
Gav mig Gud en Mand,
Blev jeg en fornem Frue.
Gik jeg under Lide,
Vilde baade Peer og Povl
Navnet paa Manden vide.

Ødeland hedder min Mand,
Næsegruus hedder mit Huus,
Tyg i Ro! hedder min Ko,
Tryne fiin hedder mit Sviin,

Fattig paa Haar hedder mit Faar,
Vrikkemaas hedder min Gaas,
Snadderivand hedder min And,
Karl for sin Hat hedder min Kat,
Bjæffemund hedder min Hund,
Pat paa Sut! hedder min Glut,
Reent for Skarn hedder mit Barn,
Pokker er løs, min Tjenestetøs,
Skruegal hedder min Ka'l,
Kirkefane hedder min Hane,
Sorte Hoppe hedder min Loppe,
Bær dit Kors! hedder mit Hors,
Lad mig syde! hedder min Gryde,
Perlebønne hedder min Høne,
Silkelok hedder min Rok,
See, hvor smuk! hedder min Buk,
Hjelp, vor Herre! hedder min Kærre,
Sommerlæ hedder mit Træ.

Den Kloge og den Gale.

Paa en forsigtig valgt Spadseretour —
Som for at nyde fri Luft og Natur —
Ledsagede en Mand, der var bekjendt som klog
Og vilde undgaae Opsigt ved et tvungent Tog,
Sin Ven, der alt i flere Aar var gal,
I Stilhed hen til det fornødne Galehospital.
De meldtes begge to, som det sig hør og bør,
Og traadte ind for Husets Directeur.

Den Gale, der, som alle Gale, var
Den, som vor Herre bedst for Tungebaandet skar,
Han efter de fornødne Buk
Tog Ordet først og sagde med et Suk,
Idet han peged paa sin Ven: «De seer
Der en Ulykkelig — lad mig ei sige meer!
Hans hele Slægt, jeg selv, vi skal
Taknemligen erkjende det, ifald
De kan igjen forskaffe Manden
Det saa Nødvendige» (han pegede paa Panden);
«Al Skaansomhed, al Hjelp, Hr. Directeur,
Alt som anvendes skal og bør —
Tilgiv, De veed det bedst;
Men her» (han lagde Haanden paa sin Vest),
«Her banker noget, som — skjøndt med Bekymring — trygt
Betroer en Ven til Deres Konst og Kløgt.»
Den Kloge hostede, han smilede, blev stum,
Bifaldt den Gales Snak med et ironisk Hum,
Gav Vink og Øiekast, besaae
Lidt haanligt Neglene, udbrød tilsidst: «Haahaa!»
Men Directeuren, han, som ei omsonst
Var routineret i sin Konst,
Trak Klokkestrengen blot
Og sagde til den Gale: «Godt!»
Den Gale bukkede og gik sin Vei.
«Gudsdød! han er den Gale, ikke jeg!»
Udbrød nu pludselig den kloge Mand;
«Stop ham! han er fra sin Forstand.»
«Det veed jeg nok,» gjensvarte ham med Kulde
Og med et høfligt Smiil den tillidsfulde,
Med Ordner decoreerte Directeur,
Der havde seet saa mange Gale før;

«Det veed jeg nok, min Ven! men kom,
Her er et Værelse, behag at see Dem om.
Vi tales nærmere, vi to. Adieu! —
Før ham i Mezzaninen Litra Ø!»
Den Kloge førtes bort, fik sit Lukaf,
Sin Brix, sit tynde Øl; han gav
Forklaringer, Beviser, truede, blev grov —
Man svarede blot med en Ende Toug.
Og ved en smal Diæt, ved Prygl, som han fik tidt,
Forsvandt hans Raseri lidt efter lidt;
Han troede selv tilsidst, at han var gal,
Og døde i det samme Galehospital.
Den Gale, som gik fri, blev en fornuftig Mand
Og hængte sig om nogle Aar med fuld Forstand.

Det kan Enhver af os imellem hænde,
Det Gale fra det Kloge ei at kjende.

Tidlig Skilsmisse.

Det var den aarle Morgen,
I Teltet stod Dragonen
Og vikled Purpurskjærfet
Om Livet paa Baronen

Og rakte ham hans Pallask,
Hans Hjelm med Hestehalen,
Saa blank, som var den nylig
Hentet i Vaabensalen,

Og førte frem hans Ganger,
Den lysebrune, høie,
Der vendte mod sin Herre
Det melankolske Øie.

Og i de brede Hylstre,
De guldbrodeerte, satte
Hans sorte Rytternæver
Pistolerne, skarpladte.

Og langsomt steg i Sadlen
Den adelige Fændrik
Og sagde til Dragonen
Med sagte Stemme: «Hendrik!

Ifald jeg ikke kommer
Igjen — som nok kan være —
Besørg mig disse Breve
Og siig, det gjaldt min Ære.»

Han gav sin Hest af Sporen,
Ildgnister fløi fra Hoven;
De sorte Krager svang sig
Med Skrig op over Skoven.

Der faldt et Skud langtborte —
Og eet endnu — ei flere;
Men paa den lyse Hvælving
Steg Solen meer og mere.

Det blev den mørke Aften,
Fra Slottet ned i Dalen
De høie Vindver straalte
Og kasted Lys fra Salen.

Orchestret lød. Mundskjænken
Sig gjennem gyldne Haller
Med Purpurvinen trængte
I funklende Krystaller.

Den unge Frøken, yndig,
Skjøn som en Bajadere,
Slap pludselig i Dandsen
Sin sorte Cavaliere.

Hun lyttede, hun hørte —
Hun hørte det alene —
En sagte Lyd langtborte,
Et Trav paa Broens Stene.

Hvor steg og sank de runde,
De liliehvide Skuldre!
Hun hørte ei Trompeten,
Ei Paukens Hvirvler buldre.

Hun kikkede fra Ruden
Ud i det natlig Dunkle —
Hun saae i Slottets Gjenskin
En Hjelm, et Kyrads funkle.

I hendes Løb paa Trappen
Guldkammen fløi af Haaret,
Den hele Blomsterfletning,
Hun nylig havde baaret.

Det var ei ham, hun vented;
Med Sorgens Budskab skrevet
I sine mørke Miner
Dragonen bragte Brevet.

Hun rev det fra hinanden —
Hun svimled — faldt som knuset —
Man finder intet Marmor
Deiligere strakt i Gruset.

Det er den aarle Morgen,
Det røde Skjær af Solen
Farver den gamle Frøken,
Som slumrer i Lænestolen.

Ferskentræerne blomstre
Og Mandlerne i Haven;
Men hendes Hud er falmet,
Som Alabast paa Graven.

Der staaer et Liigvers skrevet
I Furerne paa Panden,
Og sine blege Hænder
Hun folder i hinanden.

Medynksom Kakaduen
Det gule Hoved bukker,
Betragter sin Veninde
Og glemmer reent sit Sukker.

Paa Væggens røde Damask
Et stort Portrait sig strækker,
Og Blomsterurnen yndigt
Mod det sit Indhold rækker.

Der staaer han, som han leved,
Med Øiets blaa Emaille,
Med Purpurskjærfet viklet
Omkring den smekkre Taille;

Med disse friske Læber,
Med disse Lokkers Vrimmel,
En Skabning fuld af Ungdom,
Uskyldighed og Himmel;

Men med et Smiil paa Læben,
Som skulde det udtrykke:
O elsk mig kun, men vid, at
Jeg er en Drøm, en Skygge!

Jeg vilde mig udride.

Jeg vilde mig udride
Alt for min Kjærestes Dør;
Hun saae mig alt saa vide
Under den grønne Lide,
Slog i sin Haand: «See der!
Der kommer min Hjertenskjær!»
Trav, Ganger, trav!

Jeg sporede min Abildgraa,
Jeg lod til hende staae;
Jeg hilste, som jeg burde,
Jeg talte, som jeg turde:
«Min Skat, mit søde Liv!
Hvad har I for Tidsfordriv?»
Trav, Ganger, trav!

Fra Hesten sprang jeg ned
Og bandt den ved et Led.
Jeg tog min Glut om Livet,
Lang Tid var os ei givet,
Kaalhaven var saa varm,
Der gik vi Arm i Arm.
Trav, Ganger, trav!

Bag Hyld og broget Bønne
I Græsset sad vi godt
Og sang de gamle, kjønne
Maiviser i det Grønne,
Til Øiet blev os vaadt
Over onde Tungers Spot —
Trav, Ganger, trav!

Drømmeverdnen.

Drømme!
Hvad vil Mængdens Tale sige,
At de korte, lette Drømme
Ikke er det Virkelige?

Dette
Vil Enhver iblandt os vide,
At det Stygge og det Slette
Er i Livet det Solide.

Vige
Derfor skal det plumpt Reelle!
Jeg mod Drømmens Himmelstige
Vil mit unge Hoved hælde.

Drømme!
Lad fra eders Skygge-Rige
Englene imod mig strømme —
Vær for mig det Virkelige!

Liigklokkerne.

Hør Dødens Klokker kime,
See Sørgeskaren vandre!
Kom, lad os samlet skride
Til Graven med hverandre!

Du Lykkens Barn, der synes,
Rødmusset som en Dukke,
At ligge evig pyntet
I din duunbløde Vugge;

Du Olding, træt af Arbeid,
Som nys i Hytteqvalmen
De tunge Lemmer strakte
Med Vee og Værk paa Halmen;

Skjøn Jomfru, du, som dækkes
Af Alderdommens Rynker
Og, liig et gustent Æble,
I Moderjorden synker;

Og du, ved Nattelampen,
Med Pen og Bog i Haanden,
Du Alvors-Mand, som grubler,
Og som besværger Aanden;

Og alle I, som efter
Det store Intet ilte,
Hvorover I med Rette
I lyse Timer smilte:

Naar fandtes hvad I søgte?
Siig, naar blev Maalet truffet?
Hvem har — svar mig oprigtig —
Hvem har ei Livet skuffet?

Hvo naaede til de Egne,
Hvor Sandhedskilden strømmer?
Hvo føler ei, lysvaagen,
Med Gysen, at han drømmer?

Hvo venter ei — nedhugget,
Lemlæstet og forblødet —
I Kamp mod Livets Qvaler
Med Længsel Naadestødet?

Taarerne.

En nysudsprungen Rose
Var i mit Knaphul stukken,
Varmt brændte Morgensolen,
Paa Græsset glimred Duggen.

Dog var mit Sind formørket,
Jeg følte Graaden trænge
Sig frem og tunge Perler
Langs Øielaaget hænge.

I dem var ikke Duggens
Husvalelse og Lethed,
I dem var Hjerteqvalens
Vellystig bløde Træthed.

Jeg lod dem roligt rinde,
Som naar en Syg seer Straalen
Af Armens Blodkär springe
Rødtskummende i Skaalen.

Jeg græder ikke ofte,
Men paa de fagre Planter
Faldt Taarerne og funkled
Som Duggens Diamanter

Og kunde ikke skjelnes,
Skjøndt fra den beske Kilde,
Fra hine himmelfaldne,
Forfriskende og milde,

Med alle Regnbufarver,
Snart himmelblaae, snart gule.
Jeg kunde ikke Smilet
Paa mine Læber skjule.

Henveirede, forsvundne,
Bortkyssede af Solen
Var Taarerne, som glimred
Paa Græsset og Violen.

O, det er Hjerteqvalens
Bestandige Historie,
Den har sin Martyrtime,
Den har sin Helgenglorie.

Giftdrikkens fyldte Bæger,
Med Rædsel først til Munden,
Det dufter som en Balsam,
Naar det er tømt til Bunden.

Frøerne.

«Hvor her er smukt ved Vandet,
Hvor speiler klart sig Jollen,
Den grønne Kant af Landet
Og jeg og Parasollen!

Og Frøerne — de qvække;
Op af den blanke Flade
De Hovederne strække
Saa stille, sjæleglade.

Og deres Mund staaer aaben,
Og deres Øine spille,
Som om de Himlen drikke
Og Solen synke vilde.»

Men seer du Storken vade
Og løfte op af Dyndet
Parviis de Sjæleglade?
Gud veed, hvad de har syndet.

De sluges af den Grumme.
Man skulde troe, forskrækket
Ved denne Catastrophe
Ophørte Foraarsqvækket.

Men nei, deslige Scener,
Skjøndt blodige og tunge,
Er just Naturens Orden.
Hør, hvor de andre sjunge!

Morgen-Situation.

De muntre Arachnider
I Morgenluften spinde.
Ved Kilden sig forfrisker
En Hyrde og hans Qvinde.

Han har til Værn mod Solen
Sin Isses sorte Totter,
Og sine nøgne Fødder
Indsvøbt i stive Maatter.

Hun synker træt paa Stenen,
Med Barnet ved sin Side,
Hvis Hænder i den tomme
Brødposes Folder slide.

Han løfter atter Aaget,
Som truer med at knække;
Hun skyder Trillebøren,
Som Hunden hjelper trække.

Om sine brune Skuldre
Har hun et fattigt Stykke
Og paa den unge Pande
Kun Svedens Perlesmykke.

Solheed gaaer Veien opad;
Men deres Kraft er hærdet,
Og i de mørke Øine
Staaer Glæden uforfærdet.

De legende Børn.

O Børn, I Støiende, som gjør mig Huset,
Med al sin Sneverhed, saa bredt og stort!
Hvor ofte har mig eders Leg beruset
Og til et Barn igjen lyksaliggjort!

O jeg betragter med veemodig Glæde
Ham med sin Pidsk, sin Tromme og sin Støi,
Og hende, denne Blomstrende og Spæde,
Glad ved sin Vugge og sit Dukketøi.

Maae ikke vore bedste Venner taale
Vor Egoismes kjedelige Støi?
Og see vi ikke Voxnes Blik at straale,
Som denne Lilles, ved et Legetøi?

Naar var jeg klogere, naar var jeg bedre,
End I med Eders fagre Uskyldsstand?
Og kom jeg videre, end mine Fædre,
I dette Skyggernes og Tvivlens Land?

Leg eders Leg! I kan, som jeg, behøve
En Tumleplads for eders Luner smaa;
Det samme Børneværk vi alle øve,
Vi støie, larme, sukke og forgaae.

Jeg havde faaet Brev fra dig, Nanette!

Jeg havde faaet Brev fra dig, Nanette!
Jeg var, begriber du, i Himmerige:
I næste Uge, du Guddommelige! —
O min Henrykkelse, den kan du gjætte.

Den samme Dag en smidig, svai Brunette,
En Slangebygning, fristede med slige
Forføreriske, altfor tydelige —
Hvordan skal jeg forklare dig det Rette?

Var det den sagte Vuggen af Karethen?
Laae det i Maanen? eller i Cometen?
Var det Contourerne af Silkekjolen?

En Sympathie (thi hun var polsk) med Polen?
Alt gik i eet — du — hun — min Troskab! Himmel,
Hvor man kan være svag og hjertesvimmel!

1832.

O søde Kone!

O søde Kone,
Du fjerne, i de danske Lunde!
Dig kalder jeg — o kan du høre?
O Himmel, hvis du kunde!

Min søde Kone,
Du fjerne, med din Dreng ved Haanden!
Et Kys! o tag det fra min Læbe!
Tag af mit Hjerte Aanden!

Din lille Pige,
Løft hende høit, høit op i Luften,
Som jeg Orangeblomsten løfter!
Kan du fornemme Duften?

Lad Kammen falde,
Lad Lokkerne om Halsen rulle!
Jeg finder dog blandt dem din Nakke,
Den blomstrende, den fulde!

Luk kun dit Øie,
Lad Børnene i Drømme græde,
Lad Lampen slukkes, Stuen mørknes,
Jeg er, jeg er tilstede!

Dig Nattens Skygger
Forgjæves kun at skjule stræbe,
Halvdrømmende, henrykt mig møder
Dit Bryst, din Arm, din Læbe.

Dresden, den 18de August 1832.

Min Elskte! Orglet toner.

Min Elskte! Orglet toner —
O, den catholske Sang,
Jeg kan den ei beskrive;
Hørte du den engang!

Jeg ligger syg i Carlsbad,
Men meest af Længsel og Vee;
Det er saa længe siden,
Jeg kan ei de Kjære see.

O siig: min Hauge derhjemme,
De mange Blomster smaa,
Som selv jeg planted og saaede,
De myldre vel hvide og blaae,

Og røde vel derimellem,
Purpurne som mit Blod
Og duftende som mit Hjerte,
Der aldrig dig forlod?

Og Børnene — o jeg kan ei,
Jeg kan ei skrive det —
De løbe vel om og lege
Og blomstre og more sig ret?

Og sige de aldrig til dig —
O siger Carl ei tidt:
«Men hvor er Faer dog henne,
Kommer han ikke lidt?»

Og du — naar Lyset er slukket,
Og du sover den første Blund,
Hvo kommer sagte i Stuen
Og vækker og kysser din Mund?

Carlsbad 1832.

Balvise.

Deres Skaal,
De, hvis Maal
Er den vigtige Sag
At gjøre ved Kjærlighed Gavn! — o ja!
I hvis Arm
Livets Harm,
Der har gjort os til Vrag,
Forvindes, som Stormen i Havn!
Gid den leve den unge, den venlige Flok,
Hvem vort Livs Galopade og Glæde er nok!
Eders Maal
— Derfor Skaal! —
Er at fylde vort Savn
I Venskabs og Kjærligheds Navn.

Men forglem
Ikke dem,
Som ved Siderne staae;
De sprang fordumstider dog med — o ja!

Og endnu
— See kun du —
De dog noget formaae,
De hoppe forsigtig afsted.
Gid de leve, de Gamle, med Hæder og Held!
Deres Ungdom var smuk, og de brugte den vel.
Eders Maal
— Derfor Skaal! —
Var i Kjærligheds Navn
At gjøre det høieste Gavn.

Men især
Er der her
Iblandt Damerne een,
Hvis Skaal gjør lidt meer Embarras — o ja!
Gjør nu Plads,
Tag dit Glas!
Glædens Stemme er reen;
Vi synge et muntert Hurra!
Gid hun leve, den Kone, den venlige der,
Hvis Geburtsdag forsamled de Yndige her!
Blot for det
Har hun Ret
Til vor Agtelse, ja
Til et høit og et muntert Hurra!

Og de Smaa,
Som kan gaae,
Og som ikke kan gaae,
Og alle, du endnu kan faae — o ja!
Og din Mand,
Hvis Forstand

Og Beværtning vi maae
Venskabeligst finde saa saa —
Alt det Godt,
Alt det Smaat,
Hvad du elsker, o ja
Dets Skaal, Caroline, Hurra!

Og vor By,
Som var ny,
Men er gammel og graa,
Paa Steder kun tækket med Straa — o ja!
Og deri
Alle vi,
Baade Store og Smaa,
Vor Lykke, vort Venskab bestaae!
Gid den trives og blomstre, den venlige By,
Som, skjøndt gammel og skrøbelig, eengang var ny,
Og deri
Alle vi,
Baade Store og Smaa,
Gid altid vort Venskab bestaae!

Den 28de Februar 1833.

Skaaler ved et Barselgilde.

Lad Sangens Toner raade!
Tillad os, Deres Naade,
Som huldt den Lille bar,
Og du, som under Buen
Af Kirken smukt holdt Huen,
Og I, som Vidner var —

Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Tillad os, eders Skaal!

Før Vinen er uddrukken,
Du søde Glut i Vuggen,
Modtag vort Vivat du!
Du blomstre og du trives,
Henrive og henrives,
Bestandig from som nu!
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Din Skaal, Maria, du!

Det hælder nu mod Aften;
Alt mørknes Druesaften
Og alle Blomster smaa;
Men her, hvor Venner hvile,
Og hvor Veninder smile,
Er Himlen altid blaa.
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Det vil vi drikke paa.

De vilde Dyr i Skoven
Og Skyens Fugl foroven,
Hvo elsker ikke dem?
Ak, Adlen er det samme
Som Vildtet blandt det Tamme —
Et høit Halloh for dem!
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Et høit Halloh for dem!

Om Bonde eller Barde,
Med Pen og med Cocarde,

Minister eller Kok,
I Pialter og i Kaabe
Dog Arbeidsfolk tilhobe —
Din Skaal, du tamme Flok!
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Vor egen Skaal, Halloh!

Vort Fædreland er stille
Og tempereert og lille
Og vorder mindre vel;
Og derfor ei saa ilde
Ved et sagtmodigt Gilde
At klinke paa dets Held.
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Vort Fædreland: dit Held!

Før sig ved Salens Ende
De nye Voxlys tænde,
En Skaal vor Konge god!
Paa Statens lille Spidse
Staaer en Monark tilvisse,
Som han paa Naale stod.
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Ham styrke Druens Blod!

1833.

Lolland til Frederik den Sjette,

ved hans Gjennemreise den 10de Juni 1833.

Velkommen, Ven! Hil dig paa de smaa
Øer i Havets bølgende Blaa!
Egen omfavner Bøgen, sin Søster,
Og hilser med Grønt dig paa mine Kyster.

Ofte jeg speided fra blinkende Strand
Seilet, som gled ved Himmelens Rand.
Fuglene kaldte dig, Kilder og Bække —
Ak, men forbi foer den ilende Snekke!

Velkommen! Lad mig omfavne dig! Huld
Er dig hvert Straa, som groer af mit Muld.
Marken dig bringer Nødtørftigheds-Hornet,
Gyldent af Halmen, vægtigt af Kornet.

Ikke forsmaa hvad jeg byder dig! grib!
Skoven har Træ til det dristige Skib,
Pigerne række dig Krandsen af Roser,
Marken et Landeværn, Kysten Matroser,

Herremænd Haanden. De bygge saa godt
I mine Lunde det landlige Slot,
Gavmilde, ædle, en Pryd for min Have —
Dig vil de ligne, høihjertede, brave.

Kast et Par Blik bag Skovenes Blad!
Paa Kampestene Forfædrene sad.
See denne Bakke, omvæltet af Furen!
Der dømtes fordum, midt i Naturen.

See dem med Ro! Den Vrimmel, hvis Raab
Bringer dig Hylding, har Tillid og Haab.
Velkommen derfor! Selv jeg dig følger
Ærefrygtsfuld til min Grændse af Bølger.

Til Fylla.

O hvor gjerne gav jeg ikke
Fylla paa sin Fødselsdag
Det, som tiltrak hendes Blikke,
Noget Ædelt, valgt med Smag!
Sjeldne Perler, yndig svungne,
Til at smykke hendes Haar,
Eller Roser, tidlig sprungne
Frem med Bud om Sol og Vaar!
    Hulde Ting, som Hulde pryde,
    O hvor herligt sligt at byde!
    Det, det kunde Fylla fryde.
Men jeg har intet Smukt denne Gang,
Ak, kun en Tanke! ak, kun en Sang!

Fagert Belte til at tvinge
Jomfrubarmens Bølger i,
Kjælne smaa Kjærminde-Ringe,
Baand til Haanden, som er fri,
Shawl, som Havets Purpursnekke
Farved til et pragtfuldt Ly,
Silkens smidigbløde Dække,
Slørets lange Sommersky!
    Hulde Ting, som Hulde pryde,
    O hvor herligt sligt at byde!
    Det, det kunde Fylla fryde.
Men jeg har intet Smukt denne Gang,
Ak, kun en Tanke! ak, kun en Sang!

Tag da venlig mod det lille
Blad med disse Linier paa!
Det er ikke hvad jeg vilde —
Men du vil det ei forsmaae.
Sangens Noder heller bragte,
Hvis den kunde, dig min Pen;
Men du vil ei reent foragte
Digtergaven fra en Ven.
Hulde Ting, som Hulde pryde,
O dem har jeg ei at byde;
Men det Smaa dig ei fortryde,
Hvad jeg har fundet til dig denne Gang:
Ak, kun en Tanke! ak, kun en Sang!

Oehlenschläger.

Gud denne Digtersjæl beskjærme!
En Ruus af ham endnu jeg haaber;
Thi der er flere Kræfter i hans Bærme
End i de Andres Første-Draaber.

Februar 1834.

Ewald, Oehlenschläger, Baggesen, Grundtvig.

Ewald.

Paa Sengen skrev du det med Taarer tunge,
Men Poesien greb dit Digt og sagde:
Det er det bedste af den danske Tunge.

Oehlenschläger.

Fra den Tid Skjalde sang til Slagets Torden,
Blev intet Drapa reist om Heltemodet
Meer gjenlydvækkende end dit i Norden.

Baggesen.

Du Lyriksmidige, du Giftigstærke,
Du Rimets musikalske Klapperslange,
Hvem skulde ei din Trylleskjønhed mærke?

Grundtvig.

Jeg kan ei skjære Runerne saa hvasse,
At de paa dig, som du dem vel fortjener,
Og paa din store Bautasteen kan passe.

— Og alle I, som senere har sjunget,
Saavidt som Danmark høines rundt og tunget,
I er af hines Qvad kun Efterrunget.

Resignation.

Hvad skal den grønne Kuppels,
De gyldne Straahalms Vippen?
Og disse tusind Fugles
Evindelige Pippen?

Og denne Himmelrunddeels
Noksom bekjendte Flamme?
Og dette Stjernemynster —
Igaar, idag det samme?

Og disse Skyer, som drive?
Og disse Gjæs, som sværme?
Og denne Glut, som syer
Saa flittigt paa sit Ærme?

Og denne Dreng, som læser
I Sengen, neppe vaagen,
Og sluger lærelysten
Alt Sort paa Hvidt i Bogen,

Drøvtyggeriet over
Hvad Mennesker har øvet,
Hvad de fra Arilds Tider
Har myrdet og har røvet,

Og hvilke gale Tanker
I gammel Skrift kan søges,
Og hvordan de, om muligt,
Med nye kan forøges —

Hvad skal det Alt tilhobe?
Hvad vil de Dyr, som raabe
Fra Græsningen mod Himlen?
Og Sjælene, som haabe?

Gud veed det. Jeg har grublet
I sin Tid nok derover.
Nu lægger jeg mig heller
I Skyggen hen og sover.

Den 24de April 1834.

En polsk Moder.

«Hvorhen, min unge Frue?
Tyk Morgentaagen ligger
Om alle Promenader
Og glimrende Boutiker.

Og under Silkehatten
Saa streng en Alvor skues,
Som vilde du ved Smilet,
Var det paa Læben, blues?

Hvad trykker denne Terne,
Som følger dig, til Barmen?
Hvad for en kostbar Byrde,
I Shawler svøbt, paa Armen?»

«Sabinskis Søn du skuer,
Hans førstefødte, spæde,
Som jeg i Fredens Arme
Undfangede med Glæde;

Som under Hjertet laae mig
Den Morgen, da Pistolen
Jeg rakte selv hans Fader
Og bad ham døe for Polen.

Sabinskis Søn, min Herre!
Er svøbt i disse Shawler,
Og med Sabinskis Frue
Du her paa Gaden taler.

Jeg bar den søde Byrde,
Dengang hans tappre Fader
Med dræbende Katetscher
Forsvarte Warschaus Gader.

Og han blev født den Time,
Da jeg med Rædsel hørte,
Til Fængslet man hans Fader
Saaret i Lænker førte.

Seer du Castellets Mure?
De grønne Bastioner?
Og mellem Kuglestabler
De rolige Kanoner?

Imorgen, naar det dages
I disse øde Gader,
Saa lyder Sørgetrommen —
Saa skyder man hans Fader.

Imorgen, naar det dages,
Saa hvirvler Russens Tromme,
Saa knalde deres Bøsser,
Saa er hans Time omme.

Men førend Døden vil jeg
Mig til hans Fængsel liste,
Og han skal see sin Arving
For første Gang og sidste.

De vilde ei, Sabinski!
Tillade dig at skue
Din lille Dreng, din Anton,
Og din forgrædte Frue.

Men deres onde Trusler
Kan ei mit Mod forskrække.
Paa denne Rand af Volden
Kan Fangen see os begge.

Han seer os! ja han seer os!
Han ud af Gittret svinger
Til Tegn det hvide Klæde —
O, at vi havde Vinger!

Og har jeg ikke Dolken,
Og har jeg ei Pistolen?
Men nei — vi to vil kjæmpe
Endnu en Kamp for Polen.

Kom, giv mig Drengen, Amme!
Tag Huen af ham, skynd dig.
O, hvor hans lille Hoved
I Solen skinner yndig!

See til din Søn, Sabinski!
Som jeg har født med Smerte,
En Arving til din Adel,
Din Tapperhed, dit Hjerte.

Om Flygtling end paa Jorden,
Han løfte skal mod Solen
Det gamle Frihedsbanner,
Sablen og Pistolen.

Hør hvad en Moder beder,
Hvis Hjerte snart vil briste,
Kast dine Øine paa ham
For første Gang og sidste!

Kast dine Øine paa ham
Med Kraften og med Evnen,
Som Døden kun kan give,
Og vi ham ind til Hævnen!»

Med disse Ord gav Damen
Sit Barn til Ammen atter —
Kun af en Skildvagt hørtes
En raa, barbarisk Latter.

Den 1ste Mai 1834.

Besværgelsen.

Jeg hørte det med Gysen:
Du var en Hex, fortjente
For dine Hexekonster,
At du paa Baalet brændte.

Musikens søde Tummel,
Din Stemmes Klang og Fylde,
En Røst som tusind Aanders —
Hvem kunde du det skylde —

Dit Blik, saa sort som Natten,
Som Dagen hedt — hvem anden —
Dit Ansigt, næsten afgjort
Guddommeligt — end Fanden?

Det var beviist, desværre,
Hvordan du i dit Kammer
Har Aanderne besvoret
Eensom, ved Lampens Flammer.

Fra Nakken faldt vellystig
Fletningen ned, som Snogen.
Din Kind var hvid; foran dig
Opslaaet hvilte Bogen.

Du støttede din Pande
Mørkt grublende til Armen;
Du vendte langsomt Bladet
Og løste op for Barmen.

Hvad var din gamle Tante,
Som nikked ud paa Natten
I Lænestolens Puder,
Andet end Marekatten?

Hun rakte sig og strakte,
Hun gabed høit — forvoven
Kjærtegned du Uhyret,
Begav dig til Alkoven.

Du snoede om din Finger
Krøllernes Ring. I Speilet
Faldt dine Blik — o Intet
I Trylleriet feiled!

Nu kommer dog det Værste:
Du læste høit af Bogen,
Du stirred hen i Luften,
Som om du vented Nogen.

En Ugle skreg i Haven,
Et Glam af Hunden hørtes —
Og i den mørke Baggrund
Dørtæppets Folder rørtes.

Paa Væggens Blomsttapeter
En Skygge saaes af Aanden,
Du havde kaldet; Skyggen
Var virkelig forhaanden.

Den holdt sig til Contracten,
Dit Brev, det rosenrøde,
Hvis sorte Skrifttræk bød den
I Nattetimen møde.

Du tegned dine Kredse,
Du dine Arme strakte,
Du læste dine Formler,
Som Geisten skulde agte.

Men Aanden var balstyrig,
Den trodsed Formularen;
Man kunde see paa Skyggen,
Bestandig voxte Faren.

Den greb dig, Ulyksalige,
Om Livet i sin Vildhed —
Dog intet Angstraab hørtes
I Nattens dybe Stilhed.

Men det blev mørkt — Bælgmørke —
Og Midnatsklokken dirred —
Forgjæves fra sin Rude
Gjenboens Datter stirred.

Først Klokken fire saae hun,
Da Taagerne sig hæved,
En Skikkelse, en rædsom,
Som fra din Tærskel svæved.

1834.

De søblaae Blik.

Hun saae paa mig, og hendes Blik
Ligned en Indsø blaa —
Voverne kom, og Voverne gik,
I Dybet en Himmel laae;

En Himmel, som lokked med Magt, med Magt,
Som rev Beskueren hen,
En Afgrund med alle Stjernernes Pragt,
Som ei slap sit Bytte igjen;

Som viste en fristende Verden frem,
Ætherisk og kjølig og klar,
Et drømmerisk svævende Englehjem,
Alt under det bølgende Glar;

Som lovede Alt, hvad loves kan,
Hvad Hjertet stunder til,
Hvad Havfruen loved hiin Fiskermand
Ved Bølgernes falske Spil.

Jeg maatte, jeg maatte i Bølgerne døe —
Jeg slugte de smægtende Blik,
Og snart begrov mig den bølgende Sø,
Min Sands og min Samling forgik.

Hun smilte dertil med rolige Blik,
Som i Maaneskin smiler et Hav,
Hun ændsede ei, at en Sjæl forgik,
Og at hendes Blik var en Grav.

1834.

Huldskab og Troskab.

Der var kun To paa denne Jord,
Som var ung Jørgen tilpas;
Det var hans gamle Bedstemoer
Og saa hans Hund, Kyrads.

Hun gav ham, hvad han peged paa,
Og talte aldrig haardt;
Hun klappede hans hvide Kind,
Naar Andre stødte ham bort.

Og da det gik ung Jørgen imod,
Saa deelte hun hans Nød;
Og da det gik ham altfor skjævt,
Tog hun derover sin Død.

Og Hunden kom og slikked hans Haand,
Naar han fortvivlet græd;
Og da han sprang fra Langebro,
Saa sprang hans Kyrads med.

O, finder man paa denne Jord,
Førend man skilles ad,
Et Par, som er Een huld og tro,
Saa kan man være glad.

Den 17de August 1834.

Sommerfugle jeg elsker at fange.

Sommerfugle jeg elsker at fange; et eneste Misgreb —
Og det flygtige Støvs glimrende Farver forgaae.
Slanger jeg elsker at gribe, tæmme og vikle om Armen;
Et uændset Minut — Giften og Døden er vis.
Elskovs Hemmeligheder, de sødeste, elsker jeg gjemme;
Blot et Ord, blot et Blik, saa er det Hele forspildt.

Den 19de November 1834.

Fortvivlelse.

Du er Gudinden, som hun svæver
I sine gyldne Himles Ly,
Hvem Cherubimer og Serapher
Paa Hænder bære i en Sky.

Jeg er den sorte, faldne Dæmon,
Fra Lysets Engle-Hjem forstødt,
Fordømt til Qvalerne i Dybet,
Hvor Baalet brænder evigrødt.

Min Latter skingrer over dette
Modsætningens uhyre Gab:
Kan du engang iføres Kjødet
Og jeg en dydig Egenskab?

Jeg vælter mig i mine Flammer
Og har det — saavidt — ganske godt;
Jeg har endnu min gamle Latter,
Min Djævlefrækhed og min Spot.

Januar 1835.

Paa Maskeraden.

Ved alle Tidsler, alle sorte Slanger!
Jeg elsker dig, skjøndt du er grim og styg;
Det Ideal, min barske Sjæl forlanger,
Er i din Pukkel og din skjæve Ryg.

Jeg er en Røver, vild af Bakkenbarter,
Paa min Pistol er Hanen altid spændt;
Knibskhed og Dyd er mine Contraparter,
Og med et Smuthul er vi begge tjent.

Ved alle Tudser, alle Skovens Knaster!
Jeg elsker Vorten paa din Næsetip,
Jeg elsker Øiet med det sorte Plaster
Og giver ei paa Knokkelhaanden Slip.

Før mig derind, hvor dine Potter koge,
Hvor Marekatten slikker paa sin Klo;
Ved alle Edderkoppe, alle Snoge!
Som i et lille Helved skal vi boe.

Ei for din Negl, din Tøffelhæl jeg gruer
Og ikke for din Tunges hede Gift —
Jeg vil derind, hvor Lampen blaalig luer,
At tyde dine Rynkers Runeskrift!

Marts 1835.

Fangen og Fangevogteren.

Fangen.

Grønne, fine Græs paa Muren,
I, som svaie hid og did,
Hvor I minde om Naturen
I min lykkelige Tid!

Fangevogteren.

Væk med alt det Græs af Muren!
Skynd jer noget, een, to, tre! —
Gamle Skurk, ei meer Naturen,
Steen og Stænger skal du see.

Den 29de April 1835.

Der er en Sjæl i denne Albu.

Der er en Sjæl i denne Albu,
Gudindekraft i dette Knæ,
Selv Trykket af din lille Finger
Kan skabe Digtere af Fæ.

Kort sagt, der er i dine Lemmers
Bevægelige Harmonie —
I hver din Stilling er en Verden
Af Billedkonst og Poesie.

Men ogsaa som paa Billedstøtten
Og paa et yndigt Maleri
Er Læberne bestandig stumme —
O gjør dem dog lidt mere frie!

Der kunde komme fra din Læbe
Et Ord — et Ja — en Vellyd blot,
Der overgaaer alt hvad i Verden
Poeter kalde skjønt og godt.

Mai 1835.

Det var den høie, hede Dag.

Det var den høie, hede Dag.
Jeg vandred i en Ørk; som Vand,
Der krølles af et Aareslag,
Løb rislende omkring min Fod
Det letbevægelige Flyvesand.
Kun hist og her en Palme lod
I det uendelige Blaa
Sin Fjerbusk vaie. Søvnig saae
Jeg Caravanen drage hen;
Forbrændt af Solen, blændet, sløv,
Hensank jeg i det varme Støv.
Umulig jeg beskrive veed
Det Øde og den Kjedsomhed,
Jeg følte, nær ved at forgaae
Som et halvvissent Straa.
Jeg vilde reise mig, men sank igjen,
Besindelsen svandt næsten bort;
Da i det samme jeg fornam som noget Haardt
Ved Siden af mig, som en lille Stump
I Sandets Dynge — greb og fandt en graahvid Klump.

Jeg løfted den. En Skorpe sprød,
Som under mine Hænders Tryk
I fine, løse Sandskorn flød,
Gav efter, viste mig et Been,
En Hofte, nydelig, skjøndt Steen,
Og alabasterbleg en Ryg
Med — hvad jeg høistforundret saae —
To sammenlagte Vinger paa,
To lange, fine, spæde, smaa.
Og da jeg pusted Sandet væk,
Som skjulte Nakken, skued ret
Omridsene af Hovedet,
De sælsomklare Ansigtstræk —
Mit Hjerte slog. Vel var det Steen,
En Barneskabning; men saa reen,
Saa levende har ingen Haand
Af Marmor meislet Skjønhed ud.
Det var et Liv, det var en Aand,
Som gjennemtrængtes her af Steen.
En pludselig Idee jeg fik,
Det var mig tydeligt, som sagt,
Det faldt som Skjæl fra mine Blik:
Det var ei Steen, ved Konstens Bliv
Vakt til et koldt, udvortes Liv —
Nei, nei! det er en Petrefact,
Forstening, Litholith — o Gud!
Men fra en længstforsvunden Tid,
En Old, guddommelig og blid,
Da endnu Himlens Afkom hang
I Palmetræerne og sang
Og vugged sig paa Liliens Stængel —
Ja, det er en forstenet Engel!

De Følelser, hvormed jeg gik
Afsides til en eensom Plet
Og neppe vilde troe mit Blik,
Snart gjemte, snart tog atter fat
Min ubetalelige Skat,
Mig mere værd og mere huld
End Havets Perler, Indiens Guld;
Alt, hvad jeg følte ved at see,
Betragte og beundre ret
Den sjeldne, søde Litholith,
Det lille Skjønhedsunderværk,
De fine Lemmers Liliesnee
Med Spor af Himlen i maaskee —
Og tænke mig, at det var mit;
Den Ruus i Hoved og i Bryst,
Bedøvende som stærk,
Ved Tanken om: nu, naar du vil,
Godtgjør du, der er Engle til —
De vare, om just ikke ere —
Om Englene en lærd Kritik,
En Disputats — o tænk min Ære!
Hvad det vil give for et Blik,
Hvad det vil give for et Hold,
Hvad det vil kaste for en Straale
Paa Troens ridderlige Skjold:
Min Fryd kan Ingen maale;
Den Stolthed, det Virvar af Lyst
Kan Ingen forestille sig,
Der ei var lykkelig som jeg.

Men — Morgendæmringen forsvandt,
Den virkelige Sol oprandt.

Jeg ledte med forundret Blik
Om Bjergene, som imod Himlen gik,
Om Cactusblomsten, om det varme Sand;
Jeg saae kun Skyen i mit Fædreland,
Mit Vindue, de store Ruder,
Min Seng, mit Bord, de hvide Puder,
Min Slaabrok ophængt paa et Søm;
Jeg hørte Taffeluhret pikke:
Jeg vaagnede — jeg drømte ikke.

1835.

Tilstaaelsen.

Donna Maja, Donna Maja!
Ak, vel maa jeg gaae i Drømme;
Frist mig ei, at aabenbare
Hvad der dufter helst i Mørke.

«Don Bermudes, Don Bermudes!
Ræk mig Noderne, Guitarren.
Don Ezechiel ben Ascher
Grubler, seer I, ved sit Skakbræt.

Ræk mig Oleanderblomsten,
Læg mig Puden under Foden —
O, det er en Fee, som kogled
Eders Væsen om paa Jagten!»

Donna Maja, Donna Maja!
I er hvid, men kold som Maanen,
Naar den lyser paa Altanen
Mine Taarer med sit Sølvlys.

Ak, den Fee, som har betvunget
Mig med stærke Talismaner,
— Reentud sagt — er her i Salen,
Ganske nær os, lige for mig.

«Don Bermudes, Don Bermudes!
O, saa er det Poppegøien,
Som her sidder paa min Skulder
Og betragter jer forelsket.

O, saa er det dig, Gulnare,
Med din grønne Hals, dit Ildblik,
Som har øvet Hexekonster
Og fortryllet denne Herre.»

Donna Maja, Donna Maja!
Nei, en anden, mere grusom
Tryllemagt har mig bedaaret —
Vil I drage Handsken af jer?

Ak, I har en Haand som Skummet
Af Guadianas Kilder!
Her, hvor Tommelfingrens Bue
Skiller sig fra Pegefingren —

Seer I denne fine Bøining,
Denne bløde, svage Grube?
Og i den en Plet, en lille,
Rund og dæmrende i Huden?

Som en Sivblomst i Fontainen;
Som en Sky i Maanens Klarhed;
Som paa Lammets hvide Ryg-Uld
En nedfalden bruun Castanie;

Som den lille Væges Skygge
Mørk i Alabasterlampen;
Som en Sommerfugl, forvildet
Til din Snee, Sierra Nevada!

Donna Maja, Donna Maja!
Denne magisk dunkle Runding
Trak mig ind i Tryllekredsen,
Hvor jeg svimler ør og drukken.

O, hvad nytter det, jeg fødtes
I October, for hvis Fødsler
Spaniens Vise fandt et Varsel
I Opalen og Beryllen?

Alle gamle Varsler svigte!
Thi Opalen og Beryllen,
Veed I, Donna Maja, love
Trøst i Sorg, i Qvaler Lykke.

«Don Bermudes, Don Bermudes!
Kys da Pletten, som I elsker;
Men fortæl mig, siig, hvor længe
Varer en saa sværmersk Elskov?»

Donna Maja, Donna Maja!
O, mit Hjerte slaaes i Stykker —
Jorden under mig bevæges —
Jeg maa samle mine Tanker.

Ved min Stammefaders Turban,
Maurerfyrstens, ben Abdallas!
Ved min Faders Kobberhandske,
Don Ramiro de Navarras!

Ved min Ammes, Donna Sanchas,
Mælkehvide, runde Arme!
Ved min Moders, Donna Elviras,
Lange, ravnesorte Lokker!

Ved de himmelblaae Turkiser
Paa San Jagos Sølverfingre —
Donna Maja, Donna Maja —
Evig er min Elskov, evig!

Ved Madonnabilledet.

Mørke Ranker laae paa Muren,
Stjernerne begyndte funkle;
For det gamle Helgenbilled
Brændte Lygten i det Dunkle.

«Gamle Kone ved din Krykke,
Du, hvis brune, svage Hænder
Dag og Nat maae flittig passe,
At Madonnas Lampe brænder!

Tag imod vor Mildhedsgave,
Beed Andægtige, som knæle
I Capellet, løfte Bønnen
For to elskovsfulde Sjæle:

At den Kummer, som de føle,
At den Byrde, som de bære,
At de Taarer, som de fælde,
Og den Uro, som de nære —

At det Alt, som disse Flammer
Under Nischens sorte Bue,
Stadigt maa vedligeholdes
Samlet i en hellig Lue;

At det Alt, som disse Flammer,
Der sig brændende fortære,
Maa med sine sidste Straaler
Lyse Kjærlighed til Ære!»

1836.

Venskabstrøst.

Er en Blomst nær ved at visne, den forfriskes kan igjen,
Og et Hjerte, som vil briste, det kan trøstes af en Ven.
Sagnet gaaer, at hver en Plante har en anden til sin Lyst,
Har en anden Urt, som livner, styrker og forsvarer den.
Rosen fandt sin Sjæls Udkaarne i den grønne Semperviv;
Trives denne i dens Nærhed, kan ei Rosen skrante hen.
Mellem Planter, mellem Stene, mellem alle Verdens Dyr
Virke Sympathiens Kræfter; selv imellem stolte Mænd
Hvor er den, som ikke føler, at hans Liv mon plat forgaae,
Findes ei det Skjød, hvori han lægge kan sit Hoved hen?
Hvor er den saa strenge Qvinde, at hun ikke sygner bleg,
Naar hun, som en Ranke, rives fra den elskte Ungersvend?
Hvor er den, det være Qvinde, være Mand, som ei har følt
Sympathiens Lægedomme skjænke Liv og Kraft igjen?
Hvor er den Ulykkelige, siig mig, som forgjæves veed,
At det Hjerte, som vil briste, kunde trøstes af en Ven?

Den 10de October 1836.

Trusel.

Floribella, har du seet en Plante at bedrøves,
Trække sig tilbage, harmes, naar dens Sødme røves?
Og dog troer du, at din Strenghed, at din lange Modstand,
At din Kamp, som for at værge Ungerne en Løves,
Naar jeg, lokket af din Skjønhed, som en Bi af Liliens,
Sank imod dit Bryst og søgte søde Kys, behøves?
Føler du ei, denne Modstand strider mod Naturen?
Qvæler du ei Hjertets bedre Stemme, naar den øves?
Alt, hvormed en Viisdomshaand har Verden sammenslynget,
Alle Baand, som sammenholde Livets Række, kløves;
Alt, hvad Gud har foranstaltet til sin Skabnings Bedste,
For at føie Led til Led og pryde Jorden, sløves.
See, hvor Blomsten gjerne af den brune Blomsterkysser,
Fromt hengiven i Naturens Villie, berøves,
Lader ham ved Barmen drikke al den skjulte Sødme,
Og til Gjengjeld, skjælvende i Morgendug, bestøves.
Følg Exemplet af din Søster! Jeg maa Nectardraaben hente,
Trods din Vægring, hvilken Dyst endnu af mig skal prøves.

Den 17de October 1836.

Jeg er ulykkelig, naar Dagen hælder.

Jeg er ulykkelig, naar Dagen hælder,
Jeg søger Leiet, ene med min Kummer —
Og dog saa lykkelig; den dybe Slummer
Mig leder hen, hvor Saligheden vælder.

Jeg er ulykkelig, naar Lærken melder
Den nye Dag; min Takkerøst forstummer —
Og dog saa lykkelig; thi Hjertet rummer
Den Følelse, hvorom det ene gjelder.

Til Glædens Blomst er lutter Qvaler Stammen;
Hvis Sorgens Mørke bragtes til at vige,
Saa brændte mere dunkelt Vellystflammen.

Mit Vee og Vel, jeg kan ei andet sige,
Som Nat og Dag, er knyttet yndigt sammen,
Som Liv og Død, saa uadskillelige.

December 1836.

Til Frøken W.

Lyset er tændt, paa den varmende Jernovn Røgelse kastet;
Blæsten kan slaae med Regn Ruden, saameget den vil.
Her i mit eensomme Huus er Gulvtæppet strakt under Foden,
Og for den kjølige Dør hænger det lunende Filt.
Fjernt jeg hører kun Børnenes Skrig og den syngende Amme,
Tagets bestandige Dryp, Stormens urolige Lyd.
Om mig er Stilhed. Tankerne vaagne om dem, som er fjerne,
Skilt fra mig ved et Rum, Sjælene ei kan forstaae.
Tankerne vaagne om dem, de Venner, der nylig forlod os,
For i den brogede Stad Vinterens Lede at flye.
Tankerne vaagne om dig, Veninde, du Blide af Hjertet,
Englen for mine Smaa, Husets fortroligste Gjæst.
Gjerne en Stund om den lysende Arne vi trykked os sammen,
Vexled skjemtrige Ord, havde vi dig i vor Ring;

Men paa Papir, med konstige Skrifttræk nøder mig Skjæbnen
Langsomt udtrykke det, Læben kan gjøre saa let.
Lad da et venligt Brev erstatte det venlige Haandtryk,
Versets elegiske Form Øiets sædvanlige Blik!
Gjenkjend Tankernes Spring og Ordenes lette Forvirring,
Mærk i Rhythmernes Takt noget, som ligner min Røst!
Dig, som jeg veed med mig i Forening elsker det Skjønne,
Dig, hvis følsomme Sjæl ærer det Gode saa høit,
Hilsén bringer jeg dig, fra mig det kjærligste Budskab,
Hilsen fra mine Børn, Hilsen og Kys fra min Viv.
Jævnt gaaer Tiden her; man lever, skjøndt neppe det mærkes;
Deri, troer jeg, bestaaer just det lyksalige Liv.
Himlen er immermørk, indsvøbt i Skyerne, tragisk,
Ikke en Rift, som er lys, ikke en Plet, som er blaa.
Meer langmodig, veed jeg, Kamelen ei drager i Ørken,
End paa Bøndernes Vogn jeg den moradsige Vei;
Ingen Bjørn i Hi paa Mos og visnede Blade
Lægger sig bedre til Ro, sugende Labben, end jeg.
Luunt, som Murmeldyr i Savoyens takkede Bjerge,
Børnene lave sig til Vinterens døsige Nat;
Ingen Lama i Græsset ernærer sit diende Afkom
Mere tro, end min Viv ammer sin nykterne Alf.
Jorden, opblødt af Vand, bedækkes af evige Taager,
Og fra den dryppende Qvist løfter kun Kragen sit Skrig.
Skulle vi derfor af Dvalen, som Kulden bebuder os, vækkes,
Før den regngraa Luft lysnes af stærkere Sol,
Fyld, Veninde, et Blad med Sjælens hellige Varme,
Send os en yndig Bouquet friske og duftende Ord!

Den 10de December 1836.

Sølvbryllupsvise.

Hvad er Kjærligheds Vaar,
Som saa hurtig forgaaer,
Vel andet end en blændende Drøm?
End en Dag i April,
Fuld af glødende Smiil,
Men fulgt af Regnens Strøm?
    Alting sig tegnede
        Saa smukt,
    Og sikkert vi regnede
        Paa Frugt;
Men da Drømmen forsvandt,
Siig os hvad vi fandt?
Knap Mindet — ikke sandt?

Nei, nu er du for slem!
Sagtens gives der dem,
For hvilke Elskovs Sol ei oprandt;
Som ei saae nogen Frugt,
Skjøndt det tegnede smukt;
For hvem det Hele svandt.
    Altid det gaaer dog ei
        Saa slemt;
    O Elskov, din Vaar vi ei
        Har glemt!
Dens Erindring er Lyst,
Og i Alles Bryst
Udbreder den sin Trøst.

Dog en Dag som i Dag
Taler Kjærligheds Sag,
O Held os! med den stærkeste Røst;
Denne Fest for en Vaar,
Som ei svandt, men bestaaer
Ved Siden af sin Høst.
    Amor, den ilende
        Blev tro;
    Her slog han sig smilende
        Til Ro;
Ingen Vinge faldt af,
Man ei Baand ham gav,
Men Huset holdt han af.

Derfor Slægtning og Ven,
Derfor Datter og Søn,
En Skaal for Brudeparret, de To,
Der i femogtyve Aar,
Der i Høst, som i Vaar,
Var enige og troe!
    Rosen, de dannede
        Til Krands,
    Med Sølvet kun blandede
        Sin Glands —
O vær, Himmel, dem huld,
Og er Tiden fuld,
Bland Roserne med Guld!

Den 22de Januar 1837.

Eensomheden.

Barn, du drømmer dig
Eensomhedens Skygge,
Eensomhedens Lyst
Som en hellig Lykke,
Som en evig Trøst —
Kjender du da mig?

Veed du, hvad det er,
Ret at være ene,
Ret at føle sig
Eensom og alene?
Kan du sige mig,
Veed du, hvad det er?

Englen nærmer sig,
Den, om hvem du leder,
Eensomhed ved Navn;
Men usynlig breder
Den sin mørke Favn
Rædselfuld mod dig.

See den dybe Flod
Bag de grønne Grene —
Har du Lyst dertil,
Saa er du alene,
Evig om du vil —
Tør du? har du Mod?

April 1837.

Tilegnelse.

Her seer du nogle Digte,
Et yndigt Allehaande;
Men det er dine Læber,
I mine Vers som aande.

Jeg dirrer kun som Strengen,
Der af din Finger røres;
Jeg er det fjerne Echo,
Som af din Stemme høres;

Det Stilhedsdyb, i hvilket
Dit mindste Suk gjenlyder;
Det Speil, hvori dit Aasyn
Sin skjønne Straale bryder.

Du er det fine Øre,
Hvorom sig Lokken kruser,
Og jeg den hule Concha,
Som koger og som suser;

Som trods sin indre Tomhed
Harmonisk lader høre
En Brummen og en Syngen —
Men kun, kun ved dit Øre.

1837.

Den frimodige Ven.

Jeg havde en Ven, som var klog,
Men holdt ikke Tand for sin Tunge;
Han førte det frieste Sprog
Blandt Gamle, saavelsom blandt Unge.
Mit Raad var et Glas eller to
Af mild og forstandig Lafitte;
Han slog sig dog ikke til Ro,
Men støied i Vennernes Midte.

Han havde et hemmeligt Nag
Til Raader og til Excellencer,
Og derfor ved festlige Lag
Hans Spasen var tidt uden Grændser:
«I troe ei paa Helgene meer
Og turde vel spytte paa Paven,
Dog for en Minister jeg seer
Jer krybe som Snoge paa Maven.»

I Siden han havde et Horn
Til alle de Privilegeerte,
De var ham i Øiet en Torn,
Og ei han sin Yttring geneerte:
«I troe ei paa Spøgelser meer —
Det gjør ei engang eders Koner —
Hvor kan I da troe, som jeg seer,
Paa Skyggen af gamle Baroner?»

Han lod sig forlyde med Ord,
Naar Viindunsten varmed ham Blodet,
Som, dersom de videre foer,
Saavist kunde kostet ham Ho'det:

«I frygte ei Djævelen meer —
Hvor kan I da frygte, Kamrater,
En Enevoldsmagt med en Hær
Forpryglede, raadne Soldater?»

En Tænker han var, men en fri —
Om jeg tør saaledes det kalde —
Han sang til en smuk Melodie
En Viisdom, som huede Alle:
«Jeg troer paa den eneste Gud,
Den eneste sande Forsoner:
Kom til mig! saa lyder hans Bud,
Kom hid til min Barm, Millioner!»

Hans Mening om Qvinderne til
— Som lettelig lod sig formode —
Var ogsaa dumdristig og vild
Og efter hans krusede Ho'de:
«Heel lykkelig Manden vel var,
Der fandt sig en elskelig Qvinde;
Men bedre det var dog, et Par,
En Snees endnu bedre at finde.»

Nu hviler hans Been paa et Sted,
Hvor ogsaa vel vore skal ligge,
Og Fyrstens og Prindsernes med,
Ved Siden af deres, som tigge.
Endskjøndt han forresten var klog,
Han holdt ikke Tand for sin Tunge —
Nu vel! for det ærlige Skrog
Lad Glasset frimodigen runge!

1837.

Bebreidelsen.

Du klager over, at jeg taler
Prosaiske og kolde Ord;
At i mit Blik og paa min Pande
Af Sværmeri er intet Spor;

At Livsforsikkringens Tabeller
Opfylde Hjertets hele Rum;
At jeg seer ud som en Professor,
Fortrædelig, studeert og dum.

Ja, du har Ret. Men hvis er Skylden?
O, at bebreide mig, er haardt!
Som Maanen trækker Havets Bølge,
Har du mig trukket Sjælen bort.

Var jeg ei karsk, var paa min Læbe
Ei Poesiens friske Duft,
Før dine Øines hede Straale
Udbrændte mig al sund Fornuft?

Nu er jeg Embedsmand og Ridder,
En frugtbar, fredelig Vulkan —
Et lyrisk Udbrud kaster hermed
Mit sidste Digts Ildtulipan.

1837.

Til Maanen.

Jeg har seet ham ride —
Ha, hvor Hesten jog!
Til det Sted, jeg boede,
Ei sit Blik han slog.

Jeg har seet ham skrive —
Ak, hvor langt det blev!
Ei til mig var Brevet,
Han saa ivrig skrev.

Jeg har seet ham kysse
Paa en Lok saa blød —
Ei min Haarlok var det,
Som den Lykke nød.

Jeg har seet ham græde —
Ak, hvor bleg og skjøn!
Ei for min Skyld var det,
At han græd i Løn.

Jeg har seet ham vandre —
Hvor han standsed tidt!
Men det Navn, han sukked,
Ei det Navn var mit.

O men du, Veninde,
Klare Maane — o
Dine blide Straaler
Gav mit Hjerte Ro!

Du har seet min Taare,
Du har seet min Qval,
Naar du stille lyste
Over Bjerg og Dal.

Du har hørt mig sukke
Paa den høie Borg.
Som dit Næ forsvinder,
Svinde lad min Sorg!

Den 16de September 1837.

Den Sovende.

Lad mig dække dine spæde
Fødder, mens du sover, Hulde,
Som en varsom Gartner dækker
Sydens kjælne Blomst for Kulde!

Lad mig lægge dine Arme,
Ubevidste at de trykke,
Om min Hals som en Guirlande,
Som et pragtfuldt Ordenssmykke!

Lad mig sovende dig holde
Paa mit Knæ — hver Puls, som banker,
Hvert et Hjerteslag mig bringer
Blide Følelser og Tanker.

Lad mig Hovedet, som drømmer,
Varsomt paa min Skulder bære;
Hver en Bugt af dine Lokker
Er for mig en Skjønhedslære.

Som et Landskab venter Solens
Opgang i de varme Nætter,
Vil jeg vogte paa dit Aasyn,
Til dit Øielaag sig letter;

Til dit vaagne Blik mig smiler
I sin Mildhed tusind Glæder;
Til din Røst med Vellyd fylder
Disse tause, døde Steder.

November 1837.

Fremtiden.

Alting bagvendt og forkludret!
Plumpe Masser, ingen Sjæle!
Himlen graa og Jorden muddret!
Mere tydsk end dansk vort Mæle!

Usle Stæder, øde Havne!
Ingen Træer meer i Skoven!
Aadsel kun for Krigens Ravne
Ligger Danmarks Ø i Voven.

Ha — til Trods for hiint og dette —
Her — jeg føler Panden gløde —
Her jeg fødtes, her de rette
Hjemmets Toner klang saa søde.

Her — om ogsaa Alting knækker,
Om end Alt er nær ved Bunden —
Her — en indre Vished lægger
Mig det Spaadomsord i Munden —

Her skal vore Børn sig tumle
Stolt, fordi de her har hjemme;
Her — lad kun Forsagthed mumle —
Hæve fri den frie Stemme.

Her, naar vore Been er gjemte
Under Højen for at smuldre,
Skal paany de hardtad glemte
Frihedsmelodier buldre,

Byerne sig modigt tætte,
Landet smile, Søen skumme,
Og kun Herskesygens Jette,
Som en Ulv i Lænker, brumme.

Den 24de November 1837.

Drømmen.

Jeg drømte, at jeg saae dig staae
I dunkle Telt,
Ved Nattens Lampe, hvor jeg laae,
En mødig Helt.

Jeg drømte, at du saae dig om
Med frygtsomt Blik
Og lyttede, om Nogen kom,
Om Nogen gik.

Jeg drømte, at du slog med Flid
Din Kjortelbræm
Op over Armen, rund og hvid,
Og sneg dig frem.

Jeg drømte, at din høire Haand
Et Glavind drog
Ud af det mørke Klædebon —
Mit Hjerte slog!

Der stod du, rædselfuld og bleg,
En rank Judith,
Og i min Strube følte jeg
Det dybe Snit.

Med Haanden knyttet i mit Haar,
Bestænkt med Blod,
Du stirred paa det røde Saar
Med sælsomt Mod.

Min Pande var saa hvid som Snee —
Den kyssed du;
Min Mund, den var saa kold som Snee —
Den kyssed du.

Den 27de November 1837.

Den første Bøn.

Ungersvendens Ed jeg kjender,
Blussende han sværger paa,
At hans hele Hjerte brænder,
At han kan vor Sjæl forstaae.
Vel! den høje Ild er skjøn;
O, men vi til Troskab trænge —
Derfor hør min første Bøn:
Elsk mig lidt og elsk mig længe!

Naar den første Blomstring svinder,
Haanden ryster mat og svag,
Naar de fordums runde Kinder
Rynkes mere Dag for Dag:
Hvad har Hjertet da til Løn?
Troskab, kun til dig vi trænge —
Derfor hør min første Bøn:
Elsk mig lidt og elsk mig længe!

Og naar til den lange Slummer
Øiet lukker sine Blik,
Naar den blege Mund forstummer,
Haanden giver sidste Tryk:
Kjærlighed, hvad er din Løn?
Evigt vi til Troskab trænge —
Derfor hør min første Bøn:
Elsk mig lidt og elsk mig længe!

Den 27de November 1837.

Gaadeløsningen.

Dit drømmerige, tankefyldte,
Besynderlige Blik — det leder,
Indseer du nok, til mangehaande
Henrivende Sandsynligheder.

Jeg sover ingen Nat; jeg tænker,
Jeg grubler paa at kunne raade
Den ubekjendte Stjernetaages
Forunderlige Skrift og Gaade.

Som hine østerlandske Prindser,
Der nærmed sig den Grusom-Skjønne,
Vil jeg forsøge Gaadens Løsning;
Jeg veed, hvordan du kan belønne.

Skjøndt Faren er fast endnu større,
End da man ikkun fordred Blodet;
Thi naar man risikerer Hjertet,
Hvad nytter det, man holder Ho'det?

Den 27de November 1837.

Kjøbenhavnske Minder.

O, I grønne Bastioner,
Hvor den unge Martsviol
Stod ved Siden af Kanoner
I den friske Morgensol!

Marmorkirke, taus og eensom,
Ufuldført, mosgroet og huul,
I hvis Helgen-Nische Drengen,
Halv med Gysen, leged Skjul!

Hallandsaas, hvor jeg med Hurra,
Royalistisk nok, sprang om,
Naar med mange røde Fakler
Kongen fra Comedie kom!

Gammelholm, hvor jeg Bekjendtskab
Gjorde med den Bølgetop,
Paa hvis Ryg den danske Flaade
Ligger for at raadne op!

O, I blanke Spiir og Taarne,
Hvor, høit over Gadens Støi,
Alle mine Ungdomsdrømme
Med de hvide Duer fløi!

Snevre, steile Trappegange,
Med den danske Digtekonst
Under Taget, og forneden
Kjelderhalsens Pøbeldunst!

O, I matbelyste Hjørner,
Hvor min uerfarne Sjæl
Mangen Skjønhed under Kysen
Kikked ved en Lygtepæl!

O, du gamle Kongens Have
Med din Buegang saa bred,
Hvor, som Herkules med Løven,
Konsten med Naturen stred!

Rundetaarn, hvorfra jeg skued
Byens Tage, Rødt og Graat —
Hvor kun Himlen var det Store,
Og alt Andet var saa smaat!

Venninghausen, Venninghausen!
Fra din Samling en Bandit,
Coronato, bruun og fidtet,
Gav min Sjæl romantisk Snit.

O, Charlottenborg med Salen
Gipsopfyldt og pittoresk!
Din Laokoon mig hvisked
Første Gang et Par Ord Græsk.

O, Theatrets lyse Runddeel
Med din Loge smal og heed!
Femaarsbarn sad jeg deroppe,
Kjeded mig og — spytted ned.

Hospitalets sorte Gitter!
Ha, en Stank af Dyvelsdræk!
Laasen klirrer, Hængslet skriger,
Bærebøren kommer — væk!

Og dog kan jeg ei løsrives —
Lindetræ med Bænken lav,
Hvor min Fader i det Grønne
Døende mig Haanden gav!

Janitscharmusik ved Vagten!
Ak, som denne Amme her
Tysser paa sin Glut med Ranglen,
Støied du for Folket der.

Høresalens sorte Tavle!
Cirkler, Vinkler, Kragetæer,
Naar jeg stirred, blev til lutter
Engleho'der — eet især!

Kaffehuse og Aviser,
Gravitetisk Snuustobak!
Til Avisen nu som dengang
Hørte Kage, hørte Snak.

Nørrefælled, hvor du ryster!
Sælgekoner staae for Skud.
Stort i Holger Danskes Briller
Tog sig Kongens Livcorps ud.

Prægtig steg min hvide Drage,
Høit mod Blæsten stod den fast;
Gjødwad holder ikke bedre
Paa sit Blad mod Vindens Kast.

Mig betager Hjertets Veemod,
Spot og Spøg forslaae kun lidt;
Gamle Minder, gamle Vunder
Springe op og bløde tidt.

Gjem du dette Blad, Veninde,
For din Stambog blot bestemt!
Ak, i Kjøbenhavn har alle,
Alle Venner snart mig glemt!

Gravrøsten.

Omfyget af Sneen,
Af Stormen ombuldret,
Besøgte hun Graven,
Hvor Elskeren smuldred.

Hun banked paa Høien:
«O, er du herinde,
Saa tal et Par Ord til
Din gamle Veninde!»

Da lød det fra Dybet
Som Regnen, der risler,
Som Sneen, der fyger,
Som Bladet, der hvisler:

«Veninde, jeg hører
Din Stemme fraoven,
Hvor Stormene hyle
Om Bjerget og Skoven.

Aar har jeg nu blundet,
Nætter og Dage;
Af min unge Skabning
Er kun en Beenrad tilbage.

Ei til Graad har jeg Øine,
Ei Mund til at smile;
Men jeg føler hernede
Den dybeste Hvile,

En Stilhed, som Ingen
Deroppe erfarer,
En Ro, som Ingen
I Livet forklarer.

Gak hjem til din Celle,
Gak hjem til dit Huus;
Der høres ei meget
Til Suus og til Bruus.

Tag Tenen i Haand
Baade Natten og Dagen
Og spind til din Kiste
Det sølvhvide Lagen.

De fire smaa Planker
Om Liget saa koldt,
De kunne ei pyntes
For dyrt og for stolt.

De Roser, du har
I dit Vindue, hent
Og plant dem paa Graven —
Den har det fortjent.»

Hun hørte ei mere,
Saa gjerne hun vilde,
Hun sank i en Drive,
Dødfrossen og stille.

Januar 1838.

Den har du tabt, den Kjæde?

Den har du tabt, den Kjæde,
Den gyldne, smidiglange,
Der om din Hals sig snoede
Syv Gange som en Slange?

Den har du tabt, den Kjæde,
Jeg kasted dig om Barmen,
Da første Gang, beseiret,
Du sank mig stum i Armen?

Den har du tabt, som skulde
Det faste Vidne være,
Betyde Evigheden
Og skjænke Troskabslære?

Dog som et ilde Varsel
Kan jeg dit Tab ei tænke,
Det spaaer kun om en anden,
Mere naturlig Lænke.

Naar jeg til Hjemmet kommer
Tilbage, hvor du vanker
Og venter mig i Haugen
Med elskovsfulde Tanker,

Saa vil jeg til Erstatning
Om Liliehalsen kaste
To længselsfulde Arme,
Ærlige og trofaste;

Saa vil jeg til Erstatning
Tæt dig til Barmen trykke
Et Hjerte, et, som lever,
Som banker, fuldt af Lykke.

Det Halsbaand skal dig følge,
Og det kan aldrig briste,
Det Smykke — det du aldrig
I Evighed kan miste.

Januar 1838.

Bordsang.

Kom, vi vil hinanden trøste,
Sorg kun krydrer slet vor Mad;
Vinens Perler skal forlyste,
Druens Guld os gjøre glad;
Sangen øve frit sin Kunst,
Græmmelsen gaae op i Dunst!

Meget, veed vi vel, er sluddret,
Meget sagt med Ret og Skjel:
Hvordan Alting er forkludret,
Alting sygt og Intet vel,
Kassen tom og Kraften lam,
Ussel hele Statens Kram,

Tyven rig, den Vise lurvet,
Høie Poster uden Valg,
Bonden feig, hans Plovhest skurvet,
Sværdet rustent i sin Balg,
Ingen Drift og ingen Fart,
Alting synkefærdigt snart;

Ei et Blad engang at dække
Statens nøgne Blusel med —
Dog, det kan os ei forskrække,
Allermindst paa dette Sted;
Vinen paa vor Dug idag
Minder om det danske Flag.

Det skal ingen Feighed plette —
Venner, Mod i Farens Stund!
Her vi føle Hjemmets rette
Toner gaae fra Mund til Mund;
Her, om end i Tvang og Baand,
Spore vi den danske Aand.

Her, hvor vi som Dreng har leget,
Vil vi stride Mandens Strid;
End er ikke Haabet veget,
Lysten ikke — giv blot Tid!

Her er Nok, det vide vi,
Nok at tage Haanden i.

By ved By sig frit skal ordne,
Havne fyldes Flag ved Flag,
Og naar Krigens Stemmer tordne,
Svares med det glatte Lag;
Ingen Nabo, ingen Mand
Haanlig see til Danmarks Strand!

Her — lad kun Forsagthed mumle —
Naar vort Støv er lagt til Ro,
Her skal vore Børn sig tumle
Frit, og her skal Glæden boe!
Venner, drik med bredfuldt Maal!
Haabet leve! Danmarks Skaal!

Den 27de Januar 1838.

Til Oluf Bang.

Mellem Lolliker til Huse,
Ubekjendt, en frygtsom Mø,
Var i mange Aar min Muse
Paa den fugtigkolde Ø.

I mit Kammer sluttet inde
Randt for hende Tiden hen —
Knap hun havde en Veninde,
Endnu mindre nogen Ven.

See, da blev hun utaalmodig,
Saae i Speilet sig: «Hvordan?
Ak, din Synd mod mig er blodig,
Utaknemmelige Mand!

Er ei disse Lokker lange?
Denne Kløft i Hagen smuk?
Ikke mere som en Fange
Vil jeg høre dine Suk.

Jeg vil ud, det er paa Tiden —
Aabn mig Døren!» Og hun gik;
Som bekjendt, ei længe siden
Er det, hun sin Frihed fik.

Hvo beskriver nu min Spænding,
Mine Tvivl: hvordan det gaaer,
Hvad man siger, hvilken Vending
Hendes Flugt i Verden faaer?

Sneen taarned sig paa Marken,
Modløs jeg i Hjemmet sad,
Noah liig, beklemt i Arken;
Da der bragtes mig et Blad —

Trøsteligt som Oliebladet —
Venlig Hilsen var deri,
Skriften saae jeg, perleradet,
Fuld af Riim og Poesie.

Fra hvem Anden kan vel disse
Toner komme, end fra ham?
See i Krogen! — Ja tilvisse,
Det bekjendte Monogram!

Ham, jeg elsker! ham, jeg ærer!
Hvem Apollo, dobbelt god,
Gav mig til en dobbelt Lærer —
O, det styrkede mit Mod!

Han, hvis faderlige Venskab
Jeg alt nød som Ungersvend,
Har med Musen gjort Bekjendtskab
Og er ogsaa hendes Ven.

Af sin egen Muse drevet,
I sin egen, muntre Stiil,
Har han letbegeistret skrevet
Til en lykkelig Emil

Linier, saa yndigt vundne
Som den Krølle, Venus slaaer
Om sin Finger, og dog bundne
Som Apollos Pandehaar;

Lunefulde, alvorsfulde,
Lægende, af bedste Slags,
Men især saa vennehulde —
Derfor maa jeg svare strax,

Svare, som mit Hjerte byder,
Takke, som jeg bedst formaaer,
Ihvor svagt det ogsaa lyder,
Og hvor daarligt end det gaaer.

Medens Slæden nemlig tumler
Henad Landeveiens Spor,
Paa en Sygereise mumler
Jeg i Skjægget disse Ord:

Alle skjønne Glæder samle
Sig om ham, der i mit Bryst
Vennehuld betvang de gamle
Tvivl og skabte uvant Lyst!

Muserne, i Chor tilsammen,
Eros, ak, den sjeldne Gjæst,
Være hos ham, tænde Flammen
Til en evig Ungdomsfest!

Lad kun Sygeskaren ringe,
Lad kun Klagen sukkes frem —
Vise Raad vil Alle bringe,
Som fra Oldtidstemplet, hjem.

Og naar tusind Krandse hænge,
Offrede til Templets Gud,
Legende med Lyrens Strenge
Hvile Lægehaanden ud!

Den 12te Februar 1838.

Kritik.

Hvad Publikum har fundet for et Hold
I hans Produkter er mig ubegribeligt;
Thi allevegne seer man i hans Digt
En nøgen Philosoph og en paaklædt Apol.

Frederik Christian Greve af Raben,

død i Rio de Janeiro den 6te Juli 1838.

Atter et Sorgens Bud dig bragte den vingede Snekke,
Aalholms ældgamle Slot, atter et sortseglet Brev!
Langsomt Kragerne flyve i sorte Kredse om Taarnet,
Træet kaster sit Løv, Stranden udstrækker sig mørk.
Vel maa din Taarepiil hænge, din Ask med de ludende Grene,
Birken med svævende Lok feie den grusede Gang;
Vel maae Granerne slutte sig tæt i din Lund og din Hauge,
Og til Sørgeskare sig stivt ordne med Blomster og Grønt:
Han, dine Mure var vant til at favne i drømmende Stilhed,
Han, hvis Lampe du saae straale den eensomme Nat,
Han, hvis Hænder har plantet de himmelragende Popler
Og i din duftende Park nedlagt det blomstrende Frø,
Oldingen, som dig saalænge besad, som freded din Skjønhed,
Frederik Raben er død, død i den fjerneste Egn!
Ædel var han af Æt, og derfor det Ædle hans Villie;
Ingen forfængelig Tant, Alvor besjæled hans Bryst.
Meget bar han i Hjertet, det nordisk indsluttede, stærke;
Skjøndt ei Manges Ven, een dog han havde, for hvem,
Ramt af utallige Slag, det skjulte Indre sig aabned,
Een, — dig var det, Natur! du var hans trofaste Ven.
Livets Lyst han søgte ei der, hvor den søges af Mængden,
Men hvor et dybere Sprog taler til Menneskets Aand;
Grandskende trængte han ind i Videnskabernes Rige
Og i Naturens Bog bladede, Blad for Blad.
I kunne vidne det, Jordens forskjelligste Zoner og Egne!

Hvad der rørte hans Sjæl, fængsled hans speidende Blik:
Du, Grønland med din Bræ, omsqvulpet af fraadende Brænding,
Hekla, dit Svælgs Ild, Norges nedsusende Elv;
Skotske Heder og Tydsklands Skove hørte hans Fodtrin;
Schweizeralper ham bar over den blændende Snee.
Skjønheden lokkede ham, den ægte Nordbo, til Syden,
Piniens classiske Lund, Afrikas glødende Strand.
Sidst, da de aldrende Lemmer trættedes, søgte han Hvilen,
Hvor under tropiske Sol Palmen udbreder sin Skjerm,
Hvor for det mattede Blik udfolded sig rigere Stjerner,
Og — der Hvilen han fandt: Dødens lyksalige Ro;
Stjernerne fandt han, de nye; den rigere Himmel sig aabned —
Lykkelig svæver hans Sjæl over den taagede Jord,
Bindes ei af den fjerne Grav, men svæver i Stilhed
Over det gamle Hjem, lyser fra Himlen sin Fred
Over en Skare sørgende Børn, hvis Hjerter ham fulgte
Troligt med Gjensynets Haab — ak! men maae savne den Trøst,
Afskedskysset at trykke paa Faderens Hænder og lade
Over det elskede Støv flyde den strømmende Graad.

Thorvaldsens Hjemkomst.

Opfordring.

Raab Hurra kun fra Øster og til Vester,
Bring Fakkeltog, drik Skaaler over Skaaler,
Benaad ham kun med Titler og med Straaler
Og byd til Bords ham med et Tusind Gjæster,

Indret de prægtigste af alle Fester,
Gjør Alt, hvad Kongen og hvad Folket taaler —
Med Tankeblik den store Sværm han maaler:
Alt det er saare godt; dog Noget rester.

O kan du, danske Sommer, endnu funkle
Med nogle Nætter, varme, stjernedunkle,
Med nogle Dage, blomsterfyldte, klare —

Skjænk ham de deiligste, som Norden skabte!
Prøv at erstatte hvad i Syd han tabte,
Og i det gamle Hjem ham at bevare!

Museet.

Armod har ofte rakt sin Skjærv, at fremme
Pragtbygninger — ei spurgtes, om den vilde;
Den Bygning, vi vil bygge, er kun lille,
En Kube kun, et Skjønheds Honninggjemme.

Ræk da en hjelpsom Haand, Enhver herhjemme!
Giv eders Skjærv og lad jer ei forvilde,
I Alle, som i Hjertet føle stille
For Konstens ædle Sprog et dunkelt Nemme!

Det er ei blot til de studeerte Hjerner,
Ei heller blot til Mænd med Baand og Stjerner
Skjønhedsgudinden kaster sine Blikke;

Almuens Barn, hvis Kræfter Ingen maalte,
Har hun af Sødmen, hendes Øie straalte,
Som oftest ladet allerdybest drikke.

Bevidnelse.

Tro ei, at det er Kjøbenhavn alene,
Der jubler til den store Konstners Ære!
Vel kunde Landets Børn ei alle være
Tilstede just med Sang og Flag og Grene

Ved hiin Velkomstens prægtigskjønne Scene —
Det Vidne tør dog Musen dristig bære:
At samme Følelser vi Alle nære,
Og lige hjerteligt det Alle mene.

Saa vidt som Danmark grønnes under Lide,
Er ingen Sjæl, som ikke byder Gjæsten
Velkommen atter i det gamle Thule;

Ja, selv Philistren lægger taus tilside
Det Blad, der har beskrevet Folkefesten,
Og kan ei en Begeistringstaare skjule.

Det Egentlige.

Hvad var det Mærkeligste dog ved Sagen?
Hvad var det Frydeligste dog ved Klangen,
Det os meest Gribende ved Velkomstsangen
Og det meest Straalende paa Høitidsdagen?

Det var — hvortil man snart igjen see Magen! —
Det Ideales Seier over Trangen,
Det Ædles sikkre Høide over Rangen
Og en Forstummelse af Hverdagsklagen.

Det var ei nogen Jublen hen i Taaget,
Ei noget Skraal af sammenløbne Drenge,
Det Folkeraab, som lød og endnu lyder;

Det var det S a n d e, som vil ud med Sproget,
Det ubevidste S k j ø n n e, der, om længe
Uændset holdt tilbage, dog tilsidst udbryder.

Den 22de September 1838.

Mahmud.

Paa denne Tid, da Kongevælde
Tidt stævnes ind for Dommerskranken,
Vil jeg et Træk af den fortælle,
Der falder mig just nu i Tanken.

Et Tusind Aar og noget mere,
Efter at Jesus Christ fik Livet,
Blev det Kong Mahmud at regjere
Blandt Persiens høie Bjerge givet.

Han undertvang Chorasans Lande;
Tolv Gange paa sin Heltebane
Han seirende ved Ganges Vande
Opplantede Prophetens Fane.

Nu sad den Gamle under Teltet,
Træt af de lange Høitidsfeste,
Med Skjægget sølverhvidt til Beltet,
Og tænkte paa sit Riges Bedste.

Foran det fyrstelige Sæde
Stod Skaalen, fyldt med Aprikoser,
En Krukke med Bjergkildens Væde,
Og rundtom dufted Irans Roser.

En Slave vifted fra hans Pande
Guldvingede Insecters Sværme,
En anden stænked Ambra-Vande,
For Solen holdt en tredie Skjerme.

Han bladed i Ferdusis Skrifter,
Nær var han slumret ind omsider —
Dog pludselig han Farve skifter,
Og Haanden hen mod Dolken glider.

«Hvad,» raaber han, «hvad seer mit Øie?
En ukjendt Skabning hid sig vover?
Mon foran Slottets gyldne Fløie
Min kongelige Livvagt sover?

Dog, nærm dig kun! Jeg seer, du vender
Dig logrende imod din Herre:
Armodens Blik i dig jeg kjender
Og vil dig ei Adgangen spærre.»

En fattig Mand, pjaltet og støvet,
Faldt ham til Fode med sin Klage
Og bad om Hjelp, som han behøved,
Den Forurettede og Svage.

«Af dine Hoffolk,» lød hans Stemme,
«O store Hersker! maa du vide,
Indfinder sig hos mig derhjemme
En ung Person ved Nattetide.

Mig kaster han med Haan paa Døren;
Min Kone, skjøn som Maanens Straale,
Ei finder Tid at undflye, førend
Hun maa hans Kys og Favntag taale.

Hans Navn jeg ikke veed og kjender;
Men han er smuk, kostbare Ringe
Har han i Øren og paa Hænder,
Hans Skjæg er sort som Ravnens Vinge.

Jeg gyser i min lave Hytte,
Naar Mørket falder paa mod Aften —
Hvo skal mig Svageste beskytte?
Kun du, o Mægtige! har Kraften.

Jeg tør ham ikke efterstræbe;
Til Daggry i mit Huus han bliver,
Imens jeg bider i min Læbe
Og Haaret af mit Hoved river.

O Hersker! er det med dit Minde,
At slig en Gjerning mod mig øves,
Og maa din Billighed ei finde,
At Tugt og Revselse behøves?»

«Gak bort,» bød Sultan Mahmuds Stemme,
«Gak bort og lad mig atter vide,
Naar han indfinder sig derhjemme,
Forstyrreren ved Nattetide!»

Som ham befalet, bringer snarlig
Den Arme Budskab. Kongen svøber
Sig i sin Kaabe, skrider varlig
Forbi sin Vagt, der ei ham røber.

Alene vandre de til Huset
De lange Gader, krumme Veie,
Igjennem Dyndet, over Gruset,
Til Arbeidsmandens usle Eie.

«Træd varsomt, Konge, gjennem Døren!
Den er saa lav. Her er mit Kammer;
Det var saa luunt, saa roligt, førend —»
«Ti», byder Kongen, «med din Jammer!

See dette dragne Sværd! det pleier
At gjøre fyldest, hvor det kommer;
Lad ham ei glæde sig ved Seier,
I Natten nærmer sig hans Dommer!»

En Lampe brændte kun — den slukker
Kong Mahmud selv, og med sin Klinge
I Mørket kun eet Hug han hugger,
Og Niddinghovedet maa springe.

«Nu bring mig Lys,» han raaber, «haster,
At jeg kan see, hvem jeg har fældet!»
Ved Synet han paa Knæ sig kaster,
Af Tak til Himlen overvældet.

Derpaa han lader Vand sig bringe
Og sætter Karret flux til Munden
Og kan saa lidt sin Tørst betvinge,
At heelt han tømmer det til Bunden.

«Vel maa du dig til Steen forvandle,»
Kong Mahmud taler nu til Manden,
«At du har seet mig saadan handle
Og drikke, som en Hest af Spanden.

Men du maa vide, siden sidste
Besøg jeg Øiet ei har lukket;
Fra Timen, jeg din Skjændsel vidste,
Har jeg ei spiist, ei heller drukket.

Saa stor Misgjerning var der øvet,
At det med Grund lod mig formode,
Kun mine egne Sønner prøved
Paa Sligt — det fuldt og fast jeg troede.

Og for at ei Barmhjertigheden
Retfærdigheden skulde krænke,
Saa slukked Lyset jeg i Vreden
Og Blodet — hvis det var — lod stænke.

Taksigelse jeg Allah bragte
Paa mine Knæ og Lov istemmed,
Dengang jeg saae, den, jeg nedlagde,
Var ei min Søn, men var en Fremmed.»

Til Baronesse Rosenørn-Lehn paa hendes Fødselsdag.

Den 1ste Januar 1839.

Yndig er Ourebygaard i Sommerens blussende Skjønhed,
Med den glindsende Fjord, Marker og Skov ved sin Fod;
Fagert det hvide Slot sig hyller i kjølende Skygger,
Som for Solen en Mø grønt i det flagrende Slør.
Reisende komme, at see de duftende Roser og Ranker,
Gangenes ziirlige Bugt, Skjønheds og Roligheds Hjem;
Alle beundre den Haand, der ordned den landlige Rigdom
Og i Naturens Skjød sysled med lykkelig Konst.
Skibene seile forbi den skovrige Kyst, og med Stolthed
Vaier det danske Flag: her er der hjemligt og godt!
Alle, hvad enten de kom i Pragtvogn, fulgt af en Støvsky,

Eller paa vandrende Fod, støttet til Betlerens Stav —
Alle forlade dig, Ourebygaard, med Tak og med Glæde,
Ønskende Lykke og Held over dit gjæstfrie Tag.
Men ved Vintertid, naar Solen kaster tungsindigt
Enkelte Blik — som nu — over den knagende Iis,
Ingen Sommerfugl mere omflagrer de buskede Volde,
Skoven mangler sit Løv, Marken sit bølgende Ax —
Siig, hvad kalder idag den festlige Skare til Slottet,
Som var Naturen paany vaagnet til Blomstring og Liv?
Stille du smiler og hvisker i Øret den fremmede Spørger:
Viid, i mit Indre er, Sommer og Vinter, en Flor —
Ei blot, opklækket ved Ovnens Gløs, af sydlige Væxter,
O, en langt sjeldnere Flor, fager og prægtig at see!
Men blandt hvad Yndigt og Bly du finder omhvælvet af Muren,
Og af hvad Kraftigt og Stærkt Huset med Rette er stolt,
Festen gjelder idag kun Een, men Een fremfor Alle,
Een, i hvis rene Sjæl Blomstringen evig er ung:
Borgens Frue, den ædle, hvis Sind er stille og ydmygt,
Men i hvis skjulteste Vraa ikkun det Gode har Hjem.
Er du en Ynder af Floras rige, afvexlende Grupper,
I hendes qvindlige Sjæl finder du Alt til din Lyst:
Andagtens Evighedsblomst har der sin frodige Jordbund,
Fromheds og Blidhedens Flor taber der aldrig sit Løv,
Troskabslilien groer og vugger i Stilhed sin Krone,
Venskabs rankende Blomst, Ømheds Rose, de blaae
Gavmildhedens undseelige Blomster — Forglemmigei-skarer —
Fylde hver lønlig Krog, Øiet tør nærme sig til.
Dog — alt formeget jeg talte; her hades den leflende Ordstrøm,
Og selv Sandhedens Røst saarer, som Roes og som Bram.

Kom i den gjæstfrie Sal, see Kredsens huuslige Lykke,
Og har du glædet dit Syn, hæv da til Himlen din Bøn,
At den vil skjerme og frede hvad den jo selv har opelsket,
Og at den herlige Flor længe maa blomstre som nu!

Til Kritikerne.

Om Aanden skulde flagre noget vildt
I Digtekonstens muntre Tivoli,
Forskaan os for et simpelt Politi
Med Spanskrørs Stok og Messing-Skilt.

Hold jer til det, som er og bliver slet,
Til det, der ei betyder noget Stort,
Til det, I selv bedst kunde have gjort;
Det kan I ordne, deri har I Ret.

Men snak ei vidt og bredt i Gudens Lund
Om hvad i Konsten ei bør kaldes godt;
Thi vidste I, hvad der er vigtigst blot,
Saa vilde I beskedent holde Mund.

Er Musen eder ikke kjær — afsted!
Hun døer af Latter over eders Dom,
At hun skal være knibsk og snerpet, som
Den lille Tøs, I gik til Præsten med.

Det Støv, som falder, hvor Apollo stred,
Det hører ei til det gemene Dynd,
I feie væk — thi Poesiens Synd,
Om den veed ikkun Guderne Besked.

1839.

Prolog

til en dramatisk Forestilling til Bedste for de vandlidte Jyder.

Vort Hjem er paa den lave Ø,
Ombeltet høit af Sund og Sø;
Vi bygge nær ved Havets Rand,
Hvor i den fredelige Strand
Sig speiler Bonden med sin Plov
Og Mark og Enge, Lund og Skov.
Vi glædes ved det skjønne Blaa,
Hvor Skibene i Bølgen gaae;
Vi fiske langs den grønne Kyst
Og drage Voddet op med Lyst;
Vi elske Havet, hvor saa frit
Sig Blikket strækker milevidt;
Vi prise, som en Skjald har sagt,
De Danskes Vei til Roes og Magt.
Om ogsaa høres Dybets Brum,
Og Stranden reiser sig med Skum;
Om Nattestorme buldre hen —
Uveiret, veed vi, tager af igjen;
Vi hilse Morgensolen froe,
Vi lægge os saa trygt til Ro.
Men tænk! om Havet — mod sin Agt —
Drevet af fjerne Strømmes Magt
Og af Orkanens Svøbeslag,
Af Driviis fuldt og knuste Vrag,
Brød ind — brød over os — og brat
Ombrused os med Dødens Nat,
Opstødte Gulvet i vort Kammer,
Udslukked Arnens gjæstfrie Flammer,

Tilintetgjorde Markens Grøde
Og lagde Gaard og Huus og Alting øde —
Ak, at vi aldrig Sligt opleve!
Men vore Brødre, veed vi, bleve
Nys Offre for det vilde Vand,
Der brød med Rædsel over Jyllands Strand.
Huusvilde, hjelpeløse, uden Eie
Maae de nu vandre Armods tunge Veie,
Paa deres ødelagte Marker fryse
Og for en mørk, forstyrret Fremtid gyse.
Et Haab, et eneste, er kun tilbage:
At man vil ynkes over deres Nød og Klage.
Tak derfor, alle I, som her
Fra Lollands Egne, fjern og nær,
Med villig Haand, af knapt Erhverv,
Har bragt medlidende sin Skjærv,
Har følt, at i den store Nød
En Landsmand deler rask sit Brød
Og giver hen hvad han formaaer,
At lindre sine Brødres Kaar.
Og Tak især, I ædle Danneqvinder,
Som følte, at hvor Taaren rinder,
Der maa den fine, bløde Haand erindre
Sin gamle Skik, at læge og at lindre,
Der maa den ei i Skjødet hvile,
Men fuld af Virksomhed og Ømhed ile
— Som dobbelt yndig, dobbelt stærk —
At øve Gavmildhedens Værk.
— Tiltakke tag da ogsaa med et Spil,
En Leg, hvormed vi gjerne bidrog til,
At Gaven, der saa villigen blev bragt
Og paa Veldædighedens Alter lagt,

Foruden Hjertets indre Løn,
Der er saa stor, saa himmelsk og saa skjøn,
Kan bringe eder alle — ak, tilgiv!
En ubetydelig, en ringe Aften-Tidsfordriv.

1839.

Patriotisk Elegie.

Der var en Tid, mit Fædreland
Var rigt paa Roes og Hæder —
Nu er det Tid, da hver en Mand
Fast af Forsagthed græder.

I fremmed Skib helst gaaer ombord
Vor Søn, naar han vil fare,
Og hjelper sig med fremmed Ord
Og vogter fremmed Vare.

Vor Mølle gaaer for fulde Seil,
Det gamle Kornloft stives;
Men Kraften i vor Arm slaaer feil,
Og Modet vil ei trives.

Skjøndt Marken som i fordums Tid
Sin gode Frugt har baaret,
Er Lønnen ringe for vort Slid
Og Brødet karrigt skaaret.

Hvert knapt Erhverv, hver Draabe Sved
Maa regnes ud og spares
Til Afbetaling paa — Gud veed,
Hvor megen Gjeld der klares.

Udvortes Fred kun baader lidt,
Naar svundet er den indre;
Nu kræver Folket dristig Sit,
Sit Drotten ikke mindre.

Og begge trættes, kives, slaaes —
Kun rigtignok med Munden —
Til Alt, hvad giver Hold, gaaer los,
Og Fanden ta'r ved Hunden.

Hvad reiser os det sjunkne Mod?
Hvor strækkes Frelserarmen?
Dig, Norge! med det frie Blod,
Dig slap vi selv fra Barmen.

I Sverrig fandt du, veed jeg vel,
En Broder værd at agte;
Men aldrig dog det svenske Fjeld
Dig saadan Hilsen bragte,

Saa velbekjendt i hver en Havn,
Som fra den danske Bølge
Med Rugen i skumhvide Favn
Og Solskin i sit Følge.

Dig Frihedshjelmen klæder smukt;
Jeg seer om dine Skuldre
De store Fyrreskoves Bugt
Og hører Fossen buldre.

Du passer nu dig egen Dont,
Dig skal de ikke rokke;
Du færdes frit, som du er vant,
Blandt dine Klippeblokke.

Du krummer ei din stærke Ryg
For udenlandske Herrer;
Du leer, bag Fribedsskjoldet tryg,
Om ogsaa Avind snerrer.

Du ændser ikke Danmark meer,
Der synker hen, som Vraget,
Hvis Top man over Dybet seer
Og kjender kun paa — Flaget.

Vi see os om saa ynkelig
I Øster og i Vester,
Om Ingen er saa naadelig,
Han Øiet paa os fæster.

Vi har nedbrudt vor egen Aand,
Vi har vort Gods forødet,
Vi vilde kysse selv den Haand,
Der gav os Naadestødet.

1889.

Forskjønnelsen.

Der var mere i mit Hjerte
End sædvanlig, kan jeg troe;
Ikke Een blot var derinde —
Det var Sagen — der var To.

Der var altsaa i mit Hjerte
Blot lidt mere, end der bør.
Som en Furie den Skjønne
Mødte mig og raabte: «Hør!

Med din Stok du skrev i Sandet —
See kun efter — vil du see?
Endnu staaer det der i Gruset,
Dette krumme, dumme C!

Dette Bogstav, som jeg hader!
Navnet paa en Bagatel,
Paa en spinkel Dukkeskabning
Sammensat af Puf og Spjæld!

I hvis Hoved alle Tanker
Ere, som min tomme Handske,
Parfumeerte, glatte, lækkre,
Uden Indhold — dertil franske!

Og for denne Silkedronning
Skal jeg offres, skal jeg døe —
Ha, jeg styrter mig i Floden —
Tag mit Kys og mit Adieu!»

O, hvor Vreden dog forskjønner!
Hendes Ansigt var som Snee,
Hvorpaa Ildebrandens Gjenskin
Er i Nattens Mulm at see.

1839.

Kom, Gudsengel, stille Død!

Kom, Gudsengel, stille Død!
Læg mig hen til Ro og Hvile,
Læg mig i min Moders Skjød
Under Mos og Taarepile.

Jeg er træt af Dagens Blaa,
Træt af Nattens Stjernetaage,
Tornekrandsen har jeg paa —
O jeg kan ei længer vaage.

Jeg har grublet mig saa sløv
Paa den svære Livets Gaade,
Jeg er bleven ør og døv
Og kan intet mere raade.

Hjertet, som saa ungt og fast
Banked i sin Smerte,
Med sin sidste Lykke brast;
Koldt er nu mit Hjerte.

Tag det bort, min mørke Ven!
Lad det Urnen fylde;
Gravens Vugge — reed mig den,
Blødt du mig indhylle!

Lad mig aande Gravens Duft!
See kun, Bægret har jeg drukket!
O for sidste Gang lidt Luft,
Kun et Drag til Afskedssukket!

Den 15de December 1839.

Paamindelse.

Det Blaat, som kaldes Himmelblaat,
Den Jordklump, denne Haandfuld Vand,
Det Vrøvleri af Uforstand,
Et Par Pedanter kalde Ondt og Godt —

O denne jammerlige Tidsfordriv,
Den kan du nøies med? Saa smaat
Indsuger du en Drøm, man blot
Af Dumhed falder paa at kalde Liv?

Nei, noget Andet maa der være til!
Med Tænkningen fik jeg vel ikke Hul
Paa dette Forhæng, Ild i dette Kul;
Thi Tænkningen er selv et daarligt Spil.

O dersom Alexander leved nu,
Han rakte mig sit Sværd — Men see
Der skrider Døden med sin Lee,
Han veed at hugge Knuden rask itu.

Bliv ved, bliv ved med Klokkerne at kime!

Bliv ved, bliv ved med Klokkerne at kime!
Synk, arme Folk, hen i din Afmagts Lænke!
Selv i en Liigfærds stille Alvorstime
Vil man, at du skal gloe og ikke tænke.

Januar 1840.

Jeg var et Barn, mit Blod saa sagte løb.

Jeg var et Barn, mit Blod saa sagte løb,
Kun ringe var min Sorg, og knap min Glæde,
Jeg var som Blomsterknoppen i sit Svøb —
Du aanded Ild og Flammer i den Spæde.

Da løb mit Blod med mere salig Fart,
Du lærte mig en høi, vellystig Glæde;
Det er for tidligt — o, det er for snart,
At du vil ogsaa lære mig at græde!

Den 18de Februar 1840.

Jeg har seet den store Digter.

Jeg har seet den store Digter,
Som du priste mig — den unge,
I hvis Mund, hvad Folket føler,
Lægges paa en sleben Tunge.

Jeg har hørt hans Strophe klinge
Fuld af Tact og efter Noder,
Medens paa et: See til Høire!
Dreied sig et Tusind Ho'der.

Jeg har seet hans Fingre spille
Paa den diamantne Daase,
Øret spidst, for at fornemme
Hvad bevaagne Læber vaase.

Han har sagt mig smukke Sager,
Og til Gjengjeld har jeg givet
Ham et Blik saa kort, saa kjøligt,
Som han selv er fiin og stivet.

Jeg har speidet efter Aanden
I din Helts moderne Maske;
Men jeg finder den langt bedre
I en simpel Ho'dvandsflaske.

Til Frøken Christine Rosenørn-Lehn.

Den 10de December 1840.

Spaniens Land gjenlyder ei længer af tonende Sange,
Proclamationernes Hær fylder den travle Avis.
Dampmaskinerne brumme, hvor Ossian greb i sin Harpe,
Kulstøv sværter den Sky, Aanderne leired sig paa.
Hvor den italiske Mø i Maanskin sang Barcarolen,
Raaber en tydsk Soldat tordnende sit: Wer da?
Selv den persiske Muse standsed i sin Fortælling,
For at studere med Skræk Russernes Diplomatie;
Og den arabiske Skjald, der drømmende drog paa Kamelen,
Famler efter sit Sværd, bander det engelske Krudt.
Hurtigpressen erstatter nu Nattergallyden i Schwaben,
Og af politiske Vers bugner hver tydsk Almanak.
Selv i Danmark, hvor sjelden lød den apolliske Lyre,
Og hvor det duftende Hø sparsomt begeistrer til Sang,
Hørtes i Aarets Løb kun hulkende Sørgecantater,
Pressens pressede Ord var kun om Presse og Tryk.
Hvor tør Poeten da, naar ei han vil ynkes og haanes,
Under saa mislige Kaar føre sit sværmerske Sprog?
Skattebevilling og Constitution er ei blandt hans Strenge
Og de eneste dog, Mængden vil, han skal slaae.
Kun i den huuslige Kreds, hvor Skjønhed groer som Violen,
Nysudsprungen og bly, men med forfriskende Duft;
Kun i det stille Hjem, hvor Uskylds yndige Gratie
Fostrer med venlig Haand Cyprias kurrende Fugl;
Kun til det eensomme Øre, det barnligt lyttende Hjerte
Tør han, en Høitidsdag, hviske sin sagteste Klang.
Modtag da i din Sal, hvor Freden og Lykken har hjemme,
Fagre Veninde, mit Digts stille lykønskende Ord!

Til Baronesse Rosenørn-Lehn paa hendes Fødselsdag.

Den 1ste Januar 1841.

Nymaanen skinner over Søens Flade,
Og Sneen glimrer i den krumme Gade.
Jeg og min Muse har af Drømmens Blomster
Oprettet os vor lille Barricade.
Ved Sengen sad hun hele Vinternatten
Og var min Trøst, en dansk Scheherazade;
Ved første Morgengry hun tændte Lampen
Og lagde mig paa Bordet hvide Blade.
«Husk Dagens skjønne Fest,» hun hvisked til mig,
«Og lad nu perle smukt dit Digts Cascade;
Viis, du kan styre Pegasus i Flugten,
Og vov et Ridt, min troe Asklepiade!
Det hele Indhold maa du kunne gjætte
Af mine Øines smægtende Lançade;
Ei nogen Skildring ud af Hverdagslivet,
Ei heller en barok Bambocciade,
Og allermindst af Alting skal det være
En pyntet allegorisk Maskerade;
Men vi vil synge lidt i muntre Toner
Og, som i unge Dage, være glade,
Idet vi bringe Damen, som vi hylde,
Ved hendes Slots Balcon en Serenade.
Ourebygaard skal høre mine Rhythmer,
Tag Pen i Haand og slip din Chocolade!
Jeg er lidt stolt, naar Husets Herskab finder,
At dine Vers er ikke altfor fade;

Jeg gider nok imellemstunder gjøre
I al Undseelighed en Slags Parade
For Sønnerne og for den faure Datter,
Saavelsom for Mamsellen og Hr. Schade.
Tag Blomstervasen frem, held paa Papiret
Din hele Helligdom af Rosenblade!
Du kan ei finde noget Smukt og Ziirligt
Og ingen lyrisk Følelses-Tirade,
Som ikke passer træffende paa hende,
Hvis Fest vi feire med en Sangroulade.»

Det var de sidste Ord, som Musen talte.
En Vogn kom dundrende paa Byens Gade;
De brune Heste dampede paa Ryggen
Og var istand til simpel Galopade —
Men deres Hov slog ingen Hippokrene,
De rev mig ud af Musens Embrassade,
Og Kjøresvenden var ei græsk af Aasyn,
Men med den gamle lollandske Façade.
Han saae med Rolighed, jeg putted Hovdet
I Reisehuens laadne Retirade,
Og at jeg stak i Lommens mørke Afgrund
De næsten ubeskrevne, blege Blade;
Han kjørte mig til Kalløes dunkle Hytter
Og til en dagligdags Jeremiade.
Modtag da ved en Fest, som vel fortjente
Den bedste Hymne af min Sang-Cicade,
Modtag hvad jeg paa denne Tid kan bringe
Med alle gode Ønskers Ambassade,
Paa Aarets første Dag, med Skaansel, Frue,
En fattig Digters ufuldførte Klade!

Bordsang ved Biskop Rasmus Møllers Jubelfest.

Den 20de April 1841.

Nu griber Glasset, Venner, for at bringe
Vor Jubelolding Festens muntre Skaal!
Han agter Jordens Glæder ikke ringe,
Skjøndt stundende til Himlens fjerne Maal.
Sin høie Lærer troligen han fulgte,
Med Barnets Sind han søgte Edens Kyst,
Og med vor Luther aldrig han fordulgte,
At Viin og Sang er en uskyldig Lyst.

Hvor paa den jydske Bakke Plovens Fure
For Sved og Arbeid yder sparsom Løn,
Der stod hans Vugge mellem simple Mure,
Der gik i Vadmel Bondens lille Søn.
Men Driften drog ham hen til Lærdoms Tempel,
Han led og stred, og Seier vandt hans Aand —
O, han har lært os ved et skjønt Exempel,
At gode Kræfter bryde stærke Baand!

Vel randt hans Liv bag Hjemmets grønne Strande,
Til Romas Port ei kom han med sin Stav,
Og Palæstinas Bjerg og Jordans Vande
For Tankens Blik kun krandsed Christi Grav;
Men Oldtidssproget i de fjerne Dale
Flød ham saa let, som var det fædrelandsk;
Apostlens Ord og Romerheltens Tale
Gjengav hans Pen med Fynd og Kraft paa Dansk.

Nu i hans Oldingsalder sig oplader
Hver herlig Knop og Frugt paa Livets Træ;
En Børneflok omfavner ham som Fader,
Og Børnebørn sig slutte til hans Knæe:
O, gamle Ven, i denne Kreds du finder
Din svundne Blomstringstid igjen paa Jord,
Og ikke blot din Ungdoms røde Kinder,
Men Aandens, Hjertets hele Foraarsflor!

Dog ei med Blodets Baand alene bindes
Til dig den store Venneskare her:
Du var en Lærer, vi taknemlig mindes,
En Hyrde god for Mange fjern og nær;
Vi drak Begeistring af din fromme Læbe,
Vi lytted til dit rige Trøstensord,
Og i din Vandels rene Spor at stræbe,
Var os et kjært, et værdigt Maal paa Jord.

Nu vi erkjendtlig dig vor Hyldest bringe;
Halvhundred Aar du røgted tro dit Kald;
For dig vil Festens Jubel gjerne klinge,
Thi Sandhed kun i Tonen lyde skal.
Saa vidt du kaldtes vennehuld at sprede
Den gode Sæd, der giver Livsens Frø,
Vil sig din velfortjente Roes udbrede
Og Rasmus Møllers ædle Navn ei døe!

Modtag da Jubelskaalen til din Ære,
Du Stiftets Bisp og Kirkens Tjener tro!
Lad denne Sang en Takkehymne være
I dine stille Dages Aftenro.

Den Gud, hvis Hyrdestav du trolig fører,
Vor tætte Kreds med Velbehag han seer,
Og han vort Hjertes varme Ønske hører:
At Hædersaar dig skjænkes fleer og fleer!

Confession.

«Er du en Christen?» spurgte du mig nylig,
«Hvad eller en fortvivlet Hedning?»
Snart til at troe det Ene, snart det Andet
Gav mine Yttringer Anledning.

Jeg tilstaaer dig, at det er længe siden,
Jeg tænkte paa en Sag, saa vigtig;
Og det er vanskeligt endog for Lærde
At fatte Distinctionen rigtig.

Dog Eet: paa mine mange Synder troer jeg
Og paa en Himmel — fort i Blinde;
Men jeg er sandselig og kan min Lykke
Ei i Protestantismen finde.

Det Hellige maa mine Hænder røre,
Maa med det Jordiske sig blande,
Maa sig forvandle under mine Bønner
Til Guddomslegemet, det sande.

Saa kan jeg inderligen Een tilbede,
Som jeg har hos mig, i min Nærhed,
Hvis Hjerte banker som mit eget Hjerte,
Og som er fri for himmelsk Særhed.

Ja det er klart, jeg har den sande, rette
Fuldendte Tro, som skaffer Naade,
Som Tvende saliggjør — som her i Verden
Kan kaldes den catholske paa en Maade.

Det er min Tro; den har mig opretholdt
I mangen natlig Tvivlens Time,
Naar jeg omkring dit Landsted, Glut! spadseerte
Og turde ei paa Porten kime.

1841.

Til Baronesse Rosenørn-Lehn paa hendes Fødselsdag.

Den 1ste Januar 1842.

Italiens Sanger slaaer som Nattergalen,
Henrevet af de musikalske Strømme,
Der bruse i Bellinis Tonedrømme,
Og Mængden lytter aandeløs i Salen.

Morgenbelysningen i Schweizerdalen,
Naar Alpetinderne i Purpur svømme,
Begeistrer Maleren; Konstvenner dømme,
Og Publikum forbauses ved hans Malen.

Hvor store Kræfter sig til Maalet skynde
— Det Høies Standpunkt og det Ideales —
Kan Thorvaldsen sit Marmorværk begynde.

Men for at Digtets fine Blad kan males,
Behøves kun et Træk af Sjælens Ynde
Og af den Dyd, hvorom kun sjelden tales.

Flugt.

Jeg har seet den store Verden!
Sagde jeg «den store»? Himmel!
Jeg har seet den lille Verden,
Verdens allermindste Strimmel!

Hvor de Mindste er de Største,
Hvor det Visne er det Grønne,
Hvor det Fine er det Gode,
Det Moderne kun det Skjønne!

Intet aabent — Alting lukket,
Intet opreist — Alting bukket,
Intet villigt — Alting trukket,
Intet heelt, men Alting plukket!

Hvilken Tomhed, hvilken Dødhed
I de brede Marmorsale!
Hvilken Mathed, hvilken Flauhed
I den stive Søndagstale!

Lad mig flygte til dit Hjerte,
Ven! og der mit Hoved skjule,
Som en Eneboer flygter
Til sin Ørkens vilde Hule.

1842.

Trøst.

Beilere paa alle Kanter —
Strakte Hænder — Blik, som bede —
Blomsterurner — kjælne Breve —
Hvilket farligt Vilderede!

O hvor mange Hensynsfagter,
O hvor megen Anstandslede,
Naar de ømme Suk og Bønner
Blive altfor fri og hede!

Og hvo vilde vel mig nægte,
At det er en svær Bestilling
Træffe Valget paa en saadan
Herre-Industrie-Udstilling?

Tapperhed med Sværd ved Siden,
Digtekonsten med sin Lire,
Lærdom med en vigtig Mine
Sværme, Ven! om din Zemire.

Men vær rolig! Ingen Fare
Har det med de fine Fyre,
Har det selv med en Adonis —
Thi hun elsker sit Uhyre.

Til Frøken Warenka Rosenkrantz.

Den 21de October 1842.

Din Vugge gik ved Brum af Nordhavsrøsten,
Paa Fjordens Bred, til Tact af Bølgeslaget,
Hvor over gule Bakker ud mod Vraget
Klitrosen kryber for at pynte Kysten.

Ved Øresundets blanke Bugt mod Østen,
Hvor sig i Dybet speiler Kongeflaget,
Af Konst og Ynde blev din Aand opdraget,
I Viddets Kube, nem og lærelysten.

Du gjæsted Lund og Sø og Høienlofte;
Men da du kom til Lollands Bøgeskove,
Hvor Fuglene i Rosenhækker sove:

Der satte Amor Buret i det Grønne;
Der blev dit Buur — og du skal der forskjønne
Som Brud og Viv det skjønne Engestofte.

Paa Klinten.

Jeg gik den aarle Morgenstund,
Hvor Klintens hvide Kyst
Bedækker med en Bøgelund,
Som med et Slør, sit Bryst.

Jeg havde mange Doner sat
    Med Rønnens røde Dusk
Og søgte nu, hvad Fangst i Nat
    Mig bragte Blad og Busk.

Men tomme mine Snarer hang,
    Hvert Bær bortsnappet frækt
Af Fuglene, som sang og sprang
    Paa alle Qviste kjækt.

Hvor Kilderne med Skummet hvidt
    I Dybet ned sig snoe,
Forbittret knagede mit Skridt
    Paa Klintebækkens Bro.

Skal selv den mindste Fugl paa Green
    Undslippe mine Baand?
O, er der ei i Verden een,
    Som flyver i min Haand?

Mod Havet faldt mit Blik, hvor blankt
    Med Horizontens Duft
De brede Bølger milelangt
    Gjenspeiled Himlens Luft.

Jeg saae — hvad var det vel, jeg saae,
    Hvor Klinten skraaned huul?
En Rede i de fine Straae,
    Et yndigt Fugleskjul!

Af Tjørnebusken oversneet
    Sad hun, det muntre Barn,
Som jeg af Alle helst gad seet
    I mine spændte Garn.

Straahatten slængt i Græsset hen
Og Handskerne derhos —
Et Blad Papir, en Blyantspen
Paa Kampestenens Mos.

«O hvilken Udsigt», raabte hun,
«Fra denne Plet! Hvor smukt!
Den hvide Klint! det blanke Sund!
Og Fiskemaagens Flugt!

Hvor mange Skibe!» — «Seer jeg ret,
Saa øiner man kun tre.» —
Hun rakte mig sin Guldlorgnet:
«Nei, der er flere, see!»

Jeg havde aldrig Søen seet
Saa blank, saa klar, saa fuld —
Jeg havde aldrig Jorden seet
Saa grøn, saa frisk, saa huld —

Jeg havde aldrig Himlen seet
Saa blaa, saa stor, saa varm,
Som gjennem denne Guldlorgnet,
Der hang ved hendes Barm.

Hun maatte rykke mig saa tæt,
Omslyngt af Kjædens Guld.
«Tæl dem nu rigtigt, see dem ret!»
Bad hun mig tillidsfuld.

I Donen ingen Jægers Haand
Fandt nogen Hals saa fiin,
Som den, Lorgnettens Fangebaand
Paa Klinten gav i min.

Men Fuglen, jeg i Slyngen fik,
Var ikke qvalt og død —
Lyslevende de klare Blik
Og Kinden rosenrød!

Saa fager laae hun i mit Net,
Saa sky og dog saa øm!
Saa flygtig, flagrende og let,
Som Englen i en Drøm!

Kan det da falde Nogen ind
At lægge mig til Last,
At med et freidigt Jægersind
Jeg holdt mit Bytte fast?

At medens Søens friske Vind
I bløde Blomster gik,
Vi henrykt hvilte, Kind mod Kind,
Et saligt Øieblik!

At i den svale Bøgelund,
Mens alle Fugle sang,
Vi stille mødtes, Mund paa Mund,
For første — sidste Gang!

Varselskriften.

(Til Magister D. G. Monrad.)

Nattens Gudinde henad Himlen svæved,
Og Viisdomsfuglen fløi ved hendes Side;
Al Verdens Mødighed hun stille hæved
I sine Arme, sammentrykte, blide.

Jeg og min Hustru var fra Hjemmet borte;
Aarvaagne Terner sysled kun ved Lampen
Og vogtede paa Husets aabne Porte —
Da hørtes Larm af Vogn og Hestestampen.

Ind traadte reiseklædt en Gjæst heel fremmed;
Sin Hat og Kappe han i Krogen slængte
Og Ternerne med sære Fagter skræmmed;
Selv ind i Husets Indre han sig trængte.

Min Børneflok han vilde see og kjende,
De fem Smaapiger og de fire Drenge:
«Hvad hedder du? og du? og du derhenne?»
Søvndrukne stirred de fra deres Senge.

De Mindste selv med Lampen han sig nærmed,
Sorthaaret, med et sælsomt Smiil om Munden,
Tykt af sin laadne Reisepels beskjermet
Og med et blodrødt Skjærf om Livet bunden.

Da sprang en Dreng fra Leiet, mere modig:
«Hvo er du? Siig dit Navn, at jeg dig kjender!»
Af Lommen tog den Fremmede koldblodig
Sin røde Tegnebog og sagde: «Venner!

Mit Navn vil jeg paa Loftet eder skrive,
Min Hilsen med!» Og medens Alle bæve,
Han steg med Lyset op paa Bordets Skive
Og lod sin Haand henover Kalken svæve —

«Mene, mene, tekel, upharsin!» vare
De Ord, som han paa Husets Dække tegned,
Imedens om hans Knæe min Børneskare
Og alt mit Tyende af Rædsel blegned.

«Dit Liv er veiet, talte dine Timer,
Tilintetgjørelsen skal du tilhøre!»
Forfærdelige Varselrøst, som kimer
Bestandig for den Dødeliges Øre!

Jeg kjender ham, som har mig Muren mærket
Med hine Alvorsord af Oldtidsskriften:
En rastløs Mand, der lægger Haand paa Værket,
En Guds Herold, der kalder til Bedriften!

En Fremtidsseer, hvem en Glød paa Tungen
Har bragt til at besværge og opmande;
Som længst med lyse Skrifttræk alt har svungen
Sit: Mene! Mene! over Danmarks Lande!

En Lov- og Retsforsvarer! en Raadgiver
For Drot og Folk! en Rest endnu af Styrken,
Der gjerne, medens det er Tid, udriver
Sit Land af Faren — skjøndt en Røst i Ørken!

Og dog en Ven af Barnlighed og Ynde,
En Elsker af at høre Lyren klinge,
Naar danske Muser Væddestrid begynde —
Ham disse Linier min Hilsen bringe!

1843.

Med Roser og Ranunkler.

Med Roser og Ranunkler —
En broget Sammensætning,
En deilig Blomstergruppe —
Du fyldte Kurvens Fletning.

Alt trængte sig hinanden
Saa smægtende i Møde,
Det Aabne og det Lukte,
Det Hvide og det Røde.

Adskilt og sammenslynget,
Tættrykt og dog forgrenet —
Livsglæden og Dødsangsten
I en Bouquet forenet.

De dufted — aned Intet.
Tre Døgn jeg kunde lædske
De fine Blomsterlæber
Med Regnens søde Vædske.

De glødede, de brændte,
Naar Skyens Urne strømte;
De hvilte mod hinanden —
Det var dem nok — de drømte.

Det var, som da jeg selv i
Vandflodens Strømning skjælved,
Mens over os — os begge —
Regnskjermens Mørke hvælved.

Jeg glemte Afsked, Klage,
Mens Skyens Sluse strømte;
Jeg holdt din Haand omfattet —
Det var mig nok — jeg drømte.

Den 3die August 1844.

Til en ung Sømand.

Fra grønne Bakker — svulmende paa Øen,
Som ude paa det Dybe Havets Bølge —
Skal mine Blik til Horizonten følge
Dit hvide Seil henover Østersøen.

Du reiser bort til Nordens Klippestrande,
Til Bjerget, der er Fader til vor Slette:
Hils ham, den mørke, havombruste Jette,
Der endnu trodsig rynker Bryn og Pande;

Der knuser Østens Storm i sine Kløfter
Og med det frie Granbar høit sig krandser;
Der, trods det store, tunge Klippepandser,
Dog Kjæmpefoden meer og mere løfter.

Der var vel Mulighed at finde Mening
I Landets Reisning over Saltvandssletten:
Som Kysten stiger, saa skal stige Ætten
Af Norsk og Svensk og Dansker i Forening.

Gjør Dit dertil! Lad nordisk Mod og Mæle
Forkynde Fremmede, hvorfra du stammer!
Fortvivl ei om dit Fædreland; det ammer
Et nyfødt Kuld, som Aaget ei skal qvæle!

Fortæl, at Frihedslyst i Danmark svulmer!
En Skare Ynglinger er alt herhjemme,
Hvis Haab og Dristighed man ei kan skræmme,
Og Mænd, hos hvem det under Asken ulmer.

Fra disse Høider vifter jeg med Hatten
Og ønsker dig Farvel paa Sømandstoget —
Farvel, naar Solen lysner Dannebroget,
Farvel, naar Stjernen leder dig om Natten!

September 1845.

Ja, jeg har sværmet bagvendt for din Ynde.

Ja, jeg har sværmet bagvendt for din Ynde,
Natur — o du tilgiver Drengen dog?
Faldt Livet magert, Blomsterne for tynde,
En Haandfuld Roser jeg af Luften tog.

Da fandt jeg alle kloge Fyre flaue
Og smukke næsten alle Sørgespil;
Da kunde mig hver Svanebarm benaue,
Og alle Elskovshymner maatte Taarer til.

Jeg fandt saa majestætisk Eet og Andet,
Som Andre finde maadeligt og smaat;
Jeg fandt, vort hele Liv var saare vandet,
Og at kun Hippokrenes Kilde smagte godt.

Jeg troer, jeg har mig dog endeel forandret —
Om til det Bedre, kan jeg selv ei see.
Frem og tilbage er jeg vistnok vandret,
Hvad før var Tø, er bleven Frost maaskee.

Jeg venter noget nu af Dumhedsflaben;
Forstanden er ei meer saa selvklog, kjæk.
Jeg seer det udraabt Store uden Gaben,
Jeg seer det indbildt Ringe uden Skræk.

Og skjøndt et elsket Værk ei uden Pletter,
Og intet Yndigt idel Blomstersnee,
At føle Skjønheds mindste Savn jeg sætter
Langt over det at ingen Mangler see.

Nu er mig Verden bleven fuld og fyldig,
Nu Livet blomstrer mig med Fryd og Held;
Og Hjemmel har jeg for min Dom, en gyldig:
Dens Skaber selv, der fandt, at Alt var vel.

Henning von Wichfeldt.

Foraaret kom, og Sommer gik i Enge,
Høleen klang ved Sang af Nattergale,
Af gyldne Kornax svulmed Bondens Vænge —
Men ei til Engestoftes lyse Sale,
Som før, sig kunde Sommerglæden trænge;
Alt længst forstummed der den muntre Tale,
Der vaaged Sorgen tro ved Nattens Lampe,
Der stred et ædelt Liv de sidste Kampe.

Og Døden vandt sin Seier. Gubben segned —
Den Alderstegne gav tilsidst dog efter;
Men ei for Himlens Sendebud han blegned,
Han samled Aandens underfulde Kræfter,
Som det en nordisk Hædersólding egned;
Et saligt Haab saa lidt ham monne briste,
Som Vid og Skjæmt og Alvor til det Sidste.

Et værdigt Løb han havde lagt tilbage,
Arbeidsom, aaben, djærv og ufortrøden;
I Hjertensgodhed søgte han sin Mage,
En livsglad Sjæl, en trofast Ven i Nøden,
Hvem mangen Trængende i Sorgens Dage
Gad kunne kalde til sin Hjelp fra Døden;
En Mand og Fader, som kun Faa har været,
Ved Banens Maal høitelsket og høitæret.

De Efterladte træde hen til Baaren,
Nedbøiede, dog kan de Sorgen bære —
En gudhengiven Ro er der i Taaren,
Der offres til den forudgangne Kjære;
Hvor Egeløvet vikler sig om Kaarden,
Har dyrebare Hænder til hans Ære
Lagt frodig Krands ved Krands — fra Blomsterhaven
Et ømt Farvel, en Afskedsduft i Graven.

I Fred han hvile nær sin skjønne Bolig,
Hvor Kirken skygger, og hvor Søen smiler!
I Sommeraftnens Stilhed, klar og rolig,
Hans Sjæl, som før, hver Gjæst i Møde iler;
Og naar hans Børn, hans Slægt, aandrig, fortrolig,
I Vennekreds om Arnens Flamme hviler,
Da er den muntre Skjæmt, den frie Tale
Hans Aand, der gaaer igjen i Slottets Sale.

Juli 1846.

I Anledning af en tilsendt Pengepung.

Tak for den Silkeskjønhed,
Din Haand mig gav — det Guld,
Du bandt deri — den Grønhed,
Du gjorde udtryksfuld!
Hvad du i Pungen, som en Fee,
Har lagt, kan Ingen see.
Din Mund var med i Spillet,
Som knytted Silketraaden;
Hvad dine Blik har villet,
Er skeet i Slyngningsmaaden;
Din Nakke selv har rundet
Den fine Form og spundet
Paa Knudens Mesterstykke;
Og hvad jeg glad har fundet,
Det lokker ingen Rigdoms Skygge —
Men, uudtømmeligt for mig,
Er Silkegjemmet fyldt fra dig
Med min Erindrings Lykke.

Den 16de Juli 1847.

Sang ved Naturforskermødet 1847.

Den 17de Juli.

Natur! din Sundhedskilde
Har ammet Konsten stor;
Al Videnskab og Snille
Kom fra den dunkle Jord.

Dig skyldes alle Kræfter,
Du gav os Lov og Skik —
Hvad Under, Manden hefter
Paa dig sit Forskerblik!

Hvad Under, om han gjerne
Din Tanke vil forstaae,
Dybsindig som en Stjerne
Paa Nattehimlens Blaa!
Sit Mod, sin Kraft han samler —
Skjøndt ved din Storhed ør —
Med dristig Haand han famler,
Gudinde! i dit Slør.

Han blotter Marmorarmen,
Han leger med dit Haar,
Han føler under Barmen
Hvordan dit Hjerte slaaer;
Fortro ham blot dit Indre,
Din Tankes høie Flugt!
Lad Stjerneøiet tindre
Forstaaeligt, som smukt!

En sagte Hvisken lyder
Fra dine Læber da;
Det Ord, din Taushed bryder,
Er skjønt som Brudens Ja;
Vi lægge tæt vort Øre,
Tæt ved dit hulde Bryst,
For Ordet ret at høre:
Frihed! saa lød din Røst.

Det Ord — som Bølgeskummet
Det gaaer fra Kyst til Kyst,
Og stort som Verdensrummet
Det fylder Mandens Bryst.
Af Alt hvad vi har lyttet,
Alt hvad der bragtes ud:
Frihed! det var Udbyttet —
Frihed, Naturens Bud!

Det klinger som en Gaade,
At evigt gruble paa;
Dog skulle vi den raade
Og løse vel forstaae.
Det straaler fra det Dunkle,
Fra Nattens Moderhjem —
Frihedens Dag vil funkle
Og bryde herligt frem!

Ballade.

«Jomfru Else, Jomfru Else!»
Skrev Hr. Peder til den Skjønne,
«Jeg har beilet nu saa længe,
Vil I ei min Troskab lønne?

Dybt mit Slot med røde Mure
Speiler sig i Søens Vove;
Hjort og Hind paa Marken spille
Og i mine mørke Skove.

Liden Smaadreng staaer med Roser
Ved det gamle Borgeled;
Egesengen i mit Kammer
Er saa eensom, er saa bred.

Mine lange, slebne Speile
Længes under Loftets Bue
Efter eders tusind Ynder
Tusindfoldigen at skue.

Over mig som eders Slave
Skal I egenmægtig raade —
Und mig eders Haand at fæste,
Und mig eders Hjertes Naade!

Jomfru Else, Jomfru Else!
Uden eders Rosenlæbes
Sagte Ja gaaer jeg til Grunde —
Elskes maa jeg, eller dræbes!»

«Ædle Herre, ædle Herre!»
Skrev den Skjønne ham tilbage,
«At jeg ei kan elske Eder,
Maa i Sandhed jeg beklage.

Eders Slot og eders Skove
Kan mit Hjerte ei bevæge;
Selv I er jo mørk og skummel
Som de gamle Skovens Ege.

Feigt af eders Fædres Rigdom
Lever I med stolte Fagter:
Guldets Slave, Skjønheds Slave,
Begge Dele jeg foragter.

Jeg er fri og hader Trældom.
Vil I døe — nu vel, vær færdig!
Som I er, kan I ei elskes;
Søg at gjøre jer elskværdig!»

Og Hr. Peder læste Brevet,
Satte det i Speilets Ramme;
Og han tog den sølvindlagte
Kuglebøsse med det samme;

Tog det guldbeslagne Krudthorn —
«Søg at gjøre jer elskværdig!»
Mumled han og spændte Hanen:
«Jomfru Else, jeg er færdig!»

Knaldet sprængte Borgens Ruder,
Gjenlød i de mørke Skove,
Og den bange Hind bortflygted,
Hvor den drak af Søens Vove.

Jomfru Else, Jomfru Else!
Blev din Beiler nu elskværdig?
Er du rede til at elske,
Som til Døden han var færdig?

«Ja,» du sukker og mod Himlen
Løfter Haanden op, den hvide,
«Jeg er hans, han vandt mit Hjerte,
Jeg vil sove ved hans Side.»

Over Graven ud i Vandet
Egegrenen mørk sig speiler,
Og den stolte Jomfru sover
Nu ved Siden af sin Beiler.

August 1847.

Baron Henrik Christian Rosenørn-Lehn.

Den 14de August 1847.

En Adelsmand, en rig og fornem Herre,
Der eied Mark og Skov og høie Borge;
En Mand, hvis skjønne, ridderlige Sæder,
Hvis ædle Gjæstfrihed ei Nogen glemmer,
Der traadte over Tærsklen i hans Huus;
Naturens Elsker, Konstens Ven, Beundrer
Af Videnskab, Velynder af dens Dyrker;
Paalidelig i al sin Gjerning, streng
Kun mod sig selv, høimodig imod Andre;
Og gjaldt det om at række hjelpsom Haand,
Uegennyttig stille sig i Spidsen
For nogen god og gavnlig Virksomhed —
Hvor har man raabt forgjæves paa hans Navn?
Høithædret i sin Kreds som af sin Konge,
Henbaaren til sit Hvilested af Mænd,
Der føle meer hans tunge Savn end Vægten
Af Kisten med hans dødelige Rester;
Begrædt, lovpriist og æret til det Sidste —
Det er hans lykkelige Eftermæle.

Og dog hans mindste Roes. Vi, som har kjendt ham,
Hans Mildhed, hans beskedne Nøisomhed,
Hans bramfri Sjæl, hans rene, ædle Villie,
Hans elskelige Væsens hele Skjønhed,
Hans Kjærlighed til Hustru, Børn — til Alle,
Der eengang vandt hans Hjerte, til enhver
Nødlidende, i hvem han saae en Broder;

Hans ægte Frihedssind — ja han var Sandheds
Og derfor Friheds inderlige Ven,
Kun Hykleriets stolte Avindsmand —
Vi kunne vidne det, vi saae det selv,
Vi vide, hvilken sjelden Ven vi tabte.
Den gyldne Nøgle, Kongen ham betroede,
Var intet tomt Symbol — ham kunde man
Betroe sig til med Tryghed; paa hans Bryst
Var Ridderkorset ingen Ironie,
Thi bagved slog det ridderligste Hjerte —
Hvor er en Røst, der kan benægte det?
Hans Sind var adeligt, hans Mod var mandigt,
Hans blanke Skjold var uden mindste Plet;
Og stred han ei med Vaaben, han har stridt
Med Sjælens Kræfter en langvarig Strid,
Den Strid, som det Forkrænkelige kjæmper
Og det Udødelige kun bestaaer;
Og sank han end i Knæ lidt efter lidt,
Ei Utaalmodighedens Suk blev hørt,
Ei Bitterhedens Skrig; da Timen kom,
Var han beredt — et Smiil var hans Farvel.

Og derfor bringe vi dig vort Farvel,
Frigjorte Aand, vor sidste Tak og Hilsen
Med freidigt Haab, skjøndt under Afskedstaarer!
Vi lyse Fred omkring dit skjønne Minde,
Og hvad vi bede om, er Trøst og Styrke
For dem, din Bortgang maatte dybest smerte,
For dine Efterladtes ædle Kreds.

Til Grevinde Gersdorff Hardenberg-Reventlov

ved hendes Bortreise til Syden,

den 9de October 1847.

Det fryser ved Octobers klare Maane,
Den kjælne Sommerflor i Haven døde,
Selv Georginerne, de stærkest røde,
For Natteblæstens vilde Favntag daane.

Om Himlen Skyerne bestandig graane,
Sangfuglen tier, Skovens Green er øde,
Snart frosne Bølger imod Stranden støde,
Kun Uglers hæse Skrig Naturen haane.

Farvel maa siges nu til alt det Lyse,
Det Faure, Muntre — Alt, som ei vil fryse
Og i den barske Vinterkulde stønne.

Farvel! Farvel! Hvem undres, at det Skjønne
Nu, da det bliver iiskold Nat ved Polen,
Som Heliotropen vender sig mod Solen?

Her rasler Skoven, og her suser Sivet.

Her rasler Skoven, og her suser Sivet,
Her er den bedste Plads paa hele Øen;
Sø slynger sig om Skov og Skov om Søen,
Som Faunen holder Nymphen fast om Livet.

Skjøndt Morgenvinden kun dig Barmen kjølte,
Du er saa kold, som stegen nys af Badet;
Og som et flygtigt Tryk af Rosenbladet
Var hvad jeg af din unge Læbe følte.

Ei paaklædt er du, hvad man just det kalder,
Skjøndt afklædt, en Gudinde, heller ikke;
I Græsset dine Handsker ikkun ligge,
Kun Shawlet synker, Haarets Knude falder.

Din Arm sig runder blændende i Solen,
Imens i min din Haand sig ængstlig vrider;
Dit Shawl er kastet, Silkekysen glider,
Og i sin Frihed flagrer Morgenkjolen.

At hvile ud paa dette Sted var Planen.
Hvor tyst! I Bøgestammen hugger Spetten,
Vandfuglen pladsker. Alting ligner Pletten,
Hvor Leda i sin Uskyld klapped Svanen.

Februar 1848.

Paa Rosenborg, der vil I jer forsamle.

Paa Rosenborg, der vil I jer forsamle,
I frie Mænd, der valgtes ud af Hoben,
At holde Danmarks Grundlov over Daaben?
Opad en Vindeltrappe vil I famle

Til Tronen, hvor den prunker i sin gamle
Blodrøde Dragt, hvor Døren findes aaben
Til Scepteret, Rigsæblet, Kongekaaben,
Hvor Resterne af Enevælden skramle —

Der vil I samles? — Nu, et modigt Stykke!
At ride Ranke paa den døde Løve!
Jeg ønsker eder, Dannemænd, til Lykke!

Vogt eder kun, at ei Udfaldet bli'er —
Hvad, som I der kan see, vi mindst behøve —
En Samling nye Snurrepiberier!

Den 28de August 1848.

Raskelsen.

At varetage Folkets dyre Skat,
Dets Frihed; gjøre Ret og Skjel i Landet,
At ei det Ene slider paa det Andet,
At Eet er ei for høit, et Andet ei for plat,

At Alting gaaer sin jevne Gang, saa at
Fornuft og Magt er altid lige blandet
Og Dumhedsdjævelen ei reent forbandet:
I denne Hensigt samler sig en Klat —

En udvalgt Klat, en Klat i god Betydning,
Men dog en Klat kun af det store Hele,
En Suurdeigsklat til Gjæring og til Brydning

Af Statens Klump ned i de mindste Dele.
Men hvo skal ælte Deigen? See! alt nærmer
Sig Krigens Gud, med heelt opsmøgne Ærmer.

Den 29de August 1848.

Valget.

Kom, danske Folk! Tørklædet over Næsen!
Den Rettighed, hvorefter du har sukket,
Gjør, at du nu maa holde Øiet lukket
Og i dit Valg ei være altfor kræsen.

Nu nytter ingen Pusten, ingen Blæsen;
Til Bedstemoders Dør har jeg dig trukket:
Der har du Brød og Salt og Afskedshugget,
Nu, Blindebuk, vær et fornuftigt Væsen!

Grams nu saa godt du kan! Her er jeg, Gamle!
Nei her! Pippip! saa brug dog dine Hænder,
Du kan jo frit til alle Sider famle.

Tag dig iagt, her staaer et kostbart Stykke;
Og her er Lyset, husk dig, at det brænder —
Hvad greb du der? Ih, fy for en Ulykke!

Den 29de August 1848.

Den stakkels Blindebuk! han gjør sit Bedste.

Den stakkels Blindebuk! han gjør sit Bedste,
Han lytter, standser, vender sig i Hast,
Gjør lange Spring og atter korte Kast,
Raadvild, hvor han skal sine Næver fæste.

Her brøler En, her driller ham den Næste,
For Foden smed sig en forsoren Gast;
Han snubler — op igjen! Nu holdt han fast,
Nu slap — han sveder — Holdt! her fik han Fæste.

Ha ha! nu gik det an. Forbi er Skrækken.
Nu har han Katten rigtig kjøbt i Sækken —
Hurra! Nu Bindet hurtig bort fra Øiet!

Nu gnider sine Hænder han fornøiet,
Nu er det overstaaet dennesinde:
See saa! Lad nu en Anden gaae i Blinde!

Den 1ste September 1848.

Professor Clausen og Væver Hansen.

I Kløgt og Talekonst en høilærd Mester,
Friheds abstracte Ven, der uforfærdet
Med christen Anstand længe førte Sværdet
Mod Enevold og orthodoxe Præster.

En fattig Djævel, ei engang en Fæster,
En Bomuldsvæver i en Røn bag Gjærdet,
Ved smudsig Dont fornedret og forhærdet,
Undsluppen nylig Varetægts-Arrester.

Vælg, danske Folk! vælg en af disse Tvende!
Den Sidste valgte du. Man maa bekiende,
Han er din Sags naturlige Forfægter.

Du møder fast personlig selv for Skranken.
I Valget er en Hævn, en Haan i Tanken,
En Bitterhed, hvis Ret jeg ei benægter.

Den 8de October 1848.

Politisk Indsigt.

«Jeg ynder frit Erhverv for frie Hænder;
Med almeen Væbning finder jeg det haster;
Tokammeret jeg ligefrem forkaster
Og holder mig til Eidergrændsen, Venner!»

«Jeg til en modsat Mening mig bekjender;
Thi Frihedens Udsvævelser og Laster
Har kun i Dobbeltkammeret sit Plaster,
Og heelt mit Hjerte for en Heelstat brænder.»

«Om Kirke, Skole, Krig og Fred Debatten
Belærer mig, stol paa mig da som Dommer!»
Saa tale Peer og Povl, og Folket klapper.

Det er saa vist, som 9 og 9 er 18,
At naar det egentlig til Stykket kommer,
Saa tælle Peer og Povl paa deres Knapper.

Den 10de October 1848.

Til Baronesse Rosenørn-Lehn paa hendes Fødselsdag.

Den 1ste Januar 1850.

Af Krigens Trommer og Trompeter skræmmet,
Berøvet Munterhed og gamle Venner,
Min stakkels Muse Længselssukket sender
Til Øen, kjær for hendes Sind som Hjemmet,

Til Øen, o hvis Savn har hende græmmet,
Saa neppe meer sit eget Smiil hun kjender —
Saa at hun flygter og ei Flugten ender,
Før hun har fundet hvad ei meer er fremmedt:

Sit Guldborgland! Af Glæde hun bevinges,
Thi Aarets første Dag en Fest bereder,
Hvor hendes Strengeleg tør sagte røres,

Hvor Kjærligheds og Venskabs Gaver bringes;
Der knæler hun, som fordums Tid, og beder
En sagte Bøn, men som i Himlen høres.

Prolog.

Mine Herrer og Damer!

Jeg seer i Deres spændte Miner en —
En Agtpaagivenhed, der faaer mig til
At veie hvert et Ord, hver Haandbevægelse,
Hvert nok saa lille Skridt, hvormed jeg vover . . .
Dog nei! Jeg seer, at jeg tog feil: Et Smiil,

Imødekommende og venligt — ja,
Et Blik, fuldt af Forstaaelse, beviser,
At her vil Sagen være let: fortroligt
At yttre mig i en fortrolig Kreds
Og sige et Par Ord om den Anledning,
Der har forsamlet os i Bispens Sal.

Det, som i Aften har os kaldet sammen,
Er, som De veed, ei nogen Festsouper,
Hvor Vinen skummer, medens Sjælen sover;
End mindre Kortenspillets gamle Hex, hvis
Gemytlighed end har saamangen Beiler;
Ja, det er ei engang Euterpe selv,
Den yndigtsvævende, med sine Fløiter;
Ei Poesiens Muse — o, hun sidder
Endnu med Hovedet sørgmodig hældet
Imod den store, florbehængte Harpe,
Der dirrer end af Skjaldens sidste Greb;
Hun tænker paa sin hedenfarne Ven
Og visker Taaren af med Laurbærkrandsen.
Det, vor Forening her vil efterstræbe,
Er noget Andet, noget ganske Andet;
Thi det er et af Tidens Idealer,
Ei noget mindre end: Socialisme,
En hyggelig, fornuftig Samfundsorden,
Frihed og Liighed, ikke i Extremet,
Men i selskabelig, harmonisk Blanding —
Det sympathetisk skjønne Broderskab
Af Godt og Venligt, Muntert og Uskyldigt —
Paa gammel Dansk: det reent Selskabelige.
Det søger man selv midt i Sommerglæden,
Hvor Eensomheden dog kan yndigt bygge

I Rosers Mørke og i Skovens Skygge;
Hvor meget meer maa man i Vinterkulden
Tye til den Varme, venligt Samqvem bringer,
Og flygte under Selskabslivets Vinger?
Jo mere Frosten stivner alt det Ydre,
Jo større er den indre Trang til en
Elektrisk sluttet Kjæde, til et Stød,
En Gnist, et indre Varmestof, der bringer
Vor Hverdagsfølelse lidt mindre Frost,
Om muligt Tø — O, De forstaae mig nok;
Hvo føler ikke selv, hvor Skoen trykker?
Det er vor Samlings Øiemed. Gid det
Maa lykkes! — Dog, jeg har endnu et Ord
At sige Dem, hvis ei min Tale alt
Har trættet Dem formeget. Fra vor Kreds
Er Konst naturligviis ei udelukket,
Saalidt som Konstneren, men begge to
Kjærkomne Gjæster — og blandt smukke Formaal
Medfølelse et af de skjønneste.
Nu traf det sig netop, en Konstner, ung,
Men færdig paa sit Instrument — som De
Vil faae at høre — sidder fast i Isen,
Kan ikke naae sit kjøbenhavnske Hjem,
Sin unge Hustru, sine vakkre Børn,
Men drives ubarmhjertig nok tilbage
Til Odins gamle Stad, berøvet Hjelp,
Berøvet Virksomhed. Alt, hvad han har,
Er hans Talent og Konstens Vaabenmærke:
«Ein leerer Beutel im blauen Felde!»
Hvad ønskeligere Motiv for os
Til Sammenkomst, til venligt Stævnemøde?
Gjensidigt ydes vore Præstationer;

Han: Bidrag til vor Aftenunderholdning,
Og vi: vort Bidrag til hans Vinterreise.
Dermed er Alle tjent — og Konstens Musa,
Der skjuler sig i Aften, halv undseelig,
Maaskee engang vil skjænke os sit Blik
Fuldt af Erkjendtlighed og Velbehag!

Februar 1850.

Naar jeg i Eenrum færdes.

Naar jeg i Eenrum færdes,
Med stille Grublen vanker —
Da er min Sjæl lysvaagen,
Da sværme mine Tanker.

Fordoblet min Bevidsthed
Det smukke Virvar maaler,
Som det Uendelige
Omkring min Pande straaler.

I Skjønheds underfulde
Mysterier bevandret,
Har jeg dit Væsen hos mig,
Frigjort, men ei forandret.

Let flagrer Psychevingen
Paa dine Skulderblade,
Og dine Lokker slynges
Udødelige, glade.

Du tager mig ved Haanden,
Som Dantes Beatrice,
Og vil mig Himlens Engle
Og Saligheden vise.

Kun naar en Ven mig møder
Og, som han troer, opliver —
Og naar jeg Selskabskredsen,
Som man har sagt, henriver —

Saa er det, som om Livet
Fordulgt tilbagestrømmer;
Det saakaldt Virkelige,
Det troer jeg at jeg drømmer.

Det vexler og forsvinder,
Det hyller sig i Taager —
Da er det, Sjælen blunder,
Og Legemet kun vaager.

Den 26de April 1850.

Mortensaften.

Det Gamle vil vi ei forsmaae,
Fordi det Nye Plads vi give,
Det Gamle nemlig og det Graa,
Som veed at holde sig i Live,
Som bringer Vennen Vennen nær,
Som samler os fortrolig her,
En barsk Novemberdag især,
Til munter Spøg for Mortensaften.

At Fjenden er os vred og gram,
Lad, Venner, os i Aften glemme,
Men huske destomeer paa ham,
Som vi var vant at have hjemme:
Du tappre danske Landsoldat,
Som paa din Skandse staaer parat,
Dig ønske vi, vor Kammerat,
Som os, en lystig Mortensaften!

Mens han i Natten lytter til,
Med Lunten tændt, ved vaade Telte,
Vi sætte her en Gaas paa Spil
Og Ruderkonge morsomt vælte.
Halvhundred Aar var det en Skik,
At den, der fik det femte Stik,
Som Seierherre hjem han gik
Og tog sit Bytte, Mortensgaasen.

Med rolig Stolthed selv han bar
Den skjønne Fugl som Hæderstegnet;
Jo mere tung og hvid den var,
Jo større Daad blev ham tilregnet;
Jo mere fed, jo mere drøi,
Jo flere Kys, jo mere Støi;
Om Halsen Viv og Børn ham fløi
Til Priis og Tak for Mortensgaasen.

Og denne Skik — som Odin selv
Maaskee har lært de fynske Fædre —
Den vil vi følge tro og vel,
Indtil man finder nogen bedre.

Saa længe man forsamles glad
I Vennekreds, med Viin og Mad,
Saa længe her i Odins Stad
De gode gamle Skikke leve!

1850.

Impromptu.

Den 14de Marts 1851.

Der er saa lyst udi Bispens Gaard,
Som hang en Sommersol foroven;
Musikens Toner mod Loftet slaaer,
Som alle Fugle sang i Skoven.
De brune Øine og de friske blaae
Det er saa frydeligt at hilse paa,
    Helst, naar en Nat
    Stævnet er sat,
Hvor Valtsens Melodier høres.

Som Sommerfugle sig parviis snoe
Paa spraglet Vinge over Enge,
I Dandsen flagre de lette To
Ved Lyd af Horn og Buestrenge.
De hvide Roser og de røde Bær,
De lange Lokker her forsamlet er,
    Klingende Røst,
    Ungdom og Lyst,
En ægte Duft af Martsvioler.

Her er saa Mange paa sytten Aar;
Men ikkun Een er her saa lige,
Saa accurat netop sytten Aar,
Som Bispens yndige Sophie.
Vi drikke Skaalen for de Sextenaars,
De Attenaars og Alle meer til Aars;
Først dog et Glas
Er os tilpas
For den, som just idag er Sytten.

Hun leve muntert med Faer og Moer
Og med de lystelige Brødre!
Og muntert leve hver Faer og Broer
Og alle lykkelige Mødre!
At være ung, naar man er næsten graa,
Det er en Konst, man vel skal agte paa:
Hurra for Hver,
Den Konst har kjær!
Vor Vert og vor Vertinde leve!

Den 19de Juni 1851.

Det var en liflig Sommerdag;
I Gaarden blandt kjølige Linde
— Hospitalets grønne, susende Flag —
Boltred sig Vestenvinde.

Professoren holder Bryllup idag —
Ud, hvor Strandluften strømmer!
Af Ungersvende et lystigt Lag
For Parret Pokalen tømmer.

Dengang var ikke een Gud mig nok —
Svimmel vaklede Fyren
Imellem Asklepios' Slangestok
Og Musens Skjød med Lyren.

Tredobbelt følte jeg mig dengang
Hygeas Præst beslægtet,
Ham, der baade Plektret svang
Og paa Kathedret fægted;

Hvem Aphrodite, gunstig og mild,
Fordi han erotisk brændte
Og vogted over sin Ungdoms Ild,
En elskelig Hustru sendte.

Og fem og tyve Aar har ei løst
De sympathetiske Knuder,
Der dybt i Mandens og Ynglingens Bryst
Blev knyttet af mægtige Guder.

Hav Tak for det Vidnesbyrd derom,
Jeg fik fra den Hempelske Lade —
En poetisk Luftning, idag det kom
Med Duft af de friskeste Blade,

En Krydder fra de sundeste Strøg,
«Indviftet af Musens Vinge,»
Et sindrigt Smykke, et Konstforsøg
I femten brogede Ringe,

Saa kjækt udskaarne, med Krøller og Kant,
Saa uafhængig af Moden,
Som Folderne i det lette Gevandt,
Der synker Cythere til Foden;

Værdige til den skjønne Krands,
Sølvbryllupet fæster i Haaret,
Ildfulde som den Ungdoms-Glands,
Begge i Livet har baaret,

Og som — det styrke Himlen til —
Med stadig Lue vil brænde:
En trofast, ægte Kjærligheds-Ild
Hos Begge til Livets Ende!

Vilhelmine Alvilda Unsgaard, født Herbst.

Den 8de Juli 1851.

Med omvendt Fakkel saae vi Englen træde
Til Huset, hvor de Lykkelige boede,
Hvor endnu frisk sig Brudekrandsen snoede,
Hvor Hjertet bankede af Moderglæde,

Hvor Vuggen opredt ventede den Spæde;
Men Moer og Barn det stumme Vink forstode,
Til Englens Himmelflugt de sig betroede,
Tætslyngte, Haand i Haand, en yndig Kjæde.

Kun med et Smiil blev Mandens Graad besvaret,
Et smerteligt Farvel med et forklaret —
Er da et Savn Alt hvad der efterlades?

Nei! i den sorgopfyldte Sjæl oprinder
Lidt efter lidt en Himmel fuld af Minder —
Af Stjerner, skjønnere end selv de Glades.

Hvor Langensø den høie Bakke speiler.

Hvor Langensø den høie Bakke speiler
I sine Bølgers kjøliggrønne Glands;
Hvor festlig smykt den lille Lystbaad seiler,
Og rundt om Slottet vaier Flag og Krands;
Hvor Sommerdagen i de stille Dale
Udaander sine Blomsters bedste Duft —
Der strømme Gjæster til de lyse Sale,
Og Hornet toner i den varme Luft.

Dog gjelder Festen i de gjæstfri Skygger
Ei Husets egne unge Skjønhedsflok,
Hvis fagre Haand idag kun Salen smykker
Og slynger Krandsen for en anden Lok.
Ei heller Vertens Priis med høie Toner,
Vor brave Ven, er Dagens muntre Kald:
Hans Lovsang synges af de friske Kroner,
Der rundtom dække Bakkens skjønne Fald.

Fra Svendborgsund, Hvidkildes Himmelsæde
En ædel Slægtning, dyrebar og kjær,
Er kommen hid, at dele Festens Glæde,
Sin Fødselsdag, i Vennekredsen her.
Forynget Kraft i hendes Hjerte strømmer,
Og Helbred straaler fra det glade Blik;
Paa hendes Sundhed Bægeret sig tømmer,
Og gode Ønsker imod Himlen gik.

O ædle Frue, som dit Hjem forskjønner
Ved milde Dyder, from og vennehuld!
For dig paa denne Dag opstige Bønner,
For dig er Sangen høi og ærefuld.

Den hvide Kilde i det Fjerne suser,
Misundelig, fordi du ei er der;
Men Langensø sin Bølge yndigt kruser,
Fordi, Pauline Holsten! du er her.

Den 23de Juli 1851.

Man har Sagn om Borgtapeter.

Man har Sagn om Borgtapeter,
Hundredaarige, paa hvilke
De afblegede Figurer,
Syede Sting i Sting af Silke,

Faae et sælsomt Liv om Natten,
Stige ned og, som det gamle
Herskab fordums Tider, sig i
Maanskinskabinettet samle.

I de bløde Lænestole
Damerne med Atlasslæbet
Blændende sig atter kaste,
Munden smiler rosenlæbet.

Ridderne, som paa Tapetet
Knapt om Dagen er at mærke,
Læne sig paa Stoleryggen,
Brune, skjæggede og stærke.

Gjennem Buevindvet glimre
De forgyldte Instrumenter;
Hvide Skyggehænder jage
Over støvede Tangenter.

Klang fra de forsvundne Tider,
O vidunderligt at høre!
Gammeldags Galanterier
Hviskes i et yndigt Øre.

Næsten kunde man misunde
Dette Skyggeliv, hvis ikke —
See! hun blegner bag sin Vifte,
Angst for Morgenrødens Blikke.

Selv den tappre Ridder gyser,
Smutter, som den hele Vrimmel,
Ind i Muren, i Tapetet;
Dagen seer kun Støv og Skimmel.

Saadan gaaer det ogsaa Venskabs
Stille Tegn og Billedværker,
De forsvundne Sympathiers
Efterladte Mindesmærker.

Glemsel, som et Møl, dem gnaver,
Tiden slukker deres Farve;
Kun Erindringsnatten bringer
Flygtigt Liv i deres Larve.

Og, som hist i Borgen, stige
Falmede Figurer, flade
Tegninger i Mindets Time
Ud fra disse hvide Blade,

Færdes som i svundne Tider,
Sladdre sammen, gjør sig lystig,
Selv ved Hanegalet rækker
Man hinanden Haanden trøstig,

Sukker sit: a rivederla!
Og, som jeg i Aften, smutter
I Tapetet — ak, idet jeg
Verset her paa Bladet slutter.

November 1851.

Du var henrivende paa Børneballet.

Du var henrivende paa Børneballet
Og endnu meer med myrtevundne Lokker;
Tilbederne tog stedse til i Tallet,
Som Sommerfuglene om Liliens Klokker.

Nu til en Digters Viv og Elskerinde
Med sky Nysgjerrighed, som til en Muse,
Man løfter Øiet op, det Væld at finde,
Der kan poetisk lædske og beruse.

Dog — det, som henrev, var bestandig Qvinden,
Den blonde, kydske, sværmeriske Ynde,
Med Kløft i Hagen, Smilehul i Kinden,
Der før, som nu, fik Adam til at synde.

Og Een af dem, der maa sin Lykke prise,
At have kjendt din Kraft, din Blomsterfylde,
Har skrevet disse Linier for at vise,
Hvordan du kan fortumle og fortrylle.

Den 28de Marts 1852.

En Engel stod ved Leiet stille.

En Engel stod ved Leiet stille,
Hvorpaa Charlotte yndig laae;
Det var, som i en rolig Kilde
Sit eget Billed Englen saae.

«Barn, som mig ligner,» blidt det toner,
«Forlad dit dunkle Opholdssted,
Følg med til Lysets Regioner;
Der er der ingen Qval! Følg med!

Viid, Jordens Glæde er kun ringe,
Dens Fryd selv ængste vil dit Bryst,
Dens Jubel vil dig Taarer bringe,
Og Suk er i al jordisk Lyst.

Der ingen Fest er fri for Sorgen,
Der ingen Himmel, nok saa blaa,
For næste Dag er sikker Borgen —
Uveiret følger ovenpaa.

Og skulde Græmmelsen sig trykke
Paa disse Bryn, i disse Træk?
I Uskyldsøiet kaste Skygge
Af jordisk Lidelse og Skræk?

Nei, følg med mig, jeg vil dig bære,
Hvor Sol om Sol i Straaleglands
Opfører til Gud Herrens Ære
Den evige, den skjønne Dands!

Gjør dem, som maae dig tidlig miste,
Hvem du er kjær og dyrebar,
Af dine Øieblik det sidste
Saa helligt, som det første var!

Alt straaler Himlen dig i Møde,
Følg med, hør mine Vingeslag!
For den, som bortgaaer uden Brøde,
Er skjønnest Livets sidste Dag.»

Forbi de klare Stjernekloder
Den svang sig til sit Himmerig —
O, du forladte, arme Moder!
Du favner grædende et Liig.

I Sydens Dal den hvide Fos sig styrter.

I Sydens Dal den hvide Fos sig styrter
Fra Gletscher-Iis og sneebedækte Fjeld
Og skjuler blandt Kastanier og Myrter
De kjøle Bølgers yndigtsnoede Væld.
Men ogsaa Danmarks Bøgeskove dække
En Skjønhed i sin sommergrønne Krands:
En speilglat Sø, der smilende sig strækker
Og viser Gjenskin af hver yndig Glands.

Og den er rolig, i de stille Bølger
Den gjemmer Billedet af hvad den saae;
Et Minde om det Elskelige dølger
Den som en trofast Beiler i sit Blaa.

Den nynner tidt ved dunkelt Aftenstævne
Om kjære Gjæsters veemodsfulde Savn;
Og lytter man, saa vil man høre nævne
Louises og Sophies faure Navn.

Og denne Aften, medens Lampen skinner
Blandt dunkle Løv og Guldorangers Pragt,
Imellem Blomsterne, som troe Veninder
Har flettet, med Naturen kun i Pagt —
I denne Aften hæve Sø og Skove
Imod os samme hjertelige Røst:
Husk os, husk os, husk Langensøens Vove,
Som huldt I mindes Furesøens Kyst!

Ritorneller.

1. Blomst af Forglemmigeien!
Man plukker dig paa Gjærdet og i Grøften —
Et Øieblik, saa er du tabt paa Veien.

2. Blomst af Petersilien!
Lagt om en Østers og fyldt i en Kylling
Du passer meer end Rosen selv og Lilien.

3. Blomst af Salpiglossen!
Du lod, som om du snublede i Græsset,
Han hjalp dig op og gik — See dog til Tossen!

4. Blomst af Salvien!
Om ogsaa Mange kalde dig en Snerpe,
Dit lille Honninggjemme kjender Bien.

5. Blomst af Balsaminen!
«Skjænk i mit Glas,» hun sagde; «dette Gjenskin
Paa Dugen er min Nydelse af Vinen.»

6. Blomst af Lupinen!
Hvert uforsigtigt Brev, du sendte, har jeg
Paa Øieblikket kastet i Kaminen.

7. Blomst af Jalappen!
Bevares, Frøken! jeg skal altid passe
At først gaae over Stenten, først op ad Trappen.

8. Blomst af Anemonen!
At pudse Lysene, det sømmer Manden,
At puste Lyset ud, er kjønt af Konen.

9. Blomst af Provencerosen!
Du faldt fra Brystet af en stjernet Herre,
Prøv til Forandring Munden af Matrosen.

10. Blomst af Storkesnablen!
Kan du forlange nogen bedre Frier?
Tænk: første Characteer og Æressablen!

11. Blomst af Gentianen!
Du lukker Døren op, jeg lukker Døren i,
Din Mand er ude just — der har du Planen.

12. Neglike, du bristende!
Hvad vil du i det gamle Frøkenkloster,
Saalænge du endnu er ung og fristende?

13. Blomst af Levkoien!
Tre Ellepiger saae jeg luftigt dandse —
En af dem fulgte jeg i Elverhøien.

14. Blomst af den brune Malve!
En Bræmse hænger ved dit store Bæger,
Lad ham ei tage Alt; und mig det Halve.

15. Cactus, som med Purpurbægret blusser!
Ti Aar jeg saae dig tornefuld og treven,
Nu ved din Blomstring jeg med Rette studser.

16. Tøffelblomst, du søde!
Jeg havde ventet mig en streng Behandling,
Men dine Slag er smigrende og bløde.

17. Dunkle Skabiose!
Igjennem Sørgedragtens Sorthed skimter
Jeg Purpur af en friskbedugget Rose.

18. Valmue, mørk i den marmorne Vase!
Nu har jeg seet dig, din brogede Turban —
Nu vil jeg hjem at drømme og rase.

19. Blomst af Potentillen!
Du er saa pæn, saa kruset og saa krøllet,
Ja selv din gamle Mand er pæn og pillen.

20. Blomst af den røde Diptamme!
Frygt ei, at Shawlet brænder med det samme,
Fordi i Skumringen du kommer lidt i Flamme.

21. Hvidblomstrende lille Dryade!
Alpehøit boer du, mange Trapper i Veiret;
Men jeg følger dig dog i den eensomme Gade.

22. Blomst af Hibisken!
Lyserød smilte du til mig ved Bordet —
Men immer stum og gabende som Fisken.

23. Blomst af Sværdlilien!
Stolt er du og kaster haanlig med Nakken;
Men jeg blæser ad dig og hele Familien.

24. Blomst af Aben! *)
Tag du dit Strikketøi, jeg tager Bogen;
Thi ellers døe vi begge to af Gaben.

25. Blomst af Jasminen!
Din lange Haarlok har jeg gjemt i Silke,
Lagt paa mit Hjerte skal den lindre Pinen.

26. Blomst af Lilieconvallen!
Tidt føles Magten af rhetorisk Svada;
Men du beseirer med en barnlig Lallen.

27. Rosenknop saa fager!
Giv mig et Kys, to giver jeg tilbage,
Saa kan du ikke sige, jeg bedrager.

28. Svøb dig i dine Laser, smaa Trifolie,
Din Tid kan komme! Husk, at uden Taalmod
En Fattig er, som Lampen uden Olie.

---

*) Mimulus ringens.

29. Blomst af Skarntyden!
Ræk mig dit Bæger. Det er fuldt til Randen;
Men jeg vil tømme denne Skaal for Dyden.

30. Blomst af Reinekloden!
Du svulmer alt — o snør dig ei formeget;
Husk, at din Frugt skal blive rund og moden.

31. Blomst af Skovsyren!
Stol ei for trygt paa din fredede Uskyld,
Tørstig og ludende nærmer sig Tyren.

32. Grønne Agurker!
Vantrevne, sure, forhærdede Kegler!
Lykkeligt, hvor kun er saadanne Skurker!

33. Springende Hare!
Jægere seer jeg, hvorhen jeg mig vender;
Angest, som dit, er mit Hjerte for Fare.

34. Springende Hare!
Naar vi trykke os begge for Skytten i Leiet,
Tænker jeg, kan vi os sikkert forvare.

35. Allike, som hist paa Taget sidder!
Den hvide Due er din Dame,
Og du den sorte Ridder.

36. Summende Bræmse!
Den Journalist gad jeg seet, som bedre
Bruger sin Braad og brummer sin Remse.

37. Nutids Novell og vandede Fortælling,
Hvor mine Landsmænd, Karl saavel som Kjælling,
Sig slikke Munden, rundt omkring din Velling!

---

38. Hvad klapper du Anselmo for, Ulrikke,
Og piner ham med dine søde Blikke?
Den Steen, du ei kan vælte, lad den ligge!

39. Hvortil nytte de evige Klager?
See dig om efter alskens Sager —
Ingen faaer nyt Brød, uden han bager.

40. Kjærestens Ansigt er blegt, og Foden den hovner,
Han er alt skaldet, syv Aar var de forlovet —
Mine Venner! drik eders Øl, før det dovner.

41. Nu, lad ham komme! Jeg er uforfærdet,
Jeg viger intet Haarsbred fra din Side;
Hilser han med Kaarden, saa takker jeg med Sværdet.

42. I Stuen skreg en pjaltet Børneflok,
Paa Fruen hamrede en Knortestok;
Man spinder, som man reder til sin Rok.

43. »Er det sandt,» sagde Morten og satte Huen paa Skraa,
«At jeg er gjort til Hanrei, saa er vi ovenpaa!
Bønder er ikke Gjæs, fordi de er graae.»

44. Lad du ham sine høie Ord kun spilde!
Med alt sit Spræt han kommer dog forsilde —
De Haner gale meest, som gale ilde.

45. Kykylyky! i alle Gaarde lyder.
Som meget Andet, har jeg hørt det ofte;
Men Gud maa vide, Glut! hvad det betyder.

---

46. Rør ei min Lok! Jeg er usynlig smykket:
Paa dette Sted — her hvor min Tinding brænder —
Har hun sin Læbes Rosenmærke trykket.

47. Vinternatten. Han.
Den rosenrøde Viin i Kanden,
Paa Ruden Iis, paa Arnen Gløder,
Og dig i Stuen — ingen Anden!

48. Sommernatten. Hun.
Et Slør om Halsen og om Panden,
Lidt Maaneskin i Haugens Gange,
Og dig, som møder — ingen Anden!

49. Lad ikke Sommershawlet glide, Ven,
Fra Skuldren ned, jeg kunde bide den!
«Hvordan? kan du da ikke lide den?»

50. Polakken drikker (det gjør ei vi Danske)
Champagne af sin Dandserindes Støvle —
Men lad mig drikke Duften af din Handske!

51. Hvad i mit Hjerte dybest inde ligger?
Hvad Sjælen i sin mindste Afkrog gjemmer? —
Min Engel, vær dog ingen Posekigger!

52. Med Stjerner er din Pengepung broderet,
Med Zobel er din Silkepels garneret,
Kun Skade, at din Bagdeel er vatteret!

53. Den gamle Degn var vederstyggelig
Og Prækenen kun lidt opbyggelig;
Men ved din Side var jeg lykkelig.

54. I fire Døgn med Breve bombardeertes,
Den femte Aftenstund parlementeertes,
Den sjette Nat — hvad saa? — capituleertes.

55. Med Gratie sig Dandsens Rækker krydse,
Vel hundred Fødder svæve over Gulvet —
To af dem gad jeg have Lov at kysse.

56. Hun satte sig med Ærbarhed paa Stolen,
Men under den forraadte Silkekjolen
De nydeligste Lægge under Solen.

57. Hvad Under, mine Tanker er forfløine,
Og at min Pen gjør visse gale Streger —
Forførerske med dine skjælmske Øine!

58. I Luften fire Sommerfugle tumle
Et ømt Tagfat — men jeg, jeg staaer ved Muren
Nedslaaet, bitter, som den mørke Humle.

59. Til Stævnet har din Hest dig bragt, skumhvid paa Bringen,
Du venter, slaaer i Haanden, lytter, hoster —
Omsonst! En Kat gaaer over Gaarden — ellers Ingen.

60. Dit Øie smægtede i store Taarer,
Du vred din Haand, jeg jamrede: «Farvel!»
Men Himlen loe, og Skoven hvisked: «Daarer!»

61. Det hører til Naturen her i Egnen,
At Kjærtegn følges af en Taarebyge,
Som Solens hede Skin af Sommerregnen.

62. «Jeg skjænker dig min Pande,» har du skrevet,
«Den hule Kapsel efter Liliens Blomstring,
Ei et: memento mori, men et: husk, jeg leved!»

63. Det var i Nat, som om jeg skulde dræbes,
Mit Veir blev væk. Jeg tænkte: «Gudskeelov!
Nu skal der ikke sukkes meer og flæbes.»

64. Om Ingen mig begræd, mig vistnok smerted;
Men lov mig, læg mig ingen Steen paa Graven —
Der har saalænge ligget een paa Hjertet.

65. Knap, som jeg tabte!
Finder dig Nogen, saa nytter du mere,
End al den Lykke, jeg skabte.

---

66. «Farvel!» bød hun, «Farvel!» Der var i Skriget,
I Lyden af de sidste Ord en Bristning,
Som den, hvorefter stumt sig strækker Liget.

67. I Hovdets Synken, Armenes Forlængelse,
I Afskedsblikkets langsomme Udslukkelse
Var der en taaredrukken Liigbegjængelse.

68. Men i det lange Kys, i Favntags-Heden,
I vore Hænders Tryk, i Troskabs-Eden
Var en Tilegnelse for Evigheden.

69. Og i de bittre Smerters Overmandelse,
Selv i Resignationens mørke Taare
Var der en Himmelfart og en Opstandelse.

70. Som dette Vandfald gjennem Lundens Myrter,
I hine Elskovsdages dunkle Minder
Erindringen høithulkende sig styrter.

---

71. Jeg standsede i Midten af mit Buk —
Saa sort en Lidse paa en Barm, saa hvid!
Jeg tabte Fatningen — du var for smuk!

72. En Stedmoersblomst du hefted mig paa Kjolen,
Og Svalerne fløi sorte langs med Jorden,
En Tordensky opvælted sig for Solen.

73. En dobbelt Regnbue lyste over Egnen;
Men dine Arme lyste meget mere,
Der holdt en Alperose ud i Regnen.

74. Stands lidt ved Blomsterne i dette Hjørne!
De kunde vredes, saae vi ikke paa dem —
De Smukke, veed du, kan man let fortørne.

75. «Hvor jeg foragter Digteren, som røver!»
Døm ei saa strengt; husk paa, jeg selv jo raner
Fra dig den Sødme, som mit Digt behøver.

76. «Hvis Nogen saae os her — os to — alene!»
Hvad var det saa, hvad Andet vel at skue,
End Slyngningen af et Par Blomstergrene?

77. Jeg rev mig ud med Magt af hendes ømme
Omfavnelse — «Godnat! vi sees imorgen!» —
Nei før! — «Hvor da?» — Veed du ei det? I Drømme!

78. Hæld Vand af tusind Blomster i mit Hoved!
Vift mig med Aftenkjølighedens Vifte!
Nu digter jeg igjen — Gud være lovet!

79. Din fine Læbe sagde ikke Noget,
Og Blikket skjulte sig bag Silkelaaget;
Men begge Kinder talte Rosensproget.

80. Et Hvilested, det yndigste i Egnen,
Skabt for en Danae, er dette Grønsvær;
Og Blomster drysse ned fra Gyldenregnen.

81. Som Leda læner du dig til Platanen,
Med Dammens lunkne Vand ved dine Fødder,
Og lokket af din Skjønhed kommer Svanen.

---

82. Du vilde Vandets friske Straale smage
Og holdt dit Hoved under Kildespringet —
Jeg glemmer aldrig det i mine Dage.

83. Det styrted i dit Ansigt, kyssed baade
Dig Mund og Pande, Hals og Barm og Hage,
Selv dine Slangelokker blev saa vaade.

84. Du smilte kun og rystede de lange
Bestænkte Haar omkring de røde Kinder;
Og mine Kys — for dem er du saa bange!

85. De er dog i det mindste ei saa kolde.
Hvori din Angest egentligen ligger,
Skal mig nu ikke meer Bekymring volde.

---

86. «Har du ei seet min Mand, hans stive Ryg,
Hans krumme Been, hans Næse, hans Paryk?»
O Gud! jeg elsker ham, han er — han er saa styg.

87. «Ja, jeg bekjender høit og lydelig:
Næst ham jeg elsker dig — næst ham — fast mere —
Ak Gud! kan du forstaae mig? er jeg tydelig?»

88. «Den brogetklædte, brune Negerinde,
Afrikas Barn, med Hjertet fuldt af Hjemvee,
Vil hjælpe dig min Kammerdør at finde.»

89. «Jeg kunde sige, som er sagt af Flere:
Jeg elsker dig! Men, hvad mit Hjerte føler
For dig, min Ven, o det er meget mere!»

90. «Det er min egen Skyld og ingen Andens,»
Bebreided du dig selv, «at jeg har feilet!»
Nei, hvisked jeg, nei, det er Ægtestandens!

91. Følg mig til hine graalige Cypresser!
I Skyggen vil vi for en afdød Amor,
Mens Klokken ringer, læse Sjælemesser.

92. Du kan ei undres over, at jeg varlig,
Forsigtig næsten, speider i dit Aasyn —
Du veed, jo skjønnere, desmere farlig.

93. O, længe skal din Lærdom jeg erindre:
At Kjærligheden gjør hver Smerte større,
Og at den gjør hver lille Glæde mindre.

---

94. En Strøm af Ord blandt stille Blomsterbuske
Fra vore Læber perled, hastig, ivrig;
Hvorom det var — kan du, kan jeg det huske?

95. Som Nattergalen fløiter i sin Bolig,
Ei for at røbe Lidenskab og Attraa,
Men for at lade ligegyldig, rolig,

96. Vi vilde begge listelig med Sproget
Ved Hjælp af Tungens flydende Betoning
Gjensidig for hinanden skjule Noget.

---

97. At Natten er saa mørk, det er en Lykke;
Det passer sig saa godt. Det var om Natten,
At Amor gjorde sit Besøg hos Psyche.

98. Riv dig kun løs og græd og vær kun bange!
Det er saa kjønt, at see dig Haanden vride:
Din Kamp mod Lænkerne, du søde Fange!

99. Paa hver en Skygge speidende hun stirred
Og lytted efter hver en Lyd i Natten,
Bestandig smukkere og meer forvirret.

100. De mørke Lindetræers Duft var deilig;
Hun bukked sig tilbage for at aande —
O denne svage Stilling — hvor beleilig!

101. Hvor sandt et Ord, som jeg har hørt af Flere:
At hvo som faaer den lille hvide Finger,
Kan være sikker paa, at han faaer mere!

102. Utroskab er antik: Da Helena sig jamred
Og ei godvillig vilde følge Paris,
Trak Venus hende selv til Sovekamret.

103. Ret som en Halvgud, der Ambrosia nipper,
Beruset, vaklende om Skaalen fatter,
Saaledes ogsaa jeg, naar Kysset slipper.

104. Naar Munden neppe mere Kysset føler,
Fordi for hidsigt dine Læber brænde,
Tryk dem i Barmens Alpesnee — det kjøler!

105. Til Kys indbyder Armen, hvid og kjælen,
En deilig Tumleplads den runde Skulder;
Men Kys paa Barmen gaae ret ind i Sjælen.

106. Alt hvad Fornuftigt siges kan om runde,
Sneehvide Skuldre, har jeg sagt; til Gjengjeld
En af dem nu mig Hvilested forunde!

107. En blegrød Albuspids veed jeg at hædre,
Naar den er rund og glat, som sjelden findes —
Men Knæets Marmorskal anstaaer mig meget bedre.

108. «Godnat! Sovvel!» — O nei, endnu dog ikke!
Goddag! Godmorgen! Siden vi tog Afsked,
Er der jo gaaet nogle Øieblikke.

109. Ved Kysset heftet i din Nakkegrube
Du gjøs og kasted dig tilbage — hurtig
Jeg planted Kyssets Rose paa din Strube.

110. Jeg kunde have gjort det mere broget,
Løst Haarets tusind skjønne Cataracter;
Men jeg er karrig — jeg vil gjemme Noget.

111. Omkring din Deilighed i Kreds jeg summer,
Som Bræmsen om det store Liliebæger,
Og først i Nektarkalken jeg forstummer.

---

112. I Oldtiden, som græske Sagn vil sige,
Tog Jupiter det Skjønneste fra Jorden
Og loe i Skjægget af de Dødelige.

113. Alt skifter om: jeg Jupiter har kyset;
Imens jeg favner dig, han staaer paa Himlen
Kold, skjælvende — og holder Lyset.

114. Hvergang den store Stjerne nu bekigger
Mig eensomvandrende i Sommernatten,
Jeg løfter Næsen høit, og spodsk jeg nikker.

---

115. Hvert Skjønhedsglimt, hver Yndighed, jeg mægted
At liste fra dig, er paa disse Blade
Som Sommerfuglens Vingestøv fasthægtet.

116. Men ak, hvor ofte hang sig, hvad jeg røved
Af Deilighed, ved mine plumpe Fingre
Glandsløst og dødt som Sommerfuglestøvet!

---

117. Min Rosentid er omme; hvad forpligter
Mig nu til meer end rosenrøde Torne?
Hvem fordrer evig Ungdom af en Digter?

118. Snørlivet sad, saa Ingen kunde klage,
Skjønpletten var endnu paa hendes Hage,
Og Næsen rynked hun som fordums Dage.

119. Han gjorde stor Opsigt i Byerne;
Thi hvor han gik, gik han paa Tæerne,
Hans Flipper naaede til Skyerne,
Og hvor han faldt, faldt han paa Knæerne.

120. Med Sablen klirrende mod Sporen,
Snurbarten sort, Kasketten sat forsoren,
En Kjæmpe ligner han, men en forloren.

121. Hvor hans Manerer ere ridderlige!
Kun Skade, at hans ene Øie skeler,
Og at hans Handlinger er lidderlige!

122. Jeg kan ei lide ham; han har en Vorte,
Næsen er en Miil fra Munden borte,
Og desuden har han været forlovet med Dorthe.

123. Han har en Skilling ei til Lusesalve,
Men vil dog kjøbe Persien og China
Med Tilbud at betale strax det Halve.

124. Han læser Spisesedlen med betænksom Mine:
Hummer og Krebs, Pigvarer, Negenaugen —
Hei! giv mig et Par friske Kys, Petrine!

125. Han kunde havt, hvad jeg iaftes fik,
Det Fjog, der fordrede en Lyd, et Ja —
Kan den forstaae et Ord, der ei forstaaer et Blik?

126. Den lysblaa Badevogn var trukket ud paa Sandet,
Man hørte Fnisen af de unge Skjønne,
Det var, som Lilier blomstred under Vandet.

127. «Men hvordan skal det egentligen være?»
Veed du ei det, dit Fjog? Begynd da bare!
Saa maa det enten briste eller bære.

128. Det er en nederdrægtig slet Affaire!
Hun loved mig, paa Pletten her at være
Før Fem, og nu er Klokken Ti, min Kjære!

129. Svøb dig i Pelsen og den bløde Muffe,
Du er saa tryg, skjøndt vi hinanden puffe,
I min Karreet, som i din Moders Skuffe.

130. Jeg traadte dig paa Foden, da vi kjørte,
Jeg hvisked dig i Øret, da vi dandsed;
Men du, du hverken følte eller hørte.

131. Næsvise Burrer i dit Skjørt sig kurre,
Maa jeg ei hjælpe dig at slippe fra dem?
«Saa gaa du selv! du er den værste Burre.»

132. Jeg lokker ei med Slangens Bugt og Blikke;
Kun med Forstandens Rangle, Tankens Glathed
Besnærer jeg mit Rov — det nægtes ikke.

133. En Femtenaars, en lang og smidig Unge!
Hvor luftig hendes Gang, hvor knibsk Fodskiftet!
Og i sin Trodsighed hun rækker Tunge.

134. Vi sad i Krogen, som sædvanlig, fjasende;
De Gamle spilte deres Whist; med eet
Udraabte hun: «Jeg troer, at du er rasende!»

135. Det var saa nydeligt, da trykt mod Barmen
Du hvisked til mig: «Ikke meer saaledes,
Men tag mig kjønt og ærbart under Armen!»

136. Ja, du har Ret! Vel maa du lee og hysse!
Enfoldigt lyder Læbens Smigertale,
Herefter vil jeg tie blot og kysse.

137. «Forlad mig! gaa! Min Ro, mit Liv, min Ære,
Alt staaer paa Spil. For Guds Skyld lad mig være!»
Man troer det ei: jeg adlød — paa min Ære!

138. Om Panden Baand, om Arm og Hænder Laase,
Om Halsen fire Gange snoet en Lænke;
Men Munden — den er fri — hvor den kan vaase!

139. Lægen.

Hans Blik er naglede til Loftets Planker,
Hans Haand til Ninas Arm, hvor Pulsen banker;
Men under Teppet finder du hans Tanker.

140. Saamegen Fynd og Skarphed i Forstanden,
En saadan Masse Lov og Ret i Panden,
Og dog — er han saa dum som Fanden!

141. Jeg knælte for dig som en ung Platoniker —
Du bad mig sidde ned, jeg gjorde som du bad —
O, Amor er den rædsomste Ironiker!

---

142. Undskyldning bringes herved alle Taftes
Og andre fine Dame-Klædningsstykker,
Der lod sig krølle noget igaaraftes.

143. En Hat selv, der var rynket og carreret
Og ei saa ganske kort endda paa Skyggen,
Har ei i mindste Maade mig generet.

---

144. Er det ei skrækkelig kjedsommelig,
At Bertha, der ifjor var saa guddommelig,
Iaar er gift og høifrugtsommelig?

145. «Min Kjærlighed er evig!» raabte Clara,
Idet hun vandede sin Urtepotte —
Vandkanden hvisked: «Jeg er Niagara!»

146. Om Livet kunde jeg med Haanden spænde.
Og meget kort var Dinas lette Kjole,
Men hendes Dyd desværre uden Ende.

147. Guds Viisdom see! Det øser ned med Spande;
Men alt som Himlen meer og meer sig skjuler,
Du løfter op som til Erstatning, Hanne!

148. Den sødeste af alle smaa Louiser,
At hun kan elske mig, det maa jeg sige,
Er en af hendes sødeste Capricer.

149. Ni Børn fik Rosa, høist uliig hinanden;
Hver Unge var sin Fader op ad Dage,
Men der var ikke een, som ligned Manden.

Epistler.

Til Christian Winther.

Digternes Prydelse, — de danske Hjerters sødeste Næring og sundeste Nydelse, — Christian Winther, min Ven! — Fred og Hilsen igjen! — Læs disse Linier uden Fortrydelse!

Ingen kan vide — paa disse Tide, — hvad jeg maa lide, — hvad jeg maa døie — med Øre og Øie, — baade af Lave og Høie, — baade af det Fine og det Drøie, — baade i Pels og Nattrøie, — baade udvendig og indvendig, — allevegne, — af Andre og Egne, — fordi jeg gav efter — for din Tunges veltalende Kræfter, — for dit Blik, som tryller og hefter, — og lod mig friste — til det, som jeg vidste — vilde komme mig dyrt at staae paa det Sidste! — — Ved Ham, der skabte Elephantens Snabel, — de Troendes Sabel — og Persiens skjønneste Fabel, — men ogsaa det ufuldendte Babel, — Sneglen uden Huus, — den uanseelige Muus — og min sletteste Parabel! — som dine Digte ere berømmelige, — deres Kilder utømmelige, — deres Vers rene og sømmelige, — deres Tanker friske og fyldige, — men derfor ikke mindre søde, uskyldige; — ere mine, det føler jeg, istedenfor runde, klumpede, — istedenfor glatte, skrumpede, — istedenfor

korte, stumpede, — istedenfor velordnede, sammenslumpede, — istedenfor langhalede, kortrumpede, — istedenfor taalelige, utaalelige, — og derfor mine Qvaler umaalelige! — Jeg mærker ogsaa daglig Noget, — man rykker ud med Sproget, — løfter lidt paa Laaget — og gjør mig Sagen meer og mere broget, — meer og mere kroget. — Een siger, tilsyneladende rolig, — fortrolig, — Skulderen klappende — og Knappen snappende, — skjøndt i sit Indre — ikke desmindre — Haanlatterens Hule og Spottens Bolig: — «Naa, som jeg hører, er dine Digte i Trykken, — naar kan Publikum vente sig Lykken?» — Det løber mig iiskoldt ned ad Ryggen. — En Anden raaber: «Hvad? mon Fanden dig plager? — du har dog ei sendt dine Sager, — din mislykkede Deig, til en Bager — i Forventning af Kager?» — Du begriber, hvordan slig Tale mig smager — og behager! — En Tredie spotter: — «Havde jeg tænkt, du havde saadanne Rotter, — saadan en Musefamilie — i din gamle gule Chenille, — saa skulde jeg ladet dig blive hjemme, — om ogsaa tusinde Børn sad i Klemme; — du havde nok med dine egne at fremme!» — Den Spot er ikke nem at glemme. — — Lad mig derfor, min Ven! høre din trøstende Stemme! — Sæt en Fløite for din Mund — og blæs, om ogsaa kun — for en Stund, — mine Skrupler i Blund! — Mit Indre skriger, — som efter Blod en Tiger, — som en Ungkarl efter Koner og Piger, — efter et Ord fra dig, sødmet af Smiger! — Ved Ham, der fylder Vandbærerens Kande — hver Nat i de hede, regnløse Lande — og kaster til Nordpolen — over Iis og Snee en Purpurstraale af Solen! — et Ord fra dig er Erstatning — for denne Tvivlens og Skrækkens Forfatning; — et Ord fra dig vil mig læge, — vederqvæge —

og pege — paa Muligheden — af Haab for Udueligheden; — vil, — naar du skriver mig til, — udslette mig Rynken af Panden, — fylde mig Trøstens Bæger til Randen, — dreie Forstanden, — gjøre mig reent til en Anden, — hjelpe som Fanden, — kort sagt: opfylde min Tomhed og Plathed, — min Huulhed og Mathed — med Sødhed og Blødhed, — med Hvidhed og Blidhed, — ganske — som en Liliehaand opfylder en Handske, — Troen Fornuften, — Rosenduften Luften, — en guldlokket Nakke Hatten — og Maanestraalerne Natten!

P. S. Min Kone, den Stakkel, — min Eensomheds Fakkel, — min Sjæls Tabernakel, — og dog mit daglige Kors og Spectakel, — hvem en Hex Bestemmelsen satte, — i hele sit Liv, som hun troer, at gie Patte — og sig kun med Børn og Gryder befatte, — beder dig hilset, som i det Fjerne — man hilser en Stjerne, — eller som, ommørket af Dalen, — man sender en Hilsen til Nattergalen.

Hils ogsaa Brødrene, aandige, ranke, — fulde af Vittighed, Skjønhed og Tanke, — Christian og Carl, naar dem omfavner din Hytte, — og eder alle Allah beskytte!

Nysted, i Sommeren 1837.

Til Christian Petersen.

Med Bogen »Digte af Emil Aarestrup«.

Kjære Ven! jeg har faaet en Maneer, — som du seer, — der behager mig, om ikke Andre, meer og meer, — hvorved jeg i en Fart, — meget snart, — og med al Uleilighed spart, — kan gjøre mit Inderste klart, — sige, hvad jeg vil, rimet og rart, — paa en konstig Art, —

og uden Beskyldelse — for Mangel paa givne Løfters Opfyldelse; — ja, jeg kan hive, — drive — alle mulige Sager ind i Brevets firkantede Skive, — om de var nok saa stive. — Saaledes for Exempel — rækker jeg dig nu, under eget Stempel, — mit poetiske Tempel, — ikke af Kort, — der falder omkuld og veires bort, — men af Blade — saa hvide og fine, som om de gjemte Chocolade, — og beder dig indstændigst, — ubændigst, — hvor meget end Interessen — byder dig, at det, der kommer fra Pressen, — snarest muligt kritiseres, — maltraiteres, — spoleres — og som Makulatur til Kræmmerhuse approberes, — at du, siger jeg, dog, — af Venskab for mig arme Skrog — og min Bog, — gjør Alt, hvad du anseer for Mulighed, — for at prise i Digtekonsten min Duelighed, — min Muses Jomfruelighed; — at du løfter til Skyerne — og udbasuner i Byerne — min Pens elastiske, — plastiske, — bombastiske — Sprætninger og Sprutninger, — min Hjernes gode Beslutninger — til Trods for Forstandens Forputninger; — min Ærefrygt for det Loyale, — Colossale, — Ideale, — Universale; — og at du skjuler mit Hang til det Gale, — Fatale, — Liberale, — Triviale, — uden Hoved og Hale, — der lyser ud af min Tale. — Jeg beder dig, ikke genere — dig for at recommandere — til Alle og Enhver, — men især — ved L'hombrebordet i Klubberne, — paa Børsen til ærlige Folk og Beskubberne, — i Damecirkler til Egestubberne — saavelsom til Rosenknopperne — mig, din intimeste Ven iblandt Aarestrupperne.

Lad Ingen læse, — stikke sin Næse — i dette Mudder — og Sludder; — især ikke den, med mine Sager i længere Tid asende, — stakkels Winther, saa bliver

han rasende. — Men hils din Broder, — Nr. 2 blandt gode Ho'der, — hvem jeg snart skriver til, som jeg formoder; — og hende, — som du har gjort til tvende, — maaskee til trende, — o, jeg er reent overende! — din søde, — bløde, — kjærlige, — herlige — Ægtehustru og Frue, — der smykker din Sal og din Stue — bedre end Rafaels ypperste Billede, — om du det stillede — hen, — min Ven! — farveblændende, — hjertetændende, — Uskyld og Fromhed sendende, — paa Skjødet en Engel, — i Haanden en Liliestængel.

Og nu, farvel! Han, som kaster — Sneen om vaklende Taarne og vildfarne Master, — klumper Havet til Iis — og lader Stjernerne synge sin Priis, — han vogte dig Huset for Fare! — Han dit Hjerte og Alt, hvad dertil hører, bevare — i det nye Aar som i det gamle! — Han eengang os Alle, som glade Børn, om sin Skammel forsamle!

Nysted, den 23de. December 1837.

Til Isak Sidenius.

Med Bogen »Digte af Emil Aarestrup«.

Kjære værslevske Venner! — tag af mine Hænder — det, som I kjender, — den lille Gnist af Digterild, som brænder, — ihvordan jeg mig ender — og vender, — hvordan i Aaget man ogsaa mig spænder, — hvor haard end Nødden er under mine Tænder. — Modtag disse Blade, jeg sender; — de muddrede, — pluddrede, — forkluddrede — har I ingen Andeel i, — men desmere i de hjertelige, — vellystigsmertelige, — hyggelige, — ikke altfor vederstyggelige, — kort sagt heldige og lykkelige.

— Lad disse Blade kalde tilbage, — Venner! de henrundne Dage, — da jeg drak i eders Huus — af det gjæstfrie Kruus, — tog mig en Priis, Isak! af dit Snuus, — og da din Thrine dækked mig Disken — med Fuglen og Fisken, — med Kniv og Gaffel, — med Viin og Karaffel, — Syltetøi og Vaffel, — og eders Vittighed lyste over det landlige Taffel. — Lad disse Blade kalde tilbage — de henrundne Dage, — da Munterhed og Skrantenhed, — Glæde og Vrantenhed, — Overgivenhed og Trøstighed, — Hengivenhed og Lystighed, — Geburtsdags-L'hombrene og Onsdags-Whisten, — Jordbærret paa Ranken og Apricosen paa Qvisten, — Maaneskinnet og Aftenrøden, — Paaskeægget og Julegrøden, — hvert Skud, hvori vi forgrenede, — hver Glut, som Gud os forlehnede, — os meer og mere forenede. — Lad disse Blade kalde tilbage — de henrundne Dage, — samle — det Gamle, — fæste — det Næste, — gjæste — det Ny og hvad endnu kan reste, — samt anbefale mig paa det Bedste — til alle nordsjællandske Præstekoner og Præste. — Vi leve her, som I sagtens kan tænke, — som en Hund i sin Lænke, — en Fugl i sit Buur, — vor hele Opmuntring er den gamle Madam Suhr. — Det fyger — og ryger, — knærker — og værker, — hvæser — og blæser; — istedenfor at leve, jeg læser; — Brændet er vaadt, — Tørven lugter ikke godt, — Brødet er raat, — Melkefadet blaat, — Børnenes Næser fulde af . . .; — alle Blade ere faldne af Rosen; — Posekiggerne føle paa Posen; — Tiggerunger løbe omkring med Lasen — om Hasen; — vores Præst er ikke engang en Æsel, men et Asen, — og Byfogdens nye Seletøi hele Julestadsen. — Men du, Gud være lovet! — er lykkelig med dit skaldede Hoved, — og med dig er lykkelig Dine: —

din muntre, overgivne Thrine, — mere vant til Børn end til Mavepine; — din nye Frøken, — der, hvis du har glemt den, kan lære dig Brøken; — Faster — i Sengens varme Plaster; — Hanne — med den kloge Pande; — Nicoline og Emilie, — den Ene en Conchilie, — den Anden en Lilie; — Rasmus og Mølle, — en Prygl og en Kølle; — Jacobus, — der studerer paa sin Globus, — og endnu Mange, — som ikke mine Riim kan lange. — Ja, du er lykkelig, — det siger jeg udtrykkelig, — og han, som gjorde dig Marken grødende, — Svinet fødende, — dit Hjerte elskeligt og glødende, — han vogte og bevare — med sine Engles Jule- og Nytaarsskare — dig og Dine, — saavelsom mig og Mine; — han i det nye Aar os lette — hvad vi skal bære, som han har gjort i dette; — han knytte med sin Haand — uopløseligen vore Venskabsbaand — og blæse paa os med sin Aand!

Nysted, den 24de December 1837.

Til Isak Sidenius.

Mit Brev jeg sender — til en Herrens Tjener, — en af de bedste, jeg kjender, — den kjæreste blandt mine Venner. — Jeg vilde blive, — til Alting rigtig kom ilive, — og ventede med Villie, — til den hvide Pindselilie, — Hyacintherne og Violerne — kom i Kjolerne, — til Vinterstøvet var blæst af Bogreolerne, — til mit Inderste var udluftet — og gjennemduftet, — til mit Øre var vakt af sin Dvale — ved Frøernes Tale — og ved Slaget af Nattergale. — Nu iler min Muse, — medens Kilderne suse, — til de værslevske Bakker og Gjæstehuse; — hun flyver i eders Midte — og kan i Hast

ikke hitte — Ord, smukke nok til din kjære Thrine, — Hanne, Emilie og Nicoline, — til samtlige Sønnerne, til Faster, kort sagt til dig og Dine; — Ingen er glemt, selv ikke de Mindre, — hvis Navne jeg ei kan erindre; — hun bringer med venlig Stemme — Hilsen fra os alle herhjemme — (at det ogsaa er dit Hjem, kan du ei glemme), — fra vore grønne Strande, — Indsøer og Vande, — fra Høiene og Kampestenene, — fra Skovene og Blomstergrenene, — fra Kirkemuren — og Agerfuren, — fra Rosen- og Hvidtjørnene, — fra alle Børnene — og, hvad jeg neppe behøver at melde, — fra din gamle Doctor og hans Ægtefælle. — Du trække Musen til en Side — og gad nok vide, — hvordan vi leve og lide. — Nu vel, hun sukker — et enkelt Suk, som naar en Rørdrum klukker, — hun sænker Brynet, — Munden bliver lidt tvær og trynet; — du bekymres ved Synet. — Dog hurtig glatter sig Ansigtet blidere, — hun taler videre: — Din Doctor lever som andre Beenvridere — og Steensnidere, — Pulsfølere — og Receptsølere; — han har endnu Haar paa Toppen, — Kjole paa Kroppen; — men som en Flaske, der mangler Proppen, — er Geisten, den oplivende, — i Næsen og Hjertet rivende, — den digtende og skrivende, — fremadilende og drivende, — henrunden — og forsvunden, — saa neppe Lugten spores paa Bunden, — og der er vel intet tabt derved i Grunden. — Hans Kone, veed du, formerer — sig aarlig som en Svibel, skjøndt hun dog endnu saa taalelig florerer, — med Skuldre hvide og runde, — med Tænder, som ere friske og sunde, — med en naturlig Krøllebesætning, — med Nakkehaarets lange Fletning, — med Kjolens Nedringelse, — Barmens Optvingelse — og, hvis du det for Noget regner, — med de bekjendte Sommer-

fregner. — Den ældste Søn Carolus — sluger daglig en Underviisningsbolus, — for ei at sige Pille, — og tolv Tvebakker spiser Clara, den mindste Lille. — Emma har flere Dyder — end egentlige Lyder — og broderede til Bedste for de vandlidte Jyder. — Marie . . . Tilgivelse! — det Stof er for mat til Beskrivelse; — lad dig nøie med Antydelse, — at hun og Thekla ere mere Husets Forhaabning end Prydelse, — leve uden Fortrydelse, — anseende Livet endnu som en Nydelse. — Doctorens Bolig er mindre vederstyggelig, — men for mig ei synderlig hyggelig; — prosaisk er alt vort Eiende, — Ukrudtet, som ifjor, i Haugen det Overveiende. — Men Doctoren selv? raaber du, mere om ham! — Han er min Blusel, hvisker Musen, min Skam: — Kalvesteg slugende, — over Aviserne rugende, — Sophapuderne knugende; — lad den Streng fare! — jeg vil helst Beretningen spare. — Dog idag var en Undtagelse, Kjære! — han var som han burde være, — i hans Hjerte var en Vederqvægelse, — en sød og sværmerisk Bevægelse, — han skrabede Mosset af Kirsebærtræerne, — for at see Aaens Bugter reiste han sig paa Tæerne, — han strøg sig Haaret fra Panden, — han gav alle Sorgerne Fanden, — greb Pennen — og skrev til Værslev til Vennen. — Send ham nu snart en Foraarsepistel, et Hyrdebrev, en Formaning og Paamindelse, — bring ham til Besindelse, — til sine Synders Erkjendelse, — til Omvendelse, — og jeg velsigner dine Ord og din venlige Sendelse.

Saxkjøbing, i Foraaret 1839.

Til Baronesse Rosenørn-Lehn paa hendes Fødselsdag.

Den 1ste Januar 1840.

Paa en Dag, der er bestemt til Lykønskninger og Foræringer, — til Kjærligheds og Hengivenheds følsomme Erklæringer — og skulde være fri for alle kolde Besværinger, — for alle Livets destoværre bittre Belæringer, — var det Bestemmelsen for dette Blad, — naar man skilte det ad, — at det skulde indeholde noget «jeg veed nok hvad», — noget moderne æsthetisk — og dog gammeldags ethisk, — noget tiltrækkende magnetisk, — egentlig poetisk — og om det var muligt virkelig prophetisk; — noget, man ikke kunde læse uden at smile, — noget, der ikke traf som en Tordenkile, — men hvori dog hørtes Klang af Apollos Pile, — noget, der ikke mindede om kritiske File, — men om varme Sommerbølger, der ile — og i en yndig Natur indbyde til Hvile; — det skulde forsvare sin Plads — ved Siden af en Krands og et Blomsterglas; — det skulde være tilpas — mellem de udsøgteste Sager — i et Skjønheds-Lager; — uden at være anstrengende, — paatrængende — eller overhængende, — skulde det harmonere — (for ikke at sige concurrere) — med hvad de fineste Hænder brodere, — med hvad taknemmelige Hjerter — ved Nattens eensomme Kjerter — have udgrundet — og udfundet, — omdisputeret — og udspeculeret, — men hvad neppe Nogen før i Dag har udspioneret; — det skulde, for at sige det Høieste — og angive Alt paa det Nøieste, — paa en af Aarets faureste Feste — passe for den Bedste; — det skulde, skjøndt gjennem en Pen, der hører til de strideste, — ikke uskyldig-hvideste, — tale til den Blideste; — det skulde, skjøndt kommen fra en af de

Uregjerligste og Vildeste, — ikke saare den Beskedneste og Stilleste; — det skulde ønske Held og Lykke — over den, der fortjener alle Glæders Smykke; — det skulde vise hen i Tiden — og pege paa Alt ved Siden, — der i skjønne Omflettelser — er fuldt af rige Forjettelser; — det skulde være Billedet af alle Gavers Rundhed; — det skulde love Karskhed og Sundhed; — det skulde være den sande Veltalenheds Eftertragtelse — og udtrykke Følelser af Hengivenhed og Høiagtelse. — Det var Fornemmelsen — af hvad det skulde og burde; det var Bestemmelsen, — Maalet, som sattes. — Tilgiv, Fuldførelsen fattes!

Oversættelser.

Kjærlighed og Gjenkjærlighed.

Hvortil denne søde Smægten,
Naar du ikke selv er skudt?
Har du da saamegen Glæde
Af at see os sukke, Glut?

Vel fortæller man, at, skjænkes
Hjertet, skjænkes Freden bort;
Dog hvo eensom kun vil leve
Kommer meget meer tilkort.

«Skjønhed med Forstanden parret
Ofte feil af Sigtet gaaer;
Mangt et ærligt Hjerte vælger
Hvad i Tiden ei bestaaer.»

Lad dem raade kun, at være
Meget varsom, meget stiv!
Leve efter Andres Regler,
Det er et elendigt Liv.

Elsk da, Chloris! elsk i Tide
Den, som elsker dig igjen,
Den, som uden Modstand giver
Dig sit hele Hjerte hen.

Elske høit og tro hinanden,
Hvilken himmelsk Tidsfordriv!
Den, som uden Elskov lever,
Fører et elendigt Liv.

Hanns Assmann von Abschatz.

Elskovsdød.

«Nogle dræbe Staal og Kugler,
Andre her paa Verdens Ø
Bringer Hjertesorg til Graven —
Elskov gjør, at jeg maa døe.

Mangen maa sit Liv udaande
I den dunkelgrønne Sø;
Jeg for Galatheas Fødder:
Elskov gjør, at jeg maa døe.»

Saadan klaged han sin Smerte
Der, hvor Roser Veien strøe;
Sagde med bedrøvet Hjerte:
«Elskov gjør, at jeg maa døe.»

Haarde Stene blev bevæget,
Men ubøielig hans Mø;
Echo raabte gjennem Skoven:
«Elskov gjør, at jeg maa døe.»

Hanns Assmann von Abschatz.

Den Troløse.

Det var langtfra, jeg søgte ham —
Det faldt jeg aldrig paa;
Jeg smilte ikke meer til ham
End til Enhver, jeg saae.
Jeg valgte ikke selv min Plads;
Ved Bordet sad vi To,
Og, Himmel! jeg har aldrig hørt
En Røst saa sød, saa — o!

Ved Dandsen siden var det mig,
Han valgte sig igjen;
Jeg hørte den forførende,
Den hulde Røst igjen;
Han førte mig til Siden hen
Og hvisked med et Suk,
At aldrig, aldrig saae han før
En, som han fandt saa smuk.

O, hvorfor sagde han dog det?
Han smigred sagtens — men
Hvergang han gik, hvor længtes jeg
At høre ham igjen!
Mig undred, at hvert Selskab blev
Mig til en tom Allarm,
At Veien kjeded mig, naar ei
Jeg gik den ved hans Arm.

Ak, jeg har gjættet Grunden nu!
Hvi mon jeg nødig kom
Til mine Søstres Samlingsplads,
Men helst gik ene om?

Hvi krøllede jeg vel mit Haar?
Hvad gjorde, at jeg glad
Paa det studeerte, han fandt smukt?
Hvad — uden Elskov? hvad?

O, kjende Verden, Mænd især,
Det har jeg lært for seent!
Jeg troede, hvert et Smiil var sandt,
Hvert Ord alvorligt meent.
Han talte om sin Kjærlighed —
Jeg det for Sandhed tog
Og drømte ikke om, hvor tidt
Hans Røst alt før bedrog.

Han smiler til en Anden nu
Og siger hende alt
Det Søde, ak! som fordums Tid
Jeg troede mig kun gjaldt.
O, hun er ogsaa meget smuk!
Jeg dadler ei hans Smag
Og tvivler ei, hun vindes let
Ved et saa sødt Bedrag.

Thomas Haynes Bayly.

Kjærlighed i Ord og Gjerning.

O, ei den Elskovseed, du svor,
Kan lindre al min Nød,
Viis mig i Gjerningen dit Ord,
Hvis du ei vil min Død!

Forgjæves du befaler Ro
Og Stilhed i mit Bryst;
Gjenkjærlighed, det maa du troe,
Kun skaffer Fred og Trøst.

Og kan jeg ei dit Hjerte faae,
Er det ei dit — tilgiv!
Min Elskov kan, vil ei forgaae,
Men vel mit arme Liv.

Aphra Behn.

Fordømte Vaar!

Fra Vindvet saae jeg hen til hendes,
Saa længe Vinteren vared nys;
Vi elskede uden at kjendes,
I Luften krydsedes vore Kys.
Igjennem disse Qviste glade
Vi stirred til hinanden hen;
Men du gjengiver Træet Blade —
Fordømte Vaar! er du alt der igjen?

Nu dine Skygger for mig skjule
Den Lysets Engel, huld og blid,
Som jeg har seet til sultne Fugle
At kaste Korn ved Juletid.
Hun kaldte dem, og deres Hoppen
Var Elskovsvinket for en Ven.
O fagre Træ med Snee paa Toppen! —
Fordømte Vaar! er du alt der igjen?

Var ikke du, saa saae jeg hende
Berede sig til Nattens Ro
Og frisk, som vi Aurora kjende,
At løfte tidlig sit Rideau.
Endnu hver Aften kunde sukkes:
Min skjønne Stjerne synker hen,
Hun slumrer ind, og Lampen slukkes —
Fordømte Vaar! er du alt der igjen?

Jeg beder om en Vinter, Guder!
O, at jeg hørte muntre Knald
Af Haglen paa de blanke Ruder
Og saae de hvide Sneefogs Fald!
Hvad nytte Skyerne, som ile?
Din lange Dag, hvad nytter den?
Jeg seer ei hende mere smile —
Fordømte Vaar! er du alt der igjen?

Beranger.

Til Mary i Himlen.

O Stjerne, du med dæmpet Glands,
Som elsker Morgnens første Gry,
Du smiler til din Dag igjen,
Jeg seer min Mary ei paany.
O fagre Skygge, som forsvandt,
Hvor hviler du med salig Lyst?
Seer du din Elskers lave Seng
Og hører Sukket fra hans Bryst?

Den hellige Time er ei glemt,
Ei glemt ved Sundets Bølgeslag
Det Sted, hvor vi hinanden traf
Den sidste Dag, Skilsmissens Dag.
Ei Evigheden sletter ud
Mit Minde om hiin Afskedsplet,
Dit Blik, vort sidste Favnetag —
Vort sidste? Ak, hvo tænkte det?

Af Grønsvær blød, behængt med Krat,
Steg Kysten i den varme Luft;
En Birkelund, den vilde Tjørn
Omsnoede Stedet med sin Duft.
Hver Blomst gad trykkes til et Bryst,
Hver Fugl sang Elskovs Melodie,
Indtil, for snart, den røde Sol
Forkyndte, Dagen var forbi.

Endnu midt i fortvivlet Sorg
Husvaler mig hiin skjønne Drøm;
Tid gjør kun Følelsen meer stærk,
Som Floden dybes af sin Strøm.
O fagre Skygge, som forsvandt,
Hvor hviler du med salig Lyst?
Seer du din Elskers lave Seng
Og hører Sukket fra hans Bryst?

Robert Burns.

O, du er liig en Rose rød.

O, du er liig en Rose rød,
En Rose rød, min egen Glut!
O, du er liig en Melodie,
Sødt sungen til en Spaniers Luth!

Saa smuk som du, saa smuk som du,
Ak, saa forliebt er jeg!
Til alle Søer er tørret ud,
Saalænge elsker jeg dig.

Til alle Søer er tørret ud,
Til Klipperne smelte hen,
Saalænge vil jeg elske dig,
Saalænge, min Hjertensven!

Og far nu vel og lev nu vel
Og græd ikke blot, men smiil!
Jeg kommer igjen, jeg kommer igjen,
Om det var titusind Miil.

Robert Burns.

Forandret Sind.

Jeg var en Jomfru Egensind
Med et balstyrigt Indre;
At give, faldt mig aldrig ind,
At tage, endnu mindre.
Og Himlen veed, hvoraf det kom,
Jeg var ei mindste Smule from.

Da kom en nybagt Officeer
Med Fipskjæg paa sin Hage,
Han vidste paa en fiin Maneer
At give og at tage.
Og Himlen veed, hvoraf det kom,
At jeg paa een Gang blev saa from.

Jeg mærked mig hans Øiekast,
Hver lille Yttring af ham;
Greb han min høire Haand, i Hast
Den venstre med jeg gav ham.
Og Himlen veed, hvoraf det kom,
At jeg paa een Gang blev saa from.

Til Nøddeskoven med min Ven
Fra mine Søstre drog jeg;
Jeg gav mig i hans Arme hen,
Og ham i mine tog jeg.
Og Himlen veed, hvoraf det kom,
At jeg paa een Gang blev saa from.

Jeg sank i Græsset paa hans Skjød,
Ham tusind Kjærtegn viste;
Jeg gav ham Kjærnen af min Nød,
Og den af hans jeg spiste.
Ak, Himlen veed, hvoraf det kom,
Jeg blev bestandig mere from.

Da hørtes gjennem Skov og Hæk
Min Moders Raab i Tide;
Hvad ellers let var givet væk
Og taget — hvem kan vide!

Vor Herre veed, hvoraf det kom,
Jeg blev med eet uhyre from.

Bürger.

Uveiret.

(Digtet den 11te October 1809, om Natten i Tordenveir, da Føreren havde forfeilet Veien til Zitza, nær Bjergkjæden, der fordum kaldtes Pindus, i Albanien.)

Hør Nattestormen vild og vred
Om Pindus' Klippefod!
Harmfulde Skyer strømme ned,
En Himlens Straffeflod.

Vor Fører svandt — kun Lynets Blink
Viser i Mulm og Nat
Vandfaldets Skum, den steile Brink
Og Fjeldets sorte Krat.

Var det en Hytte, som vi saae,
En Hyrdebolig lav?
Velkommen var den usle Vraa.
Men nei — en tyrkisk Grav!

Min bolde Landsmand — o hvor kjæk
I Stormens vilde Favn,
Igjennem Fossens Brøl og Skræk
Han raaber Englands Navn!

Fra Fjende eller Ven — et Skud!
Nok et! — En Prøve paa
At kalde Bjergets Hyrder ud
At lede til en Vraa.

Forgjæves! Under Tordners Strid
Hvem hører vort Signal
Og vover sig ved Nattens Tid
Til Bjergets øde Dal?

Og hørtes det, hvo steg vel nu
I dette Farens Gab
Og drømte ei med frygtsom Hu
Om Røverdaad og Drab?

See Glimt i Glimt! rædsomme Pragt!
Høit voxer Stormens Larm.
Og dog een Tanke end har Magt
At holde Sjælen varm.

Mens Veien gaaer i Regnens Øs
Paa steilest Skrent med Gru,
Mens alle Tordner buldre løs —
Florenza, hvor er du?

Kun ei til Søes, min Hjertenskjær!
Dit Skib vist skyndte sig:
O, at den Storm, som raser her,
Alene træffe mig!

Scirocco blæste, da din Mund
Jeg trykked sidst til min,
Og hurtig over Hav og Sund
Den drev din Slup saa fiin.

O, du er frelst! Alt længe nu
Dig favned Spaniens Ø:
Haardt, om en Yndighed som du
Flakked paa salten Sø!

Men da jeg her erindrer dig
I Storm og Tordenluft,
Som dengang Salen hvælved sig
Om os med Sang og Duft —

See fra din Villas hvide Muur
I dit frigjorte Land,
See stundom fra dit Jomfrubuur
Ud paa det mørkblaa Vand:

Tænk paa Calypsos Klippekyst,
For mig saa kjær, som dig;
Skjænk tusind Smiil hvem du har Lyst,
Men gjem et Suk til mig!

Og mærker din Tilbederhær
Et Blik med Tungsind i,
En halvfødt Taare og et Skjær
Af sød Melankolie,

Smiil snart igjen; lad ei forstaae
Den Gjæk, der nærmer sig,
At der var En, du tænkte paa,
Hvis Tanke kun er dig!

Thi er end Smiil og Taarer eet
For Hjerteqval, som min,
Min Sjæl dog leder vidt og bredt
Tungsindig efter din.

Byron.

Parisina.

Det er den Time, Nattergalen
Fra Busken hæver høit sin Røst;
Det er den Time, Elskovstalen
Sødt trænger i det aabne Bryst.
Vindpustet og Vandboblen rører
Den Streng, man helst i Løndom hører.
Hvert Blomster er af Duggen vaad,
Og henad Himlen flyder Stjernegraad.
Og mere dybt er Bølgens Blaat,
Og Løvet mere bruunt og graat.
Den halve Lysning Himlen har,
Uvis, om mere mørk end klar,
Som naar, hvor Solen nys nedgik,
Tusmørket smelter hen for Maaneblik.

Men det er ikke Vandets Fald,
Som lokker Parisina fra sin Hal;
Det er ei for at see paa Himlens Stjerner,
At Fruen fra Buret sig natlig fjerner;
Og hvis hun sidder i Lysthusets Hyld,
Det er ei for den fulde Blomstrings Skyld.
Hun lytter — men ei efter Nattergale,
Skjøndt vel efter fuldt saa sød en Tale.
Der rasler et Fodtrin blandt Løv og Ranker —
Hun blegner, og Hjertet stærkere banker.
Der hvisker en Røst — et Øieblik end,
Og hun skal mødes med sin Ven;
Forbi — han ligger for hendes Fødder.

Og hvad er Verden dem ved Siden
Med alle Skiftninger af Tiden?

Dens Jord og Sky, dens levende Vrimmel
Er Intet nu mod deres Himmel.
De ændse oven, neden, rundtomkring,
Som Døde, om dem Ingenting;
Som var forsvunden hver en Anden,
De aande ene for hinanden.
Saa ægte Suk er der paa deres Læbe,
En Fryd saa dyb, at, svandt den ei i Hast,
Dem vilde saligt Afsind dræbe,
I Flammen deres Hjerter brast.
Om Brøde, Fare — kan de dømme
I dette Hav af kjælne Drømme?
Hvo følte denne Storm i Sjælen
Og frygted, standsede med Dvælen?
Hvo tænkte paa det Flygtige deri?
Og dog — nu er det alt forbi!
Ak, vi maae vaagne, før vi lære,
At den Slags Timer komme aldrig mere!

Med mangt et smægtigt Blik forlod de Løvet,
Som deres brødefulde Glæde vidste;
Og, skjøndt med Haab og Eed, de var bedrøvet,
Som om den Afsked var den sidste.
De dybe Suk, det lange Favntags Lyst,
Der nu gad vare evig, Bryst mod Bryst,
Da Parisina frygter, ingen Straale
Af Himlen meer kan hendes Ansigt taale,
Som om hver mild, medvidende Stjerne
Betragted hendes Feiltrin fra det Fjerne —
De dybe Suk, det lange Favntags Lyst
Til Pletten lænker dem, Bryst imod Bryst.
Men det maa skee, de maae med Smerte

Adskilles, med det tunge Hjerte,
Med al den Gysen, kold som Døden,
Der immer følger efter Brøden.

Til lønligt Leie Hugo iler,
Forelsket i hvad ei er hans;
Men hun et skyldigt Hoved hviler
Ved Siden af troskyldig Mands.
I Feberhede Blodet strømmer,
Med Luekind, i Skræk, hun drømmer;
Hun mumler i urolig Vaande
Et Navn, hun tør ved Dag ei aande,
Og griber, bævende af Lyst,
For en Forsvunden, om sin Husbonds Bryst.
Og han, vakt af de kjælne Hænder
Og lykkelig i Tankerne, miskjender
De drømmende Suk, Kjærtegnets Varme
For dem, han ellers fandt i hendes Arme,
Og kunde over hende fældet Taare,
Som, selv i Søvne, elsked ham saa saare.
Han favner Soversken, som blusser,
Han lytter, trykt til hendes Bryst;
Han hører — Hvi mon Fyrst Azo studser,
Som hørtes Erke-Englens Røst?
Vel maa han studse — værre Dom
Vel neppe fra Basunen kom,
Naar han skal vækkes af dens Tone
Og staae af Graven for Guds Throne.
Vel maa han studse — hans Fred paa Jorden
Er dømt til Flugt ved denne Torden;
Den Søvnens Hvisken vidned ham
Om hendes Skyld og Azos Skam.

Hvis var det Navn, der over Puden
Lød gyseligt som Bølgens Tuden,
Der ruller Planken i sit Skjød
Og kaster Svømmeren med Latter
Paa Strand, for ei at reises atter —
Saaledes denne Mumlen lød —
Hvis var det Navn? Hugos — ham, som —
Det aldrig ham i Tanker kom —
Hugos — hans eget Barn, hans Søn
Med En, han elskede i Løn,
Frugt af hans Ungdoms vilde Dage,
Da sig Bianca lod bedrage,
En Mø, hvis Daarskab var saa stor,
At troe paa ham og paa hans Ord.

Han trak sin Dolk, til Myrden færdig,
Men gjemte den igjen og bed sin Læbe;
Skjøndt til at leve nu uværdig,
Saa faur en Ting kan han ei dræbe,
Mindst smilende, i Søvne der.
Nei, meer: han vækkede hende ikke,
Men stirred blot med Dødsens Blikke,
Som, vaagned hun af Henrykkelsen,
Vilde isne hende i Søvn igjen.
Den Lysning, Lampen til hans Aasyn sendte,
Paa tykke, tunge Draaber brændte.
Hun talte ei meer, hun roligt blunded —
Men i hans Sjæl var hendes Liv udrundet.

Ved Daggry søgte han og fandt
I mangt Udsagn fra hver en Kant
Beviser for en rædsom Viden,

Deres Brøde nu, hans Jammer siden.
De længe tause Damer hige
At frie sig selv, og de bekjende
Brøden, Skammen, Alt om hende;
Neddysses Intet kan — de sige
Enhver Omstændighed, som gjelder
For fuldt Beviis hvad de fortæller;
Og Azos piinte Sjæl og Øre
Har intet meer at føle og at høre.

Ham maatte ingen Tøven hue:
Midt i sit Statsraad kan du skue
Fyrsten af Estes gamle Æt
Paa Thronen holde Dom og Ret.
Riddere, Vagt tilstede var,
Og foran ham det skyldige Par;
Saa unge — og en af dem hvor smuk!
Foruden Sværd, fængslet for Brøde,
At saa en Søn — Christ sig forbarme —
Skal for sin Fader møde!
Saadan maa Hugo for ham træde
Og høre Røsten af hans Harme
Og Dommen af hans Vrede;
Og dog han synes ei overvunden,
Skjøndt maalløs han ei aabner Munden.

Og stille, bleg, med Taushed, saae
Man Parisina for Domstolen staae;
Forandret siden sidst, da Synet
Af hende Glæde gjennem Hallen lyned;
Da Adelsmænd paa hendes Vink gav Agt,
Og Skjønhed lured, for at efterligne
Den ædle Røst, den hulde Mine,

Og af Fyrstindens Høviskhed og Dragt
Opsamled Yndighedens Magt;
Da — hvis hendes Øie havde grædt,
Et tusind Helte vare flux opsprungne,
Et tusind Glavind vare svungne,
For at forfægte hendes Ret;
Nu — hvad er hun? kan hun byde?
Og de? — hvordan? kan de adlyde?
Heel tause staae de der med Bryn,
Som sænke sig, med skummelt Syn,
Med rynket Pande, Armene korslagt,
Paa Læben neppe skjult Foragt:
Den hele Hofstat, Damer, Riddere, Vagt.
Og han, den kaarne Svend, hvis Landse
Hun havde smykket tidt med Krandse;
Som nu, var ikke Armen bundet,
Befriet havde hende eller Døden fundet;
Paa hvem hun, fuld af Ømhed, tænker —
Han til ved hendes Side der i Lænker!
Det svulne Øie ei, som Taaren hyller,
For hende selv meer end for ham sig fylder;
De Silkelaag, hvorpaa
En Aare slyngede sig blaa
Og gjennem glattest Hvidhed flød,
Som nogentid til Kys indbød,
Nu synes hede, rødblaae bøiet
At trykke snarere end skygge Øiet,
Der straaler tungt og fyldt, jo meer
Sig Taarer samle fleer og fleer.

Og han for hende havde ogsaa grædt;
Men hvo, som ham betragted ret,

Saae ei, hvad end han følte, Sorgens Træk:
Med opreist Pande stod han høi og kjæk.
Hvad Qval end bragte Hjertet til at gyse,
Han lod sig ei af Mængden kyse.
Men see paa hende turde han ikke;
Det var Erindring kun om Øieblikke —
Hans Brøde — Elskov — Stilling nu —
Hans Faders Had — Alverdens Gru —
Hans Lod for evig og hans Skjæbne nu —
Og hendes — hendes! Han turde ei see,
Ei kaste et Blik paa hendes Pande;
Thi ellers vilde Hjertets Vee
Den stolte Holdning overmande.

Og Azo talte: «Endnu igaar
En Viv og Søn velsigned mine Aar;
Men denne Morgen har forandret Tingen:
Før Dagen hælder, har jeg ingen.
Mit Liv skal tæres eensomt hen;
Dog, lad det skee — det er ei stort!
Der aander ingen Fjende eller Ven,
Som gjorde ei, hvad jeg har gjort.
Hvert Baand er brudt, men ei af mig.
Lad fare det! — Min Dom er Døden!
Hugo! alt Præsten venter dig,
Og saa — betalt er Brøden.
Bort! Lad til Himlen dine Bønner vendes;
Førend dens Aftenstjerner tændes,
Prøv, om du kan tilgives der!
Dens Naade skjænke dig sin Aflad her!
Saavidt sig strækker Jordens Ø,
Er ei en Plet, hvor jeg og du

En Time sammen kunde aande nu.
Farvel! Jeg vil ei see dig døe.
Men du, Elendige! skal see ham død.
Bort! — fast svigter mig min Røst —
Gaa, Qvinde med det geile Bryst!
Ei jeg, men du hans Blod udgjød.
Gaa, hvis det Syn du kan udholde,
Glad ved et Liv, jeg lader dig beholde!»

Og her stolt Azo skjulte Panden,
Thi Aaren svulmede og slog,
Som om en modsat Retning Blodet tog
Og hedt tilbage i hans Hjerne jog;
Og derfor bøied han sig ned, og for sit Bryn
Han skjælvende en Stund holdt Haanden,
At skjule sig for Mængdens Syn.
Men Hugo, lænkebunden, Armen hæved,
En stakket Frist han af sin Fader kræved
At høres i; skjøndt stum, tilsteder
Ham Fyrsten det, hvorom han beder.

«Tro ikke, at jeg frygter Døden —
Thi du har seet mig ved din Side
Blodstænket over Valen ride,
Og dette Glavind, Trælle sled
Af mine Hænder, som du veed,
Har udøst mere Blod for dig og Dit,
End Øxen kan besudles af for mig og Mit.
Tag, hvad du gav, igjen tilbage —
En Skjænk, jeg ikke takker for! Ei glemt
Er, maa du troe, min Moders Klage,
Forskudte Elskov og forspildte Ære

Og hendes Afkoms Arv af Skam.
Men hun er der, hvor hendes Søn
Og din Medbeiler snart skal være;
Et Hjerte og en Hals, som bløde,
Skal vidne for dig fra de Døde,
Hvor trofast og hvor dyrebar
Som Elsker du og Fader var.
Vel sandt, jeg mig mod dig forbrød —
Men Ondt for Ondt! Det ei fortrød
Det andet Offer for dit Overmod,
Den Brud, du mig fratage lod:
Du saae og tilbad hendes Ynde,
Og med min Fødsel, just din Synd, du jog
Dyb Skjændsel over mig og Æren tog;
Jeg var en Usling, hende altfor slet;
Fordi, sandt nok, jeg ei min Ret
Godtgjøre kunde til dit Navn
Som Arving af din Fyrstestol.
Og dog — var blot en kort Tid min,
Der skulde straale om mit Navn
Selvvunden Glands — en bedre Sol,
En større Seierskrands end din.
Et Sværd var mit, og i min Magt
Er der en Aand, saa uforsagt
Og vel saa værdig Fyrstekroner,
Som i din Slægts Baroner.
Ei altid meest foruden Dadel
Var Riddersporen hos den gamle Adel;
Og min har sporet Gangeren frem
Langt foran Fyrster og alle dem,
Naar Pauken klang, og Kampskriget lød:
«For Estes Banner Seir eller Død!»

Jeg vil ei Forsvar, vil ei Rettergang,
Ja, ei bønfalde vil jeg dig engang
Om nogle Timers eller Dages Frist —
De rulle med mit Støv dog hen tilsidst.
Den Slags Henrykkelse, jeg nylig nød,
Kan endes kun, og gjør det og, med Død.
Lad end mit Navn, min Fødsel være ringe
Og dit høibaarne Slægtskab tvinge
Til Væmmelse og til Foragt;
Dog i mit Ansigtstræk — giv Agt! —
De finde Spor, min Faders Ansigt liig,
Og i min Aand — Alt ligner dig:
Fra dig den Hjertets vilde Tvist,
Fra dig — hvi stirrer du saa vist? —
Fra dig i al sin Fylde stammer
Min Arm af Styrke og min Sjæl af Flammer;
Du gav mig Liv ei blot, men du
Gav det, som gjorde din mig meer endnu.
See her din brødefulde Bryndes Løn:
Gjengjeld i din dig altfor lige Søn!
Min Sjæl er ei Bastard; thi min
Afskyer al Tvang, som din.
Og dette Aandedrag, den flygtige Gave,
Som du saasnart igjen vil have,
Jeg agted ikke meer end du tilvisse,
Naar Hjelmen blinked om din Isse,
Og vi jevnsides rede
Henover faldne Mænd i Slagets Hede.
Hvad er forbi, er Intet, og tilsidst
Er det, som kommer, det, som gik;
Dog gad jeg dengang lukt mit Blik:
Thi skjøndt min Moder du bedrog forvist

Og min bestemte Brud for dig tog hen,
Saa føler jeg, du er min Fader end;
Var Røsten streng, som fra din Læbe kom,
Ubillig var dog ei din Dom.
Begyndt i Synd, i Skjændsel endt,
Eens er mit Liv udslukt og tændt:
Som Faderen synded, synded Sønnen,
Og ham for begge rammer Straffelønnen.
Min Brøde seer vel rædsomst ud —
Men mellem os maa dømme Gud!»

Han taug, og med korslagte Arme,
Som klang af Lænker, stum han stod.
I Kredsen rundt om Thronens Fod
Var ingen Mand, hvis Øre
Koldsindig denne Raslen kunde døie;
Til Parisina — ak, den Arme!
Tiltrak sig atter hvert et Øie.
Kunde hun saadan hans Dødsdom høre?
Bleg, sagde jeg, stiltiende stod hun,
Til Hugos Meen den levende Grund.
Vidtaabne hendes Øine saae
Ei fra den Plet, de stirred paa,
Og aldrig sank de skjønne Laag,
At skjule Blikket eller skygge dog;
Men om et Blaat af dybest Farveskjær
De hvide Kredse voxte meer og meer,
Og der med Blikke som af Glas hun stod,
Som var der Iis i hendes størknede Blod;
Mens af og til bestandig gled
En Taare, stor og hastig samlet, ned
Fra Øielaagets lange, mørke Rand —

Det maa man see, det kan man ei fortælle,
Og de, som saae det, undres maae forsand,
At slige Draaber fra et Øie vælde.
Hun prøved paa at tale, hendes Røst
Blev qvalt i det udspændte Bryst;
Dog syntes, i det sagte, hule Suk, hun drog,
Som hele Hjertet vaanded sig og slog.
Det var forbi — hun prøved det igjen,
Da brast i et langt Skrig al Røst, og hen
Paa Jorden som en Steen hun faldt,
Som Billedstøtten fra sin Grundvold revet,
Meer liig en Ting, der aldrig leved
— Et Monument af Azos Viv —
End hende med det arme, brødefulde Liv,
Hvem hver en Følelse som Spore gjaldt
Til syndig Daad, men som ei havde Magt
At bære dens Opdagelse og dens Foragt.
Og dog hun leved, ja, for snart kom Timen,
Der endte den dødlignende Besvimen,
Men bragte ei Fornuft: hver Sands
Ved Rædslens dybe Rysten gik i Staa.
Som Buestrengen, man i Regnen spændte,
Forfeiler Maal og Skud,
Hver svækket Trevl i Hjernen sendte
Vildfarende sin Tanke ud:
Fortiden sort, Fremtiden mørk,
Omblusset kun af Vanvidsflammen,
Som Lynglimt i en øde Ørk,
Hvor Midnatsstorme kjæmpe sammen!
Hun frygted, følte Skræk og Gru,
Rædsomme Byrder tynged hendes Hu,
Hun vidste, Synd og Skam var mellem dem,

At der var En, som skulde døe — men hvem?
Det var forglemt. Mon selv hun leved end?
Var det endnu den samme Jord, de samme Mænd,
Den samme Himmel? Hvor forvirret!
Eller var det Fjender, disse der, som stirred
Foragtelig med Kulde
Paa Blik, dem forhen vennehulde?
Alting var ubestemt og uden Baand
For hendes vankende, vildfarne Aand;
Af Angst og Haab et Virvar uden Ende.
Snart under Graad, snart Latter saae man hende,
Vanvittig, stum i al sin Qvide,
Med sorte Rædseldrømme stride;
Forgjæves dog anstrengte hun sin Magt,
Forgjæves kjæmped hun, at blive vakt.

Alt Klosterklokken ringer,
Men drøvelig og svag
I Taarnets Hul den svinger
Og gungrer dybe Slag;
Alvorlig de til Hjertet gaae.
Hør! Sangen lyder allerede,
Sangen for Døde dernede
Eller for dem, der snart er ligesaa.
For et Væsens Sjæl, som bortgaaer,
Liigpsalmen lyder, og Kirkeklokken slaaer.
Nær ved sit jordiske Maal han staaer:
Knælende ved Munkens Knæ
(Munken flau at høre, ynkelig at see),
Knælende ved Lyden af Klokken,
Rundtom sig Vagten, foran sig Blokken,
Og Bødlen med blottet Arm, for, naar han vil,

Med stadig Kraft at kunne hugge til,
Prøvende Øxens skarpe Bid
Og hvæssende den paany med Flid;
Mens Kredsen af en maalløs Mængde tættes,
For ved en Faders Dom at see en Søn henrettes.

Endnu en Times Herlighed,
Før denne Sommersol gaaer ned,
Der steg paa Rædselsdagen som til Spot
Med renest Glands, skyfriest Blaat;
Dens Aftenlysning rød
Sig over Hugos uheldsvangre Hoved gjød,
Mens han, sit sidste Skriftemaal
Fremstammende, med stille Taal
Og angerfuld Hengivenhed
For Munken bøies ned,
At høre Ordet, som forkynder
Tilgivelse den dødelige Synder.
Som der han lyttende, nedbøiet laae,
Hans Isse Solen glimred paa,
Og Haaret bruunt i Krøller gled
Halvt om den nøgne Nakke ned;
Men mere stærk endnu den hvide
Solstraale faldt paa Øxen ved hans Side
Og funkled med en klar ætherisk Strime.
O, det var en bitter Afskedstime!
De Haardeste med Rædsel maatte stride:
Sort Brøde og retfærdig Dom —
Dog gjøs det i dem, da den kom.

Nu ere alle Bønner sendt mod oven
For den falske Søn, den Beiler saa forvoven,
Talt hver Synd, læst hver Bøn, han vidste;

Sig nærmer blandt hans Øieblik det sidste.
Kappen, den flagrende, først faldt
Og nu de tykke, brune Lokker alt;
Det er forbi, tæt er de ham afskaaren.
Den Trøie, til det Sidste baaren,
Det Skjærf, ham Parisina gav,
Maae ham ei pryde i hans Grav.
Alt det maa kastes nu tilside,
Og omkring Øiet Klædet slaaes, det hvide;
Men nei — nei, denne sidste Skam
Skal ikke overgaae hans Blik og ham;
Al Følelse, der lod som slukt, paany
Halvt vaagnede i dyb' Afsky,
Da Bødlens Hænder gav sig til og vilde
Hans Øine ved et Skjul fra Lyset skille:
De havde til at skue Døden Mod.
«Nei, eders er mit spildte Liv og Blod,
Min Arm er lænket fast; men skik
Mig ud af Verden med mit frie Blik —
Hug!» og idet han Ordet sagde,
Han Hovedet paa Blokken lagde.
Det var det sidste Ord, da han sig bukked:
«Hug!» og glimtende faldt Hugget —
Sprang Hovedet — og livløs, fuld
Af røde Pletter, Kroppen sank omkuld
I Sandet, som hver dyb Blodaare slukked
Og med sin blodige Regn bedugged.
Hans Læber og hans Blik krampagtig spille
Endnu et Øieblik — saa evigt stille.

Han døde, som en Mand skal døe med Rette,
Foruden Pral, foruden Trætte.

Ydmyg bad han og tilfode faldt;
Præstens Løfter ham for fulde gjaldt,
Og hans Haab fortvivled ei om Alt.
Medens han for Præsten knælte,
Ei noget Jordisk mere ham besjælte;
Hans vrede Herre — og hans Elskerinde, hun —
Hvad var de for ham i en saadan Stund?
Nu intet Had, nu ingen Anke,
Til Bøn kun Ord, for Gud kun Tanke —
Paa de Ord nær, han sukked,
Henbøiet under Bøddelhugget,
Om Død med Øiet uomvunden,
Det eneste Farvel, ham slap af Munden.

Hidtil, som tomt for Livets Kilde,
Enhver Tilskuers Bryst stod stille;
Men nu fra Mand til Mand vidtom
En kold, elektrisk Gysen rendte,
Idet det faldt, det Dødsens Hug
Paa ham, hvis Liv og Elskov endte;
Og blandet med en Hysning kom
Fra hver en Barm et angstfuldt Suk.
Men ingen Lyd meer skingrende dog brast
Bagefter Hugget, som med fast
Og kraftig Iil til Blokken trængte,
End een — hvis var den Røst, som sprængte
Den tause Luft med saadant Hviin,
Saa vildtfortvivlende, som Skriget
Af Moderen, der søger sin
Hjertelskte Glut og finder Liget?
Til Himlen trængte denne Jammer,
Som kom den dybt fra evige Flammer.

Igjennem dit Borggitter, Azo! skriger
Den skrækkelige Røst og op til Himlen stiger,
Og didhen vendes hvert et Blik.
Men Lyd og Suk med eet forgik.
Det var en Qvindes Skrig, og aldrig tvang
Fortvivlelsen Lyd til vildere Klang;
Enhver, som hørte det i Luften briste,
Barmhjertig ønskede, det var det sidste.

Hugo er død; og fra den Time vil
Om Parisina man i Hal og Hytte
Forgjæves skue og forgjæves lytte.
Hendes Navn — som var det aldrig til —
Var banlyst fra hver Mund og Øre,
Liig Ord, vanhellige at høre;
Og af Fyrst Azo Ingen, selv i Løn,
En Lyd fornam, som angik Viv og Søn.
Ei Grav, ei Mindesteen dem sattes —
Ham idetmindste, som vi dræbes saae,
Hans Støv Indvielsen maa fattes.
Men Parisinas Skjæbne laae
Skjult, som et Liig med Kistelaaget paa:
Om hun i Klostret Tilflugt fandt
Og der den tornede Vei til Himlen vandt,
I Rad af Aar hudflettet, hungrende og vaad
Af de søvnløse Nætters Graad;
Om ved Giftbægret eller Staalet blank
Til Straf hun for sin sorte Elskov sank;
Hvad eller hun i Timen, i den samme,
For mere hastig Marter maatte synke,
Liig ham, hun saae Blodøxen ramme,
Idet hun Deel i Bøddelhugget tog,

Og Hjertet, fuldt af Hast, som for at ynke
Den Sønderknuste, brast, idet det slog:
Man veed det ei — og Ingen faaer det vide;
Men hvad hun ogsaa maatte lide,
Begyndte hendes Liv, og endte det med Qvide.

Og Azo fandt en anden Brud,
Og bolde Sønner gav ham Gud,
Men ingen dog saa elskelig og brav
Som han, der smuldred i sin Grav;
Og var de end — hans kolde Blik
Kun flygtigt over deres Blomstring gik;
Et halvqvalt Suk var Alt, de fik.
Men aldrig Graad paa Kinden hvilte,
Og aldrig det mørke Aasyn smilte;
Paa Fyrstens stolte Pande sad
Erindringsfolderne i afbrudt Rad,
De Furer og de dybe Skaar,
En Ploug af Kummer skar før Tiden,
Arr af de smertefulde Saar,
Hans Sind modtog i Sjælestriden.
Al Fremtids Fryd og Qval for ham var slukt,
Hans hele Livsens Frugt
Var søvnløs Ro, aarvaagen Plage,
Glandsløse og fortabte Dage,
Et Hjerte, sig selv en Byrde til det Sidste,
Der ei kan glemme og dog ei vil briste;
Der, naar det synes koldt og dødt,
Har dybest Nag, er ømmest blødt:
Hvor tykt endogsaa Isen lægges,
Kun Overfladen er det, som bedækkes;
Paa Bunden gaaer den stride Elv

Og kan ei standse, om den vilde selv.
Hans lukte Barm af Følelser blev gjæstet,
Som der Naturens Magt har fæstet
Med altfor dybe Rødder til at glemmes,
Om ogsaa Taareløbet hemmes.
Om end med Vold vi qvæle dem
Og hindre fra at bryde frem,
De tørres ei — de Taarer trille
Tilbage til den indre Kilde;
Der, i den dybe Brønd, de rinde,
Der slutte de sig evigt inde,
Useet, ugrædt, en Strøm, som aldrig endes,
Og rigest der, hvor mindst den kjendes.
Med Følelsernes efterladte Krav;
Med Angst for dem i sorten Grav;
Med Muligheden plat fortabt
At fylde Svælget, hines Død har skabt;
Foruden Haab, at sees med dem igjen,
Hvor Sjæle mødes, Ven med Ven;
Med en Samvittighed, hvis Røst
Gav Dommen Ret, og med den Trøst,
De grov dem selv en Grav ved deres Brøde —
Dog Azos Liv for evig var lagt øde.
Lad Træets visne Grene hugges ned
Med varsom Haand, det giver Kraft,
Desbedre stiger Liv og Saft,
Og Kronen breder sig derved;
Men dersom Lynet med sin Flamme
Slaaer ned, hvor Toppen frodig suser,
Det føler i sin Marv den tætte Stamme,
Og aldrig meer et Løv sig kruser.

Byron.

Drikkevise.

Natten fyld med Jubelstemme,
Lader Glas for Glas os stige,
Til vi ganske Jorden glemme,
Landede i Glædens Rige!
Proponerer Skaaler, drik
(Pligten at opfylde stræber)
For de farlighede Blik,
For de skjønhedsfyldte Læber!

En for Ellen, skjøndt ulydig
Hun ei taalte at omarmes!
En for Martha, sky og dydig;
Gid hun, før du frier, varmes!
En for Jane; hende svor
Jeg i Vold mig heelt med Sjælen;
Hun er smuk, det var mit Ord,
Og jeg veed, at hun er kjælen.

Fyld de dybe Glas, lad suse
Dem med Vinens Diamanter,
Som et Vrag, naar Storme bruse
Vildt fra alle Verdens Kanter!
Nok en Skaal for Kjærlighed
(Jordens bedste Skat, det er den);
Drik, lad Vinen strømme ned,
Drik og drukn i Glæde Verden!

Barry Cornwall.

Er min Hjertenskjær paa Søen?

Er min Hjertenskjær paa Søen,
Foer i Vest han eller Øst?
Hav, i Nat mod Hjemstavns-Øen
Vug ham paa dit Bryst!

Ingen Storm, ei Bølger vilde
Taarn omkring den grønne Kyst;
Alting være tyst og stille,
Fuldt af Elskovs Lyst!

Bær du ham, som Luften bærer
Fuglen til dens Rede tyst,
Bær ham hen, hvor jeg begjærer,
Til min Arm, mit Bryst!

Barry Cornwall.

Har I vel seet min Hjertenskjær?

Har I vel seet min Hjertenskjær,
Med Liliepanden høi og from,
Med Blik saa hellige, at Enhver
Tilbad dem, som forelsket kom;
Med Hals bag Lokkerne saa skjær,
Som Sneen under Ravnens Fjær?

En Knop er hendes lille Mund,
Den faure Roses bedste Pryd,
Og hendes Røst er mere sød
End fjerne Melodiers Lyd;
Selv hendes Finger, hvid og smal,
Har Elskere i Tusindtal.

Øinene er et Stjernepar,
Man kunde smykke Himlen med;
Jeg venter deres Opgang her
Hver Qvæld ved dette Samlingssted,
At deres Straaler, naar hun vil,
Paa mig kan sænke deres Ild.

Stjernrige, tause Aften, kom!
Din Stund gjør Pigehjertet ømt;
Ryst over Skov og Bænk og Græs
Dit Haar, af Duggen gjennemstrømt!
Du væder ingen Blomst i Lund,
Saa elskelig og sød som hun.

Ved Siden af os Svalens Bryst
I dugget Rede trykker sig;
Den sang sin Mage ned fra Sky,
At qviddre for min Mø og mig;
Den flygter ei fra sine Smaa,
Den kan vort Elskovsblik forstaae.

Allan Cunningham.

Den kjække Hak Humle.

«Gaa, søg i hiin Bjergkløft,
Hvor Bækkene risle —
Gaa, søg paa hiin Fjeldskrint,
Hvor Snogene hvisle —
Gaa, søg hvor i Mørket
Kun Stjerner sig vove,
For der vil I finde
Min Elsker at sove!»

I Dalen, paa Bjerget —
Der fandt de ham ikke;
Skjøn Jomfruer fulgte
Med grædende Blikke.
I lang Tid de jagted,
Hvor Fjeldfossen stænker,
Med Bolt og med Bøile,
At slaae ham i Lænker.

«Hiin Borg jeg dig giver
I Arv og i Eie,
Blot viis os den Kløft, hvor
Voldsmanden har Leie!» —
Hvad skal jeg med Borgen,
Med Taarnet, det skumle?
Er det værd et Smiil af
Min kjække Hak Humle?

Hvedekagen og Mælken
Og Blaabær jeg fandt ham,
Og tyst i min tro Arm
Jeg favned og vandt ham.
Vogt jer, i hans Nærhed,
I Krigsfolk! at tumle;
Thi skarpt er hans Glavind,
Min kjække Hak Humle.

De Hestene ordned,
De drog sig tilbage;
Bagefter red Fruer
Og Frøkner med Klage.

Men dybt i Bjergkløften,
Hvor Bækkene mumle,
Jeg boer hos min Elsker,
Den kjække Hak Humle.

Allan Cunningham.

Matrosfruen.

Kom, Pige, snør dig rank,
Stik Vimpel paa din Hue,
Kom, snør dig rank og rund
Og vær Matrosens Frue!
Vort er det vilde Hav,
Fra Grønland til Havanna,
Og der regjere skal
Du som min Dronning, Anna!

Betragt mit flinke Skib,
Det hedder Magdelone;
Min Dronning bliver du,
Det bliver kun min Kone.
For fulde Seil, pas paa,
Hun gjør os Veien banet
Og kroner mig i Storm
Til Drot paa Oceanet.

En Snees søvante Folk
Fra Danmarks Kyst jeg eier;
Jeg seiler stolt og trygt,
Hvor Dannebroge vaier;

Jeg vinder Sølv og Guld;
Glad gaaer det over Voven,
Med alle Seil sat til,
Og Lunten til Kartoven.

Kom med til Sydens Ø,
Den hede Sol at føle,
Kom med, min Glut, og hør
En indisk Ko at brøle;
Til Brænde tag Caneel,
Hver Aften drypper Manna,
Forgyld dit Kammergulv
Og vær vor Dronning, Anna!

Allan Cunningham.

Sømandssang.

Vaadt Skjøde og et Hav i Skum,
En Kuling, som staaer fast
Og fylder os det hvide Seil
Og bøier ranken Mast,
Og bøier ranken Mast, min Gut!
Afsted, grib Rorets Træ,
Lad Skibet flyve som en Ørn,
Det gamle Land i Læ.

«O, give Gud dem bliden Bør!»
Skreg mangen fager Mø.
Jeg ønsker mig en stiv Nordost
Og Saltets svære Sø,

Og Saltets svære Sø, mit Gut!
Og Skuden tæt og fri.
Vort Hjem er Verdens store Hav
Og raske Sømænd vi.

Den gule Luft betyder Storm,
I Skyens Mulm er Lyn;
Musiken spiller op, Matros!
Hør Blæstens skarpe Hviin,
Hør Blæstens skarpe Hviin, min Gut,
Og fjerne Tordners Brum!
Vort Pallads er den hule Eeg,
Behængt med Havets Skum.

Allan Cunningham.

Legende.

I Bayerlandet, i Ingolstad
For sit syge Barn en Qvinde bad.

Hun førte ynkelig Kjære og Klage
Baade om Nætter og lyse Dage.

Til Kirkehallen hun aarle gaaer,
Der hvor Gudsmoder med Barnet staaer.

Hun kasted sig grædende ned paa Jord:
«O, lad mig ei miste mit stakkels Noer!

Forbarm dig, Naadige! skjænk mig Trøst;
Du holder jo selv et Barn ved dit Bryst.»

Hun bad til vor Frue i Dage tre;
Men værre blev Barnet i alle de.

Og paa den fjerde maatte det døe;
Det skulde ei trives paa Verdens Ø.

Men medens Orglet saa liflig klang,
Mens Klokkerne gik, og Choret sang,

Til det hellige Billed den Arme gik,
Tog Barnet bort med et dunkelt Blik

Og skyndte sig hen i en mørk Korsgang,
Stod der tre Timer, mens Orglet klang.

Saa gik hun atter til Altret hen
Og gav Gudsmoder Barnet igjen.

«Du havde ei før Barmhjertighed;
Hvordan det smerter, nu du veed,

Hvordan det smerter en stakkels Moer
At savne sit lille spæde Noer.»

Falck.

Levende Minde.

Et Baand, en Sløife, som den Smukke
Halvt med det Gode lod os plukke,
Kan være ret behagelig.
Et Slør, et Strømpebaand, en Hægte
Er store Ting, jeg vil ei nægte;
Men det er ikke nok for mig.

En Deel, som skyldte hende Livet,
Har hun, den Elskede, mig givet,

Og det er meget, meget meer.
O, alt det Andet gi'r jeg Pokker;
Thi af de lange Silkelokker
Gav hun mig denne gyldne her!

Og maa jeg hende selv undvære,
Jeg har dog Noget af den Kjære,
Den søde Lok jeg kysser da.
Os begge to eens Skjæbner trykke:
Vi beiled før med lige Lykke
Til hende, vi er skilte fra.

Vi hørte hende til forsande,
Vi spøgte tidt om Hals og Pande
Og sank til hendes unge Bryst.
Medbeiler, jeg kan rolig have!
Du skjønne Bytte, søde Gave!
Mind mig om Lykke og om Lyst.

Goethe.

Den Elsktes Nærhed.

Jeg mindes dig, naar Morgensolen brænder
Paa Havets Bly;
Jeg mindes dig, naar Maanen Lyset sender
Fra blege Sky.

Jeg skuer dig, naar i det Fjerne Støvet
Paa Veien staaer;
I dybe Nat, naar eensom mellem Løvet
En Vandrer gaaer.

Jeg hører dig, naar Havet skyller Voven
Mod Strandens Kyst;
Jeg lytter ofte længselsfuld i Skoven,
Naar Alt er tyst.

Hos dig jeg er, hvor langt du end dig fjerner,
Du er mig nær!
Sol synker alt, snart funkle mine Stjerner —
O, var du her!

Goethe.

Til den Fraværende.

Saa har jeg virkelig dig mistet?
Saa er du, Hulde! borte alt?
End klinger mig i Øret Lyden
Af hvert et Ord, som du har talt.

Som Vandreren sit Blik en Morgen
Forgjæves op i Luften slaaer,
Naar, i det klare Rum forborgen,
Høit over ham en Lærke slaaer:

Saaledes søger mange Gange
Mit Blik ad Land og Søen hen —
Dig kalde alle mine Sange,
O Elskte, kom — o kom igjen!

Goethe.

Trøst.

Du er bestandig kummerfuld,
Min Ven! det er ei Ret;
Man kan paa dine Øine see,
Nu har du atter grædt.

«Og har jeg atter eensom grædt,
Det er min egen Sag;
Lad Taaren flyde, naar den vil!
Den lindrer Sorg og Nag.»

Hør dine glade Venners Raad,
Kom til os, her er Ro!
Har du endogsaa Meget tabt,
Dit Tab du os fortroe!

«O, sværm I kun! I ane ei
Hvad mig har sorgfuld gjort.
Gud veed, jeg har vel Intet tabt,
Skjøndt Savnet er saa stort.»

Nu vel, klynk ikke som et Barn,
Frisk luer jo dit Blod,
Og Kræfter har du meer end nok,
Brug til Bedrift dit Mod!

«O, kunde jeg erhverve det!
I daarlig mig forstaae.
Det er saa høit, det er saa skjønt,
Som Stjernen i det Blaa.»

Forlanger du da Stjernerne?
Til Pragt er de kun sat,
Og henrykt vi mod Himlen see
Den stjerneklare Nat.

«Ja, henrykt seer jeg ogsaa op
Om Dagen til min Trøst.
Lad mig da græde Natten bort,
Saalænge jeg har Lyst!»

Goethe.

Ungersvenden og Møllebækken.

Svenden.

Saa lyt dog, klare Sølverbæk,
Til Talen!
Du iler glad, letsindig væk
I Dalen.
Hvad søger du med hastig Trang?
Saa hør mig dog og tal engang!

Bækken.

Jeg var en Bæk, et freidigt Væld;
De spænde
Mig ind, paa det jeg mere snel
Skal rende
Derned til Lundens Mølleværk
Og altid være fuld og stærk.

Svenden.

Til Møllen! Ak, et taaligt Mod
Dig kjøler;
Du veed ei, hvad mit unge Blod
Her føler.

Den smukke Møllerske, hun seer
Vel ofte til dig da og leer?

Bækken.

Hun lukker Skoddet tidlig op
Mod Skoven
Og bader saa sin unge Krop
I Voven.
Som Lilien hvid er Hals og Barm,
Da ryger jeg og damper varm.

Svenden.

Kan hun i Vandet Elskovsglød
Optænde,
Hvad har ei Kjød og Blod for Nød
Af hende?
Hvo kun den Hulde eengang saae,
For evig hende elske maa.

Bækken.

Saa styrter jeg paa Hjulet mig
Fra Slusen,
Og alle Tænder dreie sig
Med Susen.
Fra den Tid, vi har hende havt,
Har ogsaa Vandet bedre Kraft.

Svenden.

Hvor skjøn hun er, du snart har glemt,
Hvor yndig;
Hun siger til dig, sødt i Skjæmt:
Nu skynd dig!
Dog, gav hun dig et Elskovsblik,
Jeg troer, du mere nødig gik.

Bækken.

Saa langsom, langsom flyder jeg,
Som fangen,
Jeg krummer sagte kun min Vei
Om Vangen;
Og kom det an paa mig, min Ven!
Jeg gjerne vendte om igjen.

Svenden.

Farvel da! Bølg om Busk og Vang
I Skygge!
Du mumler mig maaskee engang
Til Lykke.
Nyn hende for i Aftnens Ro
Mit stille Haab, min bange Tro!

Goethe.

Kirkeklokken.

«Syng Psalmerne, du liden Dreng!
I Kirken til Guds Ære;
Der skal du, ei paa grønnen Eng,
En hellig Søndag være.

Den store Klokke — hør kun til! —
Den kalder paa de Fromme;
Ifald du smutter bort, den vil
I Hælene dig komme.

Den vil af Taarnet springe ud
Og humpe ned af Bakken
Og som et Himlens Straffebud
Dig styrte over Nakken.»

Den Præken er saa tør og lang;
Den liden Dreng han gaber:
«Langt heller jeg med Fuglen sang
Derude for min Skaber.»

Han lister sig fra Kirkens Blok;
Han seer sig om saa fage:
«Den gamle Brumbas bliver nok
I Hullet paa sin Knage.»

Han ligger ved den grønne Aa
Hos Lammene og skjæmter;
Da hører han en Klokke slaae —
Hum, hum, bum, bum, det klemter.

Og Klokken kommer, tung og seen,
Men som en malmsort Kjæmpe
Den knækker Busk og løvrig Green
Og farer ei med Lempe.

Det var den liden Dreng, han tog
Saa hastig til at rende;
Han hørte, hvordan Kneblen slog;
Han turde sig ei vende.

Han hørte, hvordan Klokken rap
I Hælene ham brummed —
Først da han ind i Kirken slap,
Den vrede Lyd forstummed.

Og da han satte fromt sig ned
I Choret paa sit Sæde,
Hang Klokken paa sit gamle Sted
Og dirrede af Glæde.

Han tog til Hjerte sig den Sag
Og vil ei mere vente
Herefter nogen Helligdag,
Til Klokken skal ham hente.

Frit efter Goethe.

Salig Længsel.

Siig det ikkun til de Vise —
At ei Mængdens Haan mig rammer:
Blandt de Levende jeg priser
Den, som vil forgaae i Flammer.

I de kjøle Elskovsnætter,
Hvor du Liv modtog og gav,
Overfalder dig en Gysen
Under Stjernens Straalehav.

Mørket holder dig ei mere
Fangen i sit Skyggefængsel,
Op til mere himmelsk Parring
Driver dig paany en Længsel.

Ingen Afstand kan dig hemme,
Intet Baand du mere kjender,
Og tilsidst, antændt af Lyset,
Som en Sommerfugl du brænder.

Førend denne Død du fandt,
Denne Leven op erfoer,
Er du kun en Sorgens Gjæst
Paa den dunkle Jord.

Goethe.

Maanskinsnatten.

Herskerinde! siig, hvad hviske
Dine Rosenlæbers Rødme?
Sagte de bevæges kun,
Som du nipped Vinens Sødme.
Vil du lokke med de friske
Efter nok en Purpurmund?

Jeg vil kysse, kysse, kysse!

See! i Mørket, i det Dunkle
Alle Blomstergrene gløde,
Stjerner spille rundt omkring,
Maanestraaler paa de røde
Og smagragdne Blade funkle;
Men du ændser Ingenting.

Jeg vil kysse, kysse, kysse!

For din fjerne Hjertenskjære
Blander ogsaa Malurtsaften
Sig i Salighedens Drik.
Denne klare Maanskinsaften,
Svor I, skulde Mødet være,
Just i dette Øieblik.

Jeg vil kysse, kysse, kysse!

Goethe.

Paa Sangens skjønne Vinger.

Paa Sangens skjønne Vinger
Jeg bærer dig, Elskte! afsted
Til Dalen hisset ved Ganges;
Der veed jeg et yndigt Sted:

En rødligblomstrende Hauge
I stille Maaneskin;
Der Lotosblomsten kysser
Sin lille Søsters Kind.

Violerne trykke sig sammen
Og op til Stjernerne see;
Og Roserne dufte og hviske
Hinanden i Øret og lee.

De fromme, kloge Gazeller
Sig nærme og lytte med Mod;
Og gjennem Skoven bruser
Langt borte den hellige Flod.

Der vil du i Palmens Skygge
Omfavne mig kjærligøm
Og Elskov og Hvile drikke
Og drømme en salig Drøm.

H. Heine.

Min søde Glut! naar du er død.

Min søde Glut! naar du er død,
Og Gravens Steen dig dække,
Da gaaer jeg langsomt til dig ned
Og vil mig hos dig lægge.

Jeg kysser, favner, jeg trykker dig,
Du Stille, du Blege, du Blide!
Jeg skjælver, græder, og til et Liig
Jeg bliver selv ved din Side.

De Døde staae op til luftig Dands,
Naar Midnatsklokkerne larme;
Vi to, vi blive i Gravens Dyb,
Jeg hviler i dine Arme.

De Døde staae op til sidste Dom,
Til evig Qval eller Glæde;
Vi to bekymre os ei derom,
Vi blive rolig dernede.

H. Heine.

Mit Hjerte er sørgmodigt.

Mit Hjerte er sørgmodigt,
Dog blankt løfter Maien sit Skjold;
Her staaer jeg, lænet til Linden,
Høit paa den gamle Vold.

Dernede Stadsgraven flyder
Med Aftenrøden i;
En Dreng i Skyggen meder
Og fløiter en smuk Melodie.

Hiinsides Glaciet venligt
I broget Nürnberger-Maneer
Villaer og Mennesker, Hauger
Og Oxer og Skoven man seer.

Paa Blegdammen Pigerne springe,
Brede Lærredet ud med Fryd;
Møllehjulet strøer Diamanter,
Jeg hører den hulkende Lyd.

Ved Krudttaarnets Side, det gamle,
Der Skilderhuset staaer;
En Soldat i rød Mundering
Op og ned paa Posten gaaer.

Han leger med Musketten,
Den funkler i Aftenqvæld,
Han præsenterer og skuldrer —
Gud give, han skjød mig ihjel!

H. Heine.

Sove gjør de store Guder.

Sove gjør de store Guder
Nu i tykke Uveirsdyner,
Og jeg hører dem at snorke,
Og det tordner, og det lyner.

Lyn og Torden! Stormen raser
Og det arme Skib forfølger —
Ak, hvem tøiler disse Vinde
Og de herreløse Bølger?

Jeg kan ikke Stormen hindre
Fra at kappe Skib og Skove,
Og jeg hyller mig i Kaaben,
For, som Guderne, at sove.

H. Heine.

Til den svundne Tid, paa min Ære.

Til den svundne Tid, paa min Ære,
Hendrages med Længsel mit Blik:
I Verden var dengang godt at være;
Dagene kom, og Dagene gik.

Jeg veed ei, hvormed jeg skal stoppe
Den usle Trængsel, den lave Nød;
Død er Vor Herre, han deroppe,
Og Fanden dernede er ogsaa død.

Saa flaue ere nu Aarets Dage,
Saa dorskt og dødt det hele Spil,
At, var ei den Smule Amour tilbage,
Saa var der slet Intet at holde sig til.

H. Heine.

Nu er det Tid.

Nu er det Tid: jeg vil hiint Tant,
Jeg vil hiin Daarskab afskedige;
Jeg har saalænge som Comediant
Med dig kun spillet Comedie.

Coulisserne vare, som hver Mand saae,
De prægtigste og de mobileste;
Min Ridderkappe var himmelblaa,
Jeg følte det Allersubtileste.

Og nu, da jeg vil omvende mig
Og den gale Daarskab afskedige,
Nu føler jeg mig saa gudsjammerlig,
Som spilte jeg endnu Comedie.

Ak Gud! i Spøg og ubevidst —
Jeg altfor tro Declamator —
Jeg har med Døden i mit eget Bryst
Spillet den døende Gladiator.

H. Heine

Jeg vilde saa gjerne hvile.

Jeg vilde saa gjerne hvile
Ved din Side et sødt Minut;
Men du maatte bort, maatte ile,
Du havde travlt, min Glut!

Jeg sagde, at jeg døde,
Hvis ei din Gunst jeg fik.
Du loe af fuld Hals, Søde!
Og neiede net og gik.

Forøget har du end mere
Elskovens Qval i min Sjæl;
Du nægted endogsaa til Slutning
Et Kys mig, et ømt Farvel.

Tro ei, jeg vil mig uleilige
Med at hænge mig ved din Dør;
Thi alt det, ak du Deilige!
Er hændet mig eengang før.

H. Heine.

Du har Diamanter og Perler.

Du har Diamanter og Perler,
Alt, hvorefter Mennesket seer,
Og du har de deiligste Øine:
Elskede! hvad vil du meer?

Om dine deilige Øine
Har jeg vel digtet fleer
End tusinde evige Sange:
Elskede! hvad vil du meer?

Ved dine deilige Øine
— O, det er ikkun Plaseer! —
Er jeg ødelagt, gaaet til Grunde:
Elskede! hvad vil du meer?

H. Heine.

Hvor mig Kastraterne ynkede.

Hvor mig Kastraterne ynkede,
Da min Røst tog sig Frihed og Lov;
De klagede, og de klynkede,
At jeg var altfor grov.

Og strax de begyndte at lokke,
At fløite pæntforpiint;
Det klang, som man slog paa en Klokke,
Og Trillerne lød saa fiint.

Om Elskovslængsel de hviskede,
Om Elskov og Elskovsbrunst —
Og Damerne, som var de pidskede,
Græd over saadan en Konst.

H. Heine.

Siig, hvor er det Englevæsen.

«Siig, hvor er det Englevæsen,
Du besang med henrykt Smerte,
Dengang Flammer, tryllestærke,
Gjennemtrængte hedt dit Hjerte?»

Slukt er Ilden, dødt mit Hjerte,
Kastet bort den muntre Maske;
Og i disse Blade seer du
Urnen med min Elskovs Aske.

H. Heine.

Erklæring.

Dæmrende kom Aftnen,
Stærkere slog Brændingen an,
Og jeg sad ved Stranden og saae paa
Bølgernes hvide Dands,
Og mit Bryst svulmede som Havet,
Og i min Længsel greb mig den dybeste Hjemvee
Efter dig, du hulde Billede,
Som overalt omsvæver mig,
Overalt mig kalder,
Overalt, overalt,
I Stormens, i Havets Brusen
Og i mit eget Suk!

Med det lette Rør skrev jeg i Sandet:
«Agnes, jeg elsker dig!»
Dog ondskabsfulde Bølger udgjød sig
Over den søde Bekjendelse
Og slettede den ud.

Skjøre Rør, forflyvende Sand,
Henflydende Bølger, eder troer jeg ei meer!
Himlen formørkes, mit Hjerte forvildes,
Og med stærk Haand fra norske Skove
Rykker jeg den høieste Gran
Og dypper den
I Ætnas glødende Svælg, og med en saadan
Ilddrukken Kjæmpepen
Skriver jeg paa det dunkle Himmelloft:
«Agnes, jeg elsker dig!»

Hver Nat luer herefter
Hist oppe den evige Flammeskrift,
Og alle kommende Børnebørnsslægter
Læse med Jubel Himmelordene:
«Agnes, jeg elsker dig!»

H. Heine.

Raadstukjelderen i Bremen.

Lykkelig Manden, der naaede Havnen,
Lagde bag sig Havet og Stormene,
Og som nu sidder varm og rolig
I Raadstuens Viinkjelder i Bremen!

Hvor dog Verden fortrolig og yndig
Afspeiles i det grønne Viinglas,
Og hvor den bølgende Mikrokosmus
Solvarm flyder ned i det tørstige Hjerte!
Alting seer jeg i Glasset,
Verdenshistorien, den gamle og nye,
Tyrker og Græker, Hegel og Gans,

Orangelunden og Vagtparaden,
Berlin og Schilda og Tunis og Hamborg,
Men fremfor Alt den Elskedes Billed,
Englehovedet paa Rhinskvineus Guldgrund.

O hvor skjøn, hvor skjøn er du, Elskte!
Du er som en Rose;
Ikke som Rosen fra Schiras,
Den hafisbesjungne Nattergalebrud;
Ikke som Sarons Rose,
Den helligrøde, prophetlovpriste;
Du er som Raadstukjelderens Rose i Bremen.
Det er Rosernes Rose,
Jo ældre den bliver, des yndigere,
Og den himmelske Duft har besjælt mig,
Har indblæst mig Aand, har beruust mig;
Og, holdt mig ei fast, ved Haartoppen fast
Den bremiske Raadstumester i Kjelderen,
Saa snublede jeg.

Den brave Mand! vi sade tilsammen
Og drak som Brødre,
Vi talte om høie, hemmelige Ting,
Vi sukkede, sank hinanden til Brystet,
Og han har omvendt mig til Troen paa Kjærlighed.
Jeg drak paa mine bittreste Fjenders Velgaaende,
Og alle slette Poeter tilgav jeg,
Som eengang mig selv skal vorde tilgivet;
Jeg græd af Andagt, og endelig,
Aabnedes for mig Porten til den evige Lykke,
Hvor de tolv Apostle, de hellige Viinfade,
Prædike tause og dog saa forstaaelig
For alle Folkeslag.

Det er Mænd!
Uanseelige udenfra, gjorded' med Træ,
Indvendig ere de skjønne og lysende, mere
End alle Templets stolte Leviter,
End Herodes' Drabanter og Hofmænd,
De gyldensmykkede, purpurbeklædte —
Altid var det min Tro,
Ei iblandt den allersimpleste Klasse,
Nei, i det ypperste Selskab
Leved bestandig Himlens Drot.

Halleluja! hvor yndigt omvifte mig
Beth Els Palmer!
Hvor dufter Hebrons Myrrha!
Hvor bruser Jordan og tumler af Glæde!
Og min udødelige Sjæl tumler ogsaa,
Og jeg tumler med den, og tumlende
Bringer op ad Trappen mig til Dagens Lys
Raadstuens Kjeldermester, den brave, i Bremen.

Du brave Raadstukjeldermester i Bremen!
Seer du, paa Husenes Tage sidde
Englene og ere halvfulde og synge;
Den skinnende Sol deroppe paa Himlen
Er kun den røde, viindrukne Næse,
Som Verdens Geist stikker frem,
Og om den røde, uhyre Næse
Dreier sig hele den drukne Verden.

H. Heine.

Vaarnattens Øine stjerneblaae.

Vaarnattens Øine stjerneblaae
Har Trøst, som jeg henrykt fatter:
Kan Elskov dig til Jorden slaae,
Saa skal Elskov reise dig atter.

I Skyggen under den grønne Lind
Synger Nattergalen kjælen,
Og som Sangen trænger til Sjælen ind,
Udvider atter sig Sjælen.

H. Heine.

Alle Skovens Træer skingre.

Alle Skovens Træer skingre;
Men hvo er Capellets Mester,
Hvor hver Rede musicerer
I det grønne Skovorchester?

Er det Stæren hist graahærdet,
Som bestandig nikker vigtig?
Eller den Pedant hist ovre,
Som kukkukker taktfast rigtig?

Er det Storken, der, alvorlig
Og som om han dirigerer,
Med det røde Langnæb klapprer,
Medens Alting musicerer?

Nei, her i mit Hjertes Skove
Mester for Capellet sidder,
Og jeg føler ham slaae Takten,
Amor troer jeg at han hedder.

H. Heine.

Faren er der, Stormklokken ringer.

Faren er der, Stormklokken ringer,
Og jeg er forloren, himmelske Smerte!
Foraaret og to deilige Øine
Have sammensvoret sig mod mit Hjerte.

Foraaret og to deilige Øine —
Baade jeg og mit Hjerte ere forlorne!
Skovens Roser og Nattergale,
Troer jeg, er med blandt de Sammensvorne.

H. Heine.

Hvad har du for i den deilige Nat?

«Hvad har du for i den deilige Nat?
Vanvittigt vifter det dunkle Krat,
Sig angst Violerne lukke;
Og Rosen, den er af Skam saa rød,
Og Lilien staaer bleg som en Død,
De tør neppe dufte, de sukke.»

O, kjære Maane, ja du har Ret!
De fromme Blomster, jeg handlede slet,
De piinte Stakler, de Qvalte!
Men kunde jeg troe, de lyttede til,
Da jeg, beruset af Elskovs Ild,
Henrykt med Stjernerne talte?

H. Heine.

Den hellige Alliance.

Den hellige Alliance,
Vore Hjerter sluttede den;
De hvilte tæt ved hinanden,
De skilles aldrig igjen.

Ak, kun den unge Rose,
Der, foran Brystet, du,
Den arme Bundsforvandte,
Den trykkede vi itu.

H. Heine.

Siig, hvo opfandt Uhrene, Glut?

Siig, hvo opfandt Uhrene, Glut?
Tidens Afdeling i Time, Minut?
Det var en frysende Sorgensmand,
Han sad i Vinternætterne, han
Beregnede Musetændernes Magt
Og Faarekyllingens døsige Takt.

Siig, hvo fandt paa Kyssene først?
Det var en Mund med lykkelig Tørst;
Den kyssed og tænkte paa Intet derved,
Det var i Mai paa et deiligt Sted,
De kjælneste Blomster af Jorden sprang,
Og Solen smilte, Fuglene sang.

H. Heine.

Frygt kun ei, at jeg forraader.

Frygt kun ei, at jeg forraader
Følelsen for disse Folk,
Skjøndt min Mund, af dig begeistret,
Er en noget fyrig Tolk!

I en Kjæmpeskov af Blomster
Ligger, i en Afgrunds Skjød,
Hiin, den flammefulde Løndom,
Hiin, den lønligdybe Glød.

Funker Ilden lidt fordægtig —
Ha, det krummer intet Haar!
Verden her troer ei paa Flammer,
Og for Poesie det gaaer.

H. Heine.

Ha, din Fader! ha, din Moder!

Ha, din Fader! ha, din Moder!
Begge to gid Fanden tage,
De, som satte i Theatret
Dig i Logen længst tilbage!

Udstaffeerte som Kalkuner
Sad de der og gav kun sjelden
Huller mig til Logens Baggrund,
Hvor du græd, min søde Ellen!

Rolig sad de der og skued
To Forelskte efterstræbes,
Og de klapped, raabte Bravo,
Da de saae dem begge dræbes.

H. Heine.

Knurre maa du, lee og gruble.

Knurre maa du, lee og gruble,
Krympes med fortræden Mine,
Du, som uden selv at elske
Føler Jalousiens Pine.

Lugte tør du ei til Rosen,
Ikke kysse den frimodig;
Nei, paa Tornene du snuser
Kun din arme Næse blodig.

H. Heine.

Geoffrey Rudèl og Melisande af Tripolis.

Høit paa Ridderborgen Blaye
Man Tapetseriet kjender,
Som Grevinde Tripolis
Har brodeert med kloge Hænder.

Al sin Sjæl har hun baldyret
Ind deri, og Elskovsgraaden
Har fortryllet Billedværket,
Som hun bandt af Silketraaden,

Og som forestiller Scenen,
Hvor hun fandt Rudèl paa Stranden,
Døende — dog hendes Længsels
Ideal af Riddersmanden.

Selv Rudèl fik her for første
Og for sidste Gang at skue,
Virkelig og ei i Drømme,
Sin i Sang tilbedte Frue.

Over ham Grevinden bøier
Sig til Jorden, kysser Munden,
Dødbleg nu, men som saa ofte
Riim til hendes Priis har funden.

Velkomstkysset blev tillige
Afskedskysset — ak, de tømte
Smertens Kalk paa samme Tid som
Glædernes, hvorom de drømte.

Hver en Nat paa Slottet Blaye
Hører man det knirke, bæve,
Og Tapeternes Figurer
Røre sig, som om de leve.

Troubadour og Dame ryste
Skyggelemmerne, som sove,
Og en Vandring ud af Væggen
Gjennem Salene de vove.

Sagte Hvisken, fine Kjærtegn,
Fagre Ord, hvor Parret skrider,
Gammeldags Galanterie fra
Minnesangens svundne Tider.

«Geoffroy! din Stemme lokker
Liv og Varme i mit døde
Hjerte, og jeg føler Asken,
Ak den længstudslukte, gløde.» —

«Melisande! Blomst og Lykke!
Naar dit blide Øie flammer,
Lever jeg paany — tilgrunde
Gik kun jordisk Vee og Jammer.» —

«Geoffroy! i Drømme elsked
Vi hinanden; nuomstunder
Vi endog som Døde elske —
Gud Amòr har gjort et Under!» —

«Melisande! hvad er Drømme?
Hvad er Døden? Talemaader!
Kjærligheden kun er Sandhed,
Og i den er ingen Gaader.» —

«Geoffroy! hvor hyggeligt
Her i Maanskinscabinettet!
Ikke gad jeg gaae derude,
Solopvarmet, løvomflettet.» —

«Melisande! skjønne Sværmer!
Selv du er en Sol, som skinner;
Hvor du vanker, er et Foraar,
Spirer Elskov og Kjærminder.»

Saadan hviske, saadan vanke
Arm i Arm de Gjenfærd hvide
Op og ned, hvor gjennem Ruden
Blege Maanestraaler glide.

Morgenrøden snart forstyrrer
Spøgeriet — jeg har seet det,
Hvor de smutte skye tilbage,
Ind i Væggen, i Tapetet.

H. Heine.

Lykken — en løs, letsindig Frøken.

Lykken — en løs, letsindig Frøken,
Altid paa Farten, aldrig bunden,
Hun stryger rask dit Haar fra Panden,
Et Kys maaskee — og er forsvunden.

Ulykken derimod — ak, den fine,
Ærbare Frue, hun er saa sikker,
Saa tro og kjærlig, passer paa dig,
Sætter sig ved din Seng og strikker.

H. Heine

En landflygtig Øboers Sang.

Hvor er min Sø, mit blanke Speil,
Hvor er den friske Bugt?
Hvor Snekkerne for fulde Seil
Med Flag og Vimplers Flugt?

Jeg savner Strandens Bølgeslag,
En Lyd, harmonisk skjøn,
Det fjerne Muml, det nære Brag —
Hvor høres Havets Drøn?

Hvad Duft end disse Myrter strøe,
Hvor sølvklart Kildens Vand:
Af Længsel maa mit Hjerte døe —
Hvor er den aabne Strand?

Jeg hører Alpehornets Røst,
Seer Hyrden ved sin Stav;
Men Echo tier i mit Bryst —
Hvor er det høie Hav?

Mrs. Hemans.

Stakket Fryd.

En Myg og Flue Bryllup holdt,
Det var saamegen Glæde;
I Solskin paa en Taarepiil
De monne Dandsen træde.

«Og siig mig, hvad dit Udstyr er
Og hvad din Brudegave?» —
«En lille Draabe Menneskeblod
Er Alt hvad jeg mon have.» —

«Og siig, hvor er din Sommersal,
Hvor vi hinanden finde?» —
«I Græsset ved den mumlende Bæk
Alt under brede Linde.» —

«Og siig, hvor er dit Vinterhuus,
Naar vi af Kuld mon grue?» —
«I Hytten hos en Bonde god
Vi spanke i hans Stue.»

De dandse paa den Taarepiil
Og glædes overmaade —
Da kommer en Vipstjert listelig
Og snapper dennem baade.

Hoffmann von Fallersleben.

Sjælevandringen.

Naar jeg for Planten stille staaer
Og seer den skyde frem i Vaar
Med Knopper, Blomsterduske;
At aande ud sin søde Duft,
Smukt hilse i den varme Luft
Til sine Nabobuske:
Da troer jeg fuldt og fast, jeg veed
Med det: at blomstre, god Besked.

Seer jeg, hvor Bækkens Bølgeflugt,
Af Længsel dreven, snoer sin Bugt
Om Landets Bred og smiler,
Velkommen Gjæst i hver en Havn,
Dog vrister sig af yndig Favn
Og mod det Fjerne iler:
Da tykkes mig — er det en Drøm? —
Som var jeg eengang Bækkens Strøm.

Naarhelst i Træets Top jeg saae
At bygge Reden Fugle smaa;
Hvor trolig Hunnen ruger,
Og hvordan Hannen qvidrer paa
Og bringer Orme, Duun og Straae
Og Alt hvad Konen bruger:
Da føler jeg en sælsom Kraft,
Som havde længst jeg Rede havt.

Seer jeg i Skyen Ørnens Vei,
Det er, som ogsaa eengang jeg

Fløi over Bjerg og Hede;
Naar Svanen synger seent i Høst,
Og Storken til den varme Kyst
Bortsvæver fra sin Rede:
Hvor kan det andet være dog?
Jeg selv var med paa sligt et Tog!

Har Ormen tæt sig hyllet ind
Og i det snevre Puppespind
Nyt Liv sig tilbereder,
Liigkisten endelig er sprængt,
Til Lyset Sommerfuglen trængt
Og Purpurvingen spreder:
Da veed jeg selv mig eengang brat
Opvaagnet af en dunkel Nat.

Og derfor tykkes mig, jeg kan
Troe Sjælevandrings-Læren sand;
Hvor skulde jeg vel lære —
Siig, hvordan ellers jeg forstod,
Hvad Skovens Blomst og Fugl og Flod
Opfyldes af og ere?
Hvad? — eller har jeg denne Lyst,
Fordi det Alt er i mit Bryst?

Houwald.

Sørøversang.

Den Flok, som fisker hist Coraller,
Vi lænkebunden føre hjem;
Seraillet skal ha'e godt af dem,
Som vi paa Kysten overfalder.

Forvovne Vikinger, ombord!
Til Fez vi seile flux med hine . . .
I denne store Brigantine
Er lutter tappre Mænd ombord.

Et Kloster kan man see paa Landet;
Kast Anker her i denne Bugt!
Strax viser sig hvad der er smukt:
En lille Nonne hist paa Sandet.
Nær Bølgen, hvor Platanen groer,
Hun slumrer — sagte lad os trine . . .
I denne store Brigantine
Er lutter tappre Mænd ombord.

Mit smukke Barn, hils nu din Moster!
Du følger os, vor Vind er god.
Du skifter Bolig kun; fat Mod!
Et Harem veier op et Kloster.
Hans Høihed elsker, lille Noer!
Det Allerspædeste og Fine . . .
I denne store Brigantine
Er lutter tappre Mænd ombord.

Til Klosteret hun Flugten vender;
«Du vover, Satan?» skriger hun.
Ja vist, jeg vover; kom du kun!
Hun knæler, hulker, vrider Hænder.
Vi bære dig i Hast ombord;
Hold op at tvine og at hvine . . .
I denne store Brigantine
Er lutter tappre Mænd ombord.

De Øine er to Talismaner;
Du græder smukt, du lille Lux!
Hans Høihed kjøber hende flux;
Hun gjelder tusinde Tomaner.
«Jeg døer!» hun raaber. Smukke Ord!
Fra Nonne bliver hun Cadine . . .
I denne store Brigantine
Er lutter tappre Mænd ombord.

Victor Hugo.

Favorit-Sultánen.

Perfide comme l'onde.
Shakspeare.

Har jeg ei, deilige Jødinde!
Henrettet nok alt for din Smag?
Du nu i Restens Liv dig finde!
Skal altid Øxehug, Veninde!
Ledsage dine Vifteslag?

Udhviil dig her, min Elskerinde!
Hiin Flok har naadig du forladt.
Min Dronning nu, min Sultaninde,
Tilgiv den unge Sværm, du minde
Ei om en Dødsdom mig hver Nat!

Du bliver kjælnere forresten
Ved disse Tanker, seer jeg tidt,
Og jeg har altid mærket næsten,
Du fordred Hoveder ved Festen,
Just naar dit Blik blev mere blidt.

Ah, Jalousiens vilde Glæde!
Du deilige, men grumme Mø!
Tilgiv mig disse Smaa, som græde;
Hvor saae man Blomsterplettens Spæde
I Rosenbuskens Skygge døe?

Er jeg ei din? Siig mig, hvad skader,
Naar i min Arm du hviler smuk,
At hundred Qvinder, som jeg hader,
Hentære ved en Dør, jeg ei oplader,
Livskraften i forelskte Suk?

Lad dem i eensom Løndom snige
Sig hen og kun misunde dig;
O, lad dem leve, komme, vige
Som Bølger! Dit jo er mit Rige,
Din er min Throne, din er jeg.

Dit er mit Folk, hvis Hjerter bæve,
Dit Stambul — see, paa denne Bred
Dets Tusinder af Spiir sig hæve,
Talløse Flaader liig, der svæve
Paa Havet, ankret dybt i Fred!

Ja, dine er de lette Tropper,
Min Rytterflok med Turban rød,
Som i en Rad, der aldrig stopper,
Henflyve krumt paa deres Hopper,
Roerkarle liig i Baadens Skjød.

Dit er Bassora, rigt paa Mandler,
Og Cyperns Ranker, som blandt Søiler groe,
Fez, hvor sig Støv til Guld forvandler,
Mosul, hvor hele Verden handler,
Og Erzerum med steenlagt Bro.

Og Smyrna med sin Strand, som stænker
De hvide Slottes Palmesvøb,
Hiin Gangesflod, forhadt af Enker,
Og Donau, i hvis Favn sig sænker
Fem Floder i forvirret Løb.

Siig, kan du frygte græske Piger,
Sø-Lilier fra Kretas Kyst,
Et Ildblik hos en Glut fra Niger,
Der som en vælig, ung Hun-Tiger
Opspringer brølende af Lyst?

Hvad rører mig hist Øielaaget,
Hvad Barmen kulsort eller klar?
Du er ei hvid, ei rød, ei broget;
Men har man dig forgyldt med Noget,
En Straale det af Solen var.

See til, at ingen Hagel falder,
Fyrstinde! paa mit Rosenbed;
Nyd Glæden, hvortil Seiren kalder,
Forlang ei, at et Hoved falder,
Hvergang en Taare triller ned!

Tænk paa de kjølige Plataner,
Paa Badet, duftende af Ambrasaft,
Paa Golfens svulmende Tartaner . . .
En Sultan sømmer sig Sultáner,
En Dolk, det perlesmykte Skaft.

Victor Hugo.

Den Længselsfulde.

Esperaba, desperada —

Egern, spring og flyv deroppe
Til den øverste af Toppe,
Speid fra Træets sidste Tap!
Skynd dig, Stork, lad Vingeslaget
Løfte dig fra Kirketaget
Til Castellets Taarn med Flaget,
Op til Spirets gyldne Knap!

Skynd dig Vingen, Ørn, at strække
Over hine Bjerges Række
Med et evigt Sneelag paa!
I, hvis spæde Struber fylde
Markerne, som Ax forgylde,
Med Canzoner, der fortrylle,
Op i Luften, Lærker smaa!

Speid fra Bjerget og fra Byen,
Speid fra Egens Top og Skyen,
Stirr mod Horizontens Rand —
Seer I ingen Støvsky fyge,
Seer I ingen Hjelmbusk stryge,
Ingen Hest, hvis Flanker ryge,
Strakt mod Hjemmet med min Mand?

Victor Hugo.

Slangestumperne.

Jeg drømmer vaagen Dag og Nat, med Feberglød,
Forgjæves stiger Sukket;
Min Albaide har alt længst i Gravens Skjød
De brune Øine lukket.

Hun var kun femten Aar, mig tro, mit Liv, min Lyst,
En Blomst, en smækker Stængel;
Naar Armene hun korsed paa sit nøgne Bryst,
Hun lignede en Engel.

En Dag jeg vandred om i Tanker, hvor en skjøn
Havbugt med Siv sig fletter,
Og saae paa Sandet der en Slange, guul og grøn,
Spraglet med sorte Pletter.

Af Øxen vel i tyve Stumper skilt, laae den
Levende sønderhugget,
Og Havets hvide Bølgeskum, som drev derhen,
Rødt sig tilbagevugged.

De smukke Ringe alle sig i Sandet skjød,
Vred sig og krymped sammen,
Og Blodet farved mere brændende og rød
Langs Nakken Purpurkammen.

De skilte Stumper med en Dødsens Higen, som
Anstrengelsen snart dræber,
Krøb og hinanden skjælvende i Møde kom,
Som til et Kys to Læber.

Og da med Ynk jeg skued paa den dræbte Krop,
En Ynk, som Ingen svigter,
Slog Hovdet med de tusind Tænder Øiet op
Og sagde til mig: »Digter!

Ynk meest dig selv! Dig Saaret man forgiftigst gav,
Dig mødte grusomst Hugget;
Din Albaide har alt i sin Grav
De brune Øine lukket.

Din unge Stræben segned ogsaa brat;
Dit Liv og dine Tanker
Omkring et Minde nu, en kold, begravet Skat,
Adskilte, syge vanker.

Din Aand, hvis Ungdomsmod dig hæved høit og smukt,
Der, liig en Sommersvale,
Snart tog i Skyerne sin kjække Vingeflugt,
Snart strøg de dybe Dale —

Som jeg, lidt efter lidt, døer paa den skumle Bred,
Maa Liv og Kraft udstøde
Og kan ei samle meer de sønderhugne Led,
Som krympe sig og bløde.«

Victor Hugo.

Moderen i Graven.

Faderen med Børneflokken
Staaer ved Graven, som bedækker
Moderen med sine friske,
Nysudsprungne Blomsterhækker.

Og den Yngste tager Stokken,
Borer dermed ned i Høien.
Faderen advarer Barnet:
«Grav mig ikke op Levkoien!»

Barnet siger: «Frygt kun ikke!
Jeg gjør blot et Hul med Staven,
For at Moder dog kan række
Een, een Haand til os af Graven.»

Justinus Kerner.

Grev Turneck kom, af Striden mat.

Grev Turneck kom, af Striden mat,
Til et Gudshuus den sildige Nat.

Huset laae i den dybe Skov,
Og i dets Kjelder en Konge sov.

Her Greven vil raste paa sin Vei;
At en Piil ham traf, det veed han ei.

Han klapper sin Hest paa hviden Lænd:
«Gnav dette Mos, til jeg kommer igjen!»

Op Døren farer med sagte Klang,
Saa tier det i den hvælvede Gang.

Den Greve famler langs Muren graa,
En gammel Kiste støder han paa.

«Her vil jeg lægge mig til Ro —
Ormstukne Træ, vær mig huld og tro!»

Han lægger sig, som sig bør og hør,
Saa lang han er paa den Dødningbør.

Solen kom over Bjergene rød,
Men Greven ikke, Greven var død.

Aarhundreder svandt siden den Tid,
Endnu venter den Ganger hvid.

Endnu ved Huset staaer der en Lind,
Der græsser Hesten i Maaneskin.

Justinus Kerner.

En fremmed Cavaleer.

En fremmed Cavaleer
Steg af sin sorte Hest
Og treen i Kongens Sal;
Der var saa stor en Fest.

Den Herre paa sin Haand
En rød Karfunkel bar,
Hvis Mage Ingen saae,
Stærkt straalende og klar.

I Kongens Krone sad
Karfunklerne tilpas;
Men imod denne var
De som det matte Glas.

Og Kongen bød ham Guld
Og Land og Folk dertil;
Men fra sin Ædelsteen
Han dog ei skilles vil.

Da til sin Høvedsmand
Den Konge raaber vred:
«Bring mig den Herres Haand
Med samt Rubinen rød!»

Den Høvedsmand drog Sværd,
Til Mandens Haand han slaaer —
I Cavalerens Sted
Den lede Satan staaer.

Ild strømmer fra hans Ring,
Og Stenen voxer rød,
Indtil den slutter Slot
Og Drot ind i sin Glød.

Justinus Kerner.

Gjøgen.

Hil dig, Løvsalens faure Gjæst,
Foraarets Sendebud!
Nu gjør dig Himlen Reden luun,
Nu springer Skoven ud.

Naar Volden dækkes af Viol,
Din visse Røst naaer hid;
Hvad Stjerne styrer dig din Vei?
Hvem maaler dig din Tid?

Morsomme Fremmede! med dig
Jeg feirer en Blomstringsstund
Og hører Lyd af sød Musik
Fra Fuglen i grønne Lund.

Smaadrengen, som at plukke gik
Sig Primler, glad i Hu,
Han studser ved den første Lyd
Og lærer dit Kuku.

Men sætter Ærten først sin Blomst,
Fra Dalen sees du flye;
Som aarlig Gjæst i et andet Land
Du priser en Vaar paany.

O du, hvis Huus er altid grønt,
Hvis Stemme altid blid!
Du har ei Sorrig i din Sang,
Ei Vinter i din Tid.

O kunde jeg blot flyve, jeg!
Saa fløi vi begge froe
Hvert Aar den hele Jord omkring,
Vi Foraarsvenner to!

John Logan.

Det er deiligt at tænke sig.

Det er deiligt at tænke sig: hvor vi maae hen,
Er vi vis paa at finde en Hjertenskjær,
Og at, fjernedes vi fra den elskede Ven,
Har vi blot at elske den, som er nær.
Vort Hjerte, som Ranken, leder omkring,
Kan ei blomstre alene, vil groe, hvor det vil,
Det vil favne den nærmeste vakkreste Ting,
Det kan slynge sig om og klynge sig til.

O den søde Trøst, at hvert Sted, hver Stund
Findes altid en Ting, som er yndig og kjær,
At vi, fjernet fra elskede Læber, kun
Har at elske de Læber, som komme os nær!

Det var Skam, naar Blomster smile os til,
Efter Rosen blot at søge og see,
Og saa rig er jo Verden paa Øine med Ild,
Det var flaut at elske kun to eller tre.
Thi Elskovs og Paafuglens Vinger er saa,
De er deilige begge, men skifte Couleur,
Og hvor Skjønhed ny med Glands falder paa,
Ere Elskovs Fjær ei de samme som før.
O den søde Trøst, at hvert Sted, hver Stund
Findes altid en Ting, som er yndig og kjær,
At vi, fjernet fra elskede Læber, kun
Har at elske de Læber, som komme os nær!

Th. Moore.

Harpens Oprindelse.

Man vil vide, at Harpen, jeg slaaer for min Mø,
Den var eengang en Havfru, som sang under Sø,
Og som sværmed hver Aften i Bølgerne blaae,
For paa Stranden en Yngling, hun elsked, at naae.

Hendes Elskov forsmaaedes, hun sukked forladt,
Sine Guldhaar hun væded med Taarer hver Nat,
Indtil Himlen med Ynk over tro Elskovs Nød
Den skjøn Havfru gav Form af en Strengeleg sød.

Endnu Kinden gav Smiil, endnu Barmen steg rund,
Da hver Søskjønhed svandt i den klangfulde Bund.

Hendes Haar, hver en Lok, der af Taarer var fuld,
Over Armene sænktes som Strenge af Guld.

Deraf kom det, at Harpen sin Kjærligheds Fryd
Sammenblanded saa længe med Kummerens Lyd,
Til du, Elskte! har skilt dem og lært hver især,
Er du fjern, tone Sorg, tone Lyst, er du nær.

Th. Moore.

Lesbias Øie er af Ild.

Lesbias Øie er af Ild;
Men Ingen veed, for hvem det brænder:
Pilene drive farligt Spil,
Hvorhen de sigte, Ingen kjender.
Hellere Noras Øielaag
Jeg stirrer paa, de kjælne, tause;
Blik kun faa, men alle dog
Som et uventet Lys forbause.
O min Nora Creina, du
Min bly, min fromme Nora Creina,
Skjønhed bar
Mangt Øiepar,
Men Elskov dit, o Nora Creina!

Lesbia klæder sig i Guld;
Men hendes Lemmer er forklemte,
Intet Fyld af Skjønheds Huld
Synes at staae, hvor Gud bestemte.
O, min Noras Dragt er let,
Den flagrer hen som Morgenduften,
Giver hver en Skjønhed Ret
At synke, svulme frit i Luften.

Ja, min Nora Creina, du
Min smagfuldsimple Nora Creina,
Dit Behag,
Naturens Smag
Er Ynde kun, o Nora Creina!

Lesbia har en fiin Forstand;
Men naar hun sigter Viddet paa os,
Veed man, hvorpaa hun har lagt an?
Om paa at klappe eller slaae os?
Elskov i min Noras Skjød
Til Slummer saligt vinker mig —
Fredens Seng, hvis Deel mindst blød
Er Rosens Blad, der krymper sig.
O min Nora Creina, du
Min tro, kunstløse Nora Creina,
Kløgt, skjøndt klar,
Den Ild ei har,
Som varmer dine Blik, o Nora Creina!

Th. Moore.

I Midnattens Time ved Stjernegraad vil jeg gaae.

I Midnattens Time ved Stjernegraad vil jeg gaae
Til den Dal, vi elskte, hvis Løndom dig lykkelig saae;
Og jeg troer, hvis Aander kan undflye, komme os nær
Erindrende Stedet for Glæde, saa kommer du der,
At sige mig: Elskov er til, selv bag Himlenes Blaa.

Og jeg synger den Sang, som henrev os, dengang
Vore Stemmers forenede Røst som een Stemme klang;

Og naar Echo langt borte høres Svar rulle frem,
Jeg troer, det er dig, din Røst fra Aandernes Hjem,
Istemmende svagt den eengang saa elskede Sang.

Th. Moore.

Den unge Maimaane svømmer, Glut!

Den unge Maimaane svømmer, Glut!
Ildormens Lampe strømmer, Glut!
O, Vandring sød
I Lundens Skjød,
Mens den dorske Verden drømmer, Glut!
Vaagn op, vaagn op, det er saa stille, du!
Til Spøg det aldrig er for silde, du!
Vore Dage kan let
Forlænges ved det,
Som vi stjæle fra Nætterne ville, du!

Alt sover og sig fjerner, Glut!
Kun den Vise kikker Stjerner, Glut!
Og jeg, som har
Et Stjernepar,
Der titter ned saa gjerne, Glut!
Vaagn op, o vaagn! Lad os spadsere, du!
Den Vises Kikkert kan ei genere, du!
Thi speider han godt,
Saa øiner han blot
Eet Himmellegeme mere, du!

Th. Moore.

O, havde vi os en fager lille Ø!

O, havde vi os en fager lille Ø,
Langt fra Land, ubesøgt, i den blaa Sommersø,
Hvor det blomstrende Blad er eviggrønt og frisk,
Hvor for Bien et heelt Aar staae dækket Dug og Disk!
Hvor med kjælent Behag
Solen dvæler ved Jord,
Og en Nat er en Dag
I det tyndeste Flor;
Hvor blot Følelsen af, at vi aande, vi er til,
Veier op al den Lyst, ellers byde man vil.

Der med Sjæle, saa rene som Climaets Luft,
Elsked vi som i Edens nyskabte Duft;
Den Balsom, den Glands, som fra Skyerne faldt,
Sneg sig ind i vort Bryst, skabte Sommer af Alt.
Med en Lidenskab, fri
For Fald som vort Løv,
Med et Haab, som en Bi
Svøbt i Blomsternes Støv,
Vort Liv skulde ligne en lang Dag af Ild,
Og som Natten vor Død nærmes hellig og mild.

Th. Moore.

O, tvivl ei!

O, tvivl ei — du vil finde,
Nu gjør mig ingen Daarskab vild;
Fornuftens Vestalinde
Skal vogte Elskovs Ild!

Skjøndt dette Hjerte tidligt led,
Og fagre Hænder rysted mig,
Der faldt kun nogle Blomster ned,
Og hver en Frugt er gjemt til dig.
Tvivl derfor ei, Veninde,
Nu frister ingen Daarskab mig;
Fornuftens Vestalinde
Skal vogte Ilden, tændt af dig!

Og skjøndt min Sang ei stemmer
Til Lidenskab, saa føler jeg
Og mere dybt fornemmer
Den Salighed, jeg siger ei.
Vel Bien flyver fra og til
Og brummer om sit Frieri;
Men finder han den Blomst, han vil,
Saa er det med hans Brum forbi.
Tvivl derfor ei, Veninde,
Nu frister ingen Daarskab mig;
Fornuftens Vestalinde
Skal vogte Ilden, tændt af dig!

Th. Moore.

O, dette Øiekast — see væk!

O, dette Øiekast — see væk!
Det Blik, den Trods, det Smiil — tilgiv!
Ha, det erindrer mig med Skræk
Om den, som var mit Alt, mit Liv!

Hun havde dette Hexesyn,
Jeg drak den Gift, som var deri;
Som du just sænked hun sit Bryn —
Min Sands og Samling var forbi.

Af Elskov blev jeg halvforrykt;
Og dog hun sveg mig, sveg sin Ed.
Saa sødt bedrager Ingen — trygt
Jeg troede paa Bestandighed.

Smiil derfor ei som hun, som hun,
Der kunde skuffe mig saa haardt!
Den blide Trods, det Blik vil kun
Igjen min Fatning røve bort.

Sees paa en Mund, som din saa sød,
Troldrunen, som behersked mig,
Saa troer jeg, Hjertet, hun forskjød,
Paany fortryllet, flyer til dig.

Th. Moore

Kysset.

Giv mig det Duekys, du veed,
Jeg lærte dig hiint Nattemøde,
Da vi, beruust af Salighed,
Fandt paa — du veed det selv, du Søde!

Du har dog ikke glemt det alt?
Bøi Nakken — saadan maa det være!
Nei, om igjen! det Kys var galt —
O, har du alt forglemt min Lære?

«Tys!» rød som Blod hun hvisked, «hør!»
(Jeg følte Mælkearmens Styrke)
«Ifald du skjænder meer — jeg døer;
Du har jo lært mig det i Mørke.»

Th. Moore.

Hvor roligt hvilte jeg ei der.

Hvor roligt hvilte jeg ei der,
Du kolde Gravgrøft, i din Arm,
Hvor ingen Taarer grædes meer,
Forbittrede af Livets Harm!

Thi ak, min Sjæl, hvor lang din Strid!
Hver Ungdoms skjønne Drøm, hvor kort!
Og længe førend Middagstid
Er Livets Sol alt gaaet bort!

Th. Moore.

Til Phyllis.

Glut, gjør ingen fæl Allarm,
Dit Hjerte ønsked jeg var mit,
Kom giv mig det, kom i min Arm,
Og ingen Snak meer om saa lidt!

Th. Moore.

Til Julia.

O, hvis din Taare er af Smerte,
Hvis du af dybe Sorger hildes,
Du fagre Mø, kom til mit Hjerte,
Og jeg vil bede Graaden stilles!

Men hvis kun Phantasie dig saarer,
Hvis Drømme væde dine Blikke —
Du seer saa deilig ud i Taarer,
At jeg maa bede: stands dem ikke!

Th. Moore

Naar trætte Stakler vandre hjem.

Naar trætte Stakler vandre hjem,
En himmelsk Hvile har de jo;
Hvor sød er Døden ei for dem,
Der længes efter Dødens Ro!

Saae du det eensomstille Sted,
Hvor Grønsvær dækker Lerets Brud?
Der ønsker jeg at lægges ned,
Der ønsker jeg at hvile ud.

Men — Taarer vil jeg ingen af,
Kun Duggens, som i Skumring rinde!
O, ingen Suk omkring min Grav,
Undtagen dem af Himlens Vinde!

Th. Moore.

Bortfly du fra Verden, o Bessy! til mig.

Bortfly du fra Verden, o Bessy! til mig,
Jeg er jo saa from og andægtig;
Jeg Verden forsager, o Bessy! for dig,
Thi du er saa sød og saa prægtig.

Fortæl mig med Taarer og Sukke ei meer,
Hvad man Elskov kan spottende kalde!
Enhver har sin Daarskab, dog tilstaaer Enhver,
At vor — den er deiligst af alle.

Naar din Mund mødte min saa uendelig sødt —
Har vi følt, som om Dyden forbød det?
Har vi mærket, at Himlen var vred eller stødt?
Nei, snarere: Himlen selv bød det.
Saa skyldfri er Glæden, vi nøde hver Stund,
Og jeg har saa lidet fortrudt den,
At — sad mine Feiltrin i Hob paa din Mund,
Jeg tog dem igjen paa Minutten.

Saa kom til min Hytte, o kom, her er Plads!
Her er Verdens Tant ei tilsyne.
Let falder Slummeren paa vor Madras,
Som over den Visestes Dyne;
Og dundrer om Ho'dpuden Stormens Larm,
Og du, søde Uskyld! er bange,
Saa viid, det er ikke Himmelens Harm,
Det er kun dens lullende Sange.

Og hvile vi paa Dødsleiet en Dag,
Og man truer med Straf for Forhærdelsen,
Et Suk af min Bessy skal føre vor Sag,
Og Døden skal tabe Forfærdelsen.
«Farvel! om Tilgivelse tvivle vi ei,»
Omfavnede da vil vi raabe;
Dit smeltende Blik vil oplyse vor Vei,
Og et Kys er vort Pas, vil vi haabe.

Th. Moore

Catalogen.

«Kom,» hviskede Rosa en Dag ved mit Bryst
Under Kjærtegn, hun gav og modtog,
«Fortæl mig om dem, du har elsket og kyst!
Hvor Mange? læs op af din Bog!»
Ak, Rosa! jeg var i min Ungdom en Nar,
En Boldt for min Sjæls Phantasie;
Men skrifte dig vil jeg, hvor Mange det var,
Med dig er jo Listen forbi.

Gouvernanten Marie tog først i sit Garn,
Det himmelske, Drengen saa vild.
Hun lærte mig elske sig — jeg var et Barn,
Hvad der mangled hun selv satte til.
De Timers henrykkende Lærdom blev slugt;
Den, tro mig! beholdt jeg i Hu.
Til Øvelse har jeg vel siden den brugt,
Men aldrig for Alvor — før nu.

Saa kom skjøn Martha. Min Sjæl stod i Brand,
Høi var min romantiske Kraft,
For en Ridderfrøken jeg tog hende an
Og mig for en Ridder med Skaft.
Men jo mere i hende Gudinden jeg fandt,
— Skjøn Martha var ingen Phantast —
Jo meer (og hun feilede mindst, det er sandt)
Tog hun mig for en lille Hans Qvast.

Saa sagtnedes det, indtil Hanne mig jog
I Snaren igjen med sit Blik.
Men Hanne, fandt jeg, var saa sprænglærd og klog,
Og det Meste, jeg fik, var Logik.

Jeg forlod denne Sappho derfor i Hast,
Om en bedre Logik fik jeg Nys,
Hvis Subtilitet er et sødt Øiekast,
Og som overbeviser med Kys.

Tilbedende Ida sværmede jeg;
Men hun var lidt hellig, og vi,
Ja det var det Værste, vi enedes ei
Om til Himlen den nærmeste Sti.
«Ida!» i Henrykkelsens Flugt var mit Ord,
«Hvor er Himlen for dig og for mig?
Jeg troer, jeg kan finde den her paa vor Jord
Og ikke langt borte, i dig!»

See, saaledes gik det. Med evige Skud,
Men flygtigt, traf Amor din Ven,
Til truffet blev endelig Hjertet — o Gud!
Og det kan ei heles igjen.
O Rosa, tryk al den Balsom, dù har,
Tæt til det forblødende Saar!
Giv mig i din Skriftestol Aflad og Svar!
Til Bod er jeg svøbt i dit Haar.

Th. Moore.

Til Cara.

En Moder har i Skovens Skygge
Sit Barn, det slumrende, forladt;
Hun gaaer at samle sparsom Næring,
Bærrene af det vilde Krat.

Da reiser Uveir sig; hun haster,
Vildfarende, forgrædt, beklemt,
Langtfra den Glut, hun lod tilbage,
Sødtslumrende i Græsset gjemt.

O Angst og Haab! Et Lys hun øiner —
Hør, Nattestormen tager af!
Dog nei — forbi! — paany den raser,
Og Skoven er en bælmørk Grav.

Om Døden ikke lukte Barnets
Smaa Øine i, hvem veed, hvem veed?
Og dog, maaskee de endnu aabne
Udstraale Liv og Venlighed!

Saaledes, da i Afskedstimen
Dit Tryllehaandtryk du mig bød,
Og i dit kloge Blik jeg speided,
Om du tog Halvpart i min Nød,

Saaledes tænkte jeg — tilgiv det!
Hvem siger vel sig ganske fri
For ei at overdrive Lykken
Ved Hjelp af Drøm og Phantasie? —

Jeg tænkte, ja: i Caras Hjerte,
Skjøndt hende ubevidst, jeg lod
Eet Ønske dog nyfødt tilbage,
Een Følelse, som jeg gav Rod.

O Salighed, om ogsaa indbildt!
Jeg bad de gode Engles Hær
Bevogte i din Barm og styrke
Det Pleiebarn, jeg havde der.

Og under mangen Sorgens Time
Og i den korte Stund for Lyst
Jeg glemte aldrig dog den Spire,
Jeg lod tilbage i dit Bryst.

Maaskee den omkom ei af Kulde,
At Pulsen slaaer endnu — tilgiv!
Dog nei, maaskee en Tvivl har dræbt den —
O, Cara! er der Tegn til Liv?

Th. Moore.

Bort med det Suk, jeg drak, beruust.

Bort med det Suk, jeg drak, beruust,
Af dine unge Læbers Konst!
Dog, nei — lad mig beholde det;
Det blev mit Hjertes Aandedræt,
Mit Liv er bygt paa denne Dunst.

Bort med det Kys, din Purpurmund
Troløs med Sandheds Ild har trykt!
Dog, nei — giv falsk mig Kysset kun;
Thi døer ei Sødmen paa din Mund,
Saa gjør den Andre reent forrykt.

Bort med de Eder, Dag og Nat
Min blinde Troskab fik af dig!
Dog, nei — lad dem bestaae endda;
De kunde skuffe Andre — ha,
Saa sødt, som de har skuffet mig!

Th. Moore.

Dismalmosen.

«De grov en Grav, for kold og suur
Til en Sjæl saa varm og tro;
Til Dismalmosen stod hendes Sind,
Paa dens Sø hver Nat ved Ildormeskin
Hun roer sin hvide Kano.

Hendes Ildormelampe jeg snart skal see,
Høre hendes Aareslag;
Langt og kjærligt skal vorde vort Liv,
Jeg skjuler Pigen i høie Siv
Den altfor brændende Dag.»

Til Dismalmosen gik hans Vei,
Igjennem det tykkeste Krat,
Hvor vredne Enebær Tornene snoe,
Gjennem Mudder og Vand, hvor Snogene boe,
Hvor aldrig en Fod var sat.

Og naar han sank paa Jorden hen,
Hvis Slummer kom i hans Blik,
Laae han, hvor den giftige Ranke lod
Om Natten dryppe sit skarpe Blod
Som tusind saarende Stik.

Ulvinden snuste hans Leie nær,
Og Slangen strakte sin Braad.
Han vaagned med Skræk op af sin Drøm:
«O, naar skal jeg see den mørke Strøm
Og min Kjærestes hvide Baad?»

Han Strømmen saae, og en Ildkugle fløi
Henover den sorte Sø —
«Min Kjærestes Lys, velkommen!» han sang,
Og langs med den øde Strandbred klang
Hendes Navn, den livløse Mø.

Han laved en Baad af Birkebark,
Saa satte han ud fra Strand.
Han fulgte den lysende Gnist saa rød;
Hans Baad, som en Piil fra Buen, skjød —
Den kom aldrig mere til Land.

Indianeren tidt paa sit Jagttog seer
De henfarne Elskende to
I Midnatstimens dødstille Vind
Krydse paa Søen ved Ildormeskin
Og roe deres hvide Kano.

Th. Moore.

Et Kys à l'antique.

Betragt, min Glut! den sjeldne Gemme
I denne simple Guldring; viid,
At den er baaret og har hjemme
I en forsvunden classisk Tid.

Maaskee af en Athenerinde,
En smuk, som tænkte mindst, den fik
En mere yndig Eierinde,
Naar et Par tusind Aar forgik.

Kom, nærm dig kun med Kinden mere,
Betragt dens sjeldne Skjønhed, see!
Det maae vi ret tilbunds studere;
Det er en ypperlig Idee.

En Knøs, men mod sin Villie, tæt
Ved en forelsket Nymphes Barm —
Siig, Nea, har jeg ikke Ret?
Hvor deilig snoet er denne Arm!

Man skulde troe, hun blot for Løier
Har lagt den om hans Nakke der;
Nei, nei! hun bruger Kraft og bøier
Sig Nektarmunden mere nær.

Den Ene hidsig som en Flamme,
Den Anden fuld af frygtsom Ro,
Men gjennemtrængte af det Samme
Og lykkelige begge to.

Tænk dig, at jeg er denne Bengel,
Men just saa varm, som lunken han,
Og tænk dig, du er denne Engel,
Men just saa kold, som hun i Brand!

Som hun jeg Armene udstrækker
Og om din smækkre Taille slaaer,
Og just som hun jeg Haanden lægger
Her om dit snoede Nakkehaar.

Naturligviis jeg ogsaa stræber
At komme nærmere som hun;
Og saadan — mødes vore Læber,
Og saadan — kysser jeg din Mund.

Th. Moore.

Lyve.

Ja, jeg bekjender, i et Døgn
Har mine Suk sagt mangen Løgn.
Hvem spilder Glæden, kan du troe,
For en lille Løgns Skyld eller to?

Rynk ei dit Bryn, vær ikke suur!
Løgn er, min Glut, Elskovs Natur.
Var Hælvten, vi fortælle Piger,
Var Hælvten af hvad man lover og siger
Andet end Løgnens Illusion,
Kom Verden i stor Confusion.
Hvis alle Damers Øine vare,
Som Elskeren sværger, Stjerner klare,
Astronomen maatte ned fra Skyen
Og søge sin Lærdom i Byen.
Nei, søde Engel, veed du hvad,
Blev dine Tænder en Perlerad,
Dit Haar til Guld, til Snee din Barm,
Til Marmor din Haand og din runde Arm,
Da først kunde Himlen for Alvor mene,
At du skulde leve for mig alene,
Og jeg for dig, som forlængst og nys
Vi kyssende svor og svor ved Kys.

Og nu, for at ende min Lærdom vel,
Vil jeg sige dig eengang Sandhed, Sjæl!
Saafremt du vælger blandt kjælne Drenge
En anden Elsker, viid da: saalænge
Som du er falsk og han oprigtig,
Du tro, han med sin Løgn forsigtig,

Saalænge er Baandet ei forslidt,
Saalænge er hans Hjerte dit;
Men ak, ham har du reent forspildt dig,
Saasnart han siger Sandhed til dig!

Th. Moore.

Til en ostindisk Pige.

Er alle Pigebørn fra Solens Hjem
Forelskte, hede, flammefulde —
Gaa! hun blev aldrig født blandt dem:
Fra Maanen steg hun ned, i Kulde.

Dog, Smelteblik! dit Himmelrum
Har ei blot Glands, har ogsaa Ild;
Og du, Kysmund! hvem er saa dum,
At troe dig blot for Toner til?

O, havde jeg en Gnist, et Lyn
Af dem, hvorved din Ganges koger,
At lue op det Tryllesyn,
Som her forstenes mellem Taager!

See dig i Brand — og synke, Mø,
I dine Arme, naar du brændte!
Jeg selv den Første til at døe
Paa Baalet, som jeg selv mig tændte!

Th. Moore.

Høit maa dale ned.

Høit maa dale ned,
Alt Stort er flygtigt, hør det!
Og alt Sødt, vi veed,
Naar det er sødest, døer det.
Hver en Knop, som faldt,
Hvert Haab, som blev til Smerte,
Det er Billeder paa Alt,
Som stemmer med vort Hjerte.
Høit maa dale ned,
Alt Stort er flygtigt, hør det!
Og alt Sødt, vi veed,
Naar det er sødest, døer det.

Skjænker Nyden Ro,
Der ender med at miste?
Kan et Baand du troe,
Som hvert Minut vil briste?
Bedre farne de,
Som dybt i Mørke vugges,
End, med Lys velsignet, see
Lyset for evig slukkes.
Høit maa dale ned,
Alt Stort er flygtigt, hør det!
Og alt Sødt, vi veed,
Naar det er sødest, døer det.

Th. Moore

Viisdom, Daarskab og Skjønhed.

Viisdom, Daarskab og Skjønhed en Dag,
Saa siges, var i et venskabeligt Lag.
Daarskab net
Gjorde Spring og Spræt;
Hans Hue den klang med Bjelderne ret.
Viisdom tog
Med Prækner sin Bog —
O, hvad der var morsomst, det gjætter man let.

Skjønhed, som gjerne vil lade lidt klog,
Kikkede med i Viisdommens Bog,
Indtil Daarskab sang:
«See hid engang!»
Ved Synet hun kom til sig selv igjen.
Viisdom sad
Og vendte sit Blad,
Og Ingen bemærked ham meer, stakkels Ven.

Men Viisdom blev nidkjær paa Daarskabs Kaskjet:
Med den paa, saa vandt han vist Skjønhed let.
«Tag den paa,»
Sang Daarskab, «du Graa!»
Men Viisdom saae ud, saa det var en Gru,
Og Skjønhed fandt mindre Behag i ham nu.
Daarskab tog
Viisdoms Bog
Og fletted den sammen til saadan en Tot,
At Skjønhed svor
(Skjøndt ei med Ord),
Langt meer end hans egen den klædte ham godt.

Th. Moore.

Kan du erindre, bag grønne Grene.

Kan du erindre, bag grønne Grene,
Det Sted for Elskov, for Elskov ene,
Hvor du mit Hjertes Løndom vide fik?
Hvor Maanens Ild, som mit Mod besjælte,
Din Rødme saae, da jeg for dig knælte,
Mit Haabs Triumf i dine vaade Blik?
Da du til Barmen dengang sank mig glad,
Bandt Elskov os — vi skilles aldrig ad!

Og da jeg Navne dig gav, Veninde,
De bedste Navne, jeg kunde finde:
Mit Liv, mit søde Liv, blandt andre fleer,
Din Sølvrøst tonte: «Hvor kan du falde
Just paa dit Liv mig, dit Liv at kalde?
Din Sjæl! din Sjæl! det Navn jeg ynder meer.
Dit Liv forgaaer — men Salighed for mig
At være Sjælen, som ei skill's fra dig!»

Th. Moore.

En Tid vil komme, Rædselsstund.

En Tid vil komme, Rædselsstund
For ham, der tog sin Flugt
I Ungdoms glade Foraarslund
Og nød som sin hver Frugt.
Naar denne Lyst har ham forladt,
Den Drøm saa dyb, saa kjær,
Saa er det Tid at døe, døe brat;
Hvad eier Livet meer?

Den Tid vil komme, Rædselsstund,
For ham, der tog sin Flugt
I Ungdoms glade Foraarslund
Og nød som sin hver Frugt.

Naar Sol gaaer ned i afrisk Sø,
Paa Timen er det Nat;
Saa hurtig skulde Livet døe,
Af Elskovs Lys forladt —
Ei ulme dorsk, som hertillands
En Dag med Skumringsblik,
Den kolde Rest af svunden Glands,
Af Ild, som længst forgik.
O Tid vil komme, Rædselsstund
For ham, der tog sin Flugt
I Ungdoms glade Foraarslund
Og nød som sin hver Frugt.

Th. Moore.

Elskov, en Jægerdreng.

Elskov, en Jægerdreng,
Gjør Jagt paa Hjerter smaa
Og fanger dem ifleng;
Rundtom hans Snarer staae.
De har det ret saa trygt,
Omkring med barnlig Iil
De flyve uden Frygt —
Da træffer dem hans Piil.

Hvor er hans Glæde stor,
Ved Gry at give Agt
Paa Skjønheds lette Spor
Og gjøre heldig Jagt!

Helst søger han dens Fjed
I Sneen reen og skjær;
Thi han, den Skjælm, han veed,
Før jaged Ingen der.

Th. Moore.

O, drøm du sødt!

O, drøm du sødt — gid al din Kummer
Til Smiil forandres i din Slummer!
Dem, som Død og Afstand fjerne,
Ungdomsvenner troe og ømme,
Alt hvad før du skued gjerne
See du i lyse Drømme!

Og hun, det Barn, du elskte høiest,
Hun, som du kjendte dybest, nøiest,
Yndig som paa Livets Vandring —
Intet glemt af hvad henriver —
Være hos dig! Hvis Forandring,
Saa den, som Himlen giver!

Th. Moore.

Ro sagte, Roerkarl, hid!

Ro sagte, Roerkarl, hid, at Ingens Øren veed
Undtagen hendes kun paa Jord, hvorhen vi gled.
Var Himlen rig paa Tunger som paa Øine — mange Tak!
Saa fik om unge Folk som mig man Snik for Snak.

Læg stille, Roerkarl, an! hys hys! Som sagt,
Jeg stiger paa Balconens Gitterværk, du holder Vagt.
O, havde vi for Himlens Skyld det halve Bryderi,
Som Dag og Nat for Pigernes, hvad var for Engle vi!

Th. Moore.

Sorte og blaae Øine.

Lad Sortøiets Glød
Saare dybt, hvor det skjød,
Og knapt ændse, hvis Sjæl det bevæger;
Men Øiet, hvis Blaat
Træffer ligesaa godt,
Er langt mere glad, naar det læger.
O Fanny, o Fanny!
Det Øie, hvis Blaat
Træffer ligesaa godt,
Er langt mere glad, naar det læger — o Fanny!

Lad et sort Diamants
Sige: knæl for min Glands,
Tilbed mig, maaskee da jeg røres!
Men det blaa siger tyst
Med sin smægtende Røst:
Hvis du elsker mig, skal du bønhøres!
O Fanny, o Fanny!
Det blaa siger tyst
Med sin smægtende Røst:
Hvis du elsker mig, skal du bønhøres — o Fanny!

Saa siig mig, o siig,
Hvorfor Øiet hos dig
Endnu dette Udtryk dog feiler?
Besynderligt var,
Om det blaa Par, du har,
Skulde just sige Nei til sin Beiler?
O Fanny, o Fanny!
Besynderligt var,
Om det blaa Par, du har,
Skulde just sige Nei til sin Beiler — o Fanny!

Th. Moore.

Hvem feiled ikke?

Kan du tie stille, saa kom, saa hør!
Vi følte det, vi ei følte før;
Det skjultes ikke, det skjultes ikke!
Vi saae paa hinanden, saae saa stille,
Vi sukked sagte, vi tale vilde,
Men kunde ikke, vi kunde ikke!

Hun følte min Læbes Tryk saa tidt;
Det var første Gang, at jeg gik saa vidt,
Og hun skjændte ikke, hun skjændte ikke,
Men hvisked, hvisked i Øret mig:
«O, tvivler du nu, at jeg elsker dig?»
Min Glut, det gjør jeg, det gjør jeg ikke!

Jeg følte Barmen, den hvide, runde,
Jeg trykte den tæt, saa tæt jeg kunde,

Men dog saa kjælent, jeg bed den ikke,
Til — o behøver man gjøres klog?
Hvem var saa nærved og feiled dog?
Og dog — hvem feiled, hvem feiled ikke?

Th. Moore.

O, havde jeg bare Tid dertil.

O, havde jeg bare Tid dertil,
Fanny kjære! saa sukkede jeg,
Og hvert et Smiil, al Øiets Ild
Det blev til Graad for dig.
Med Elskov, Slummer og Skjæmt
Mit Liv er saa occupeert,
At Timen, til Graaden bestemt,
Har altid mit Hjerte geneert.
Forlang derfor ikke af din,
Din Beiler meer, end han kan!
Elskov bør vistnok bades i Viin
Og forkjøler sig sikkert i Vand.

Mit Hjerte speiler dig af saa klart,
Du er saa uendelig smuk;
Men Speilet forstyrredes snart,
Hvis det blev taaget af Suk.
Det volder Skjønhed megen Brøst
At sees gjennem Sorgens Slør,
Og blot for at see den rigtig lyst
Er mit Øie klart som før.

Vent derfor ikke paa Vok og Vee,
Fanny! det er forgjæves, du;
Kan Solskin ikke smelte din Snee,
Regn gjør det mindre endnu.

Th. Moore.

Lille Marys Blik.

Lille Marys Blik,
Det siger Meget, Herre!
Men hendes lille Mund,
Den pjatter endnu værre.
Fortæller hun saa let
Med Øiet al sin Lyst, du,
Kom Tungen først paa Gled,
Hvad saa? — Stop den med Kys, du!
O de søde Tøse,
Listige, med Ynde!
Naar Engle os forføre,
Hvem maa da ei synde?

Nannys Smelteblik
Var saa smukt som Nogens;
Kinden var saa bleg —
Hvis var Skylden? Bogens?
Nanny i grønnen Lund,
Hun plukked en Kjærminde,
Og hendes Kinder snart
Vil blive rosentrinde.
O de søde Tøse,
Listige, med Ynde!
Naar Engle os forføre,
Hvem maa da ei synde?

Louise, den Nonnelil,
Beder paa Knæ om Naade,
Af Andagt er hendes Blik
Og af Henrykkelse vaade.
Hvis hendes fromme Bryst
Ei nænner at fordrive dig,
Hun deler gavmild Brøden
Med eet: o Gud tilgive dig!
O de søde Tøse,
Listige, med Ynde!
Naar Engle os forføre,
Hvem maa da ei synde?

Th. Moore.

See disse Kirsebær!

See disse Kirsebær: eengang yndige,
For længe i Solen prunked de Smaa,
Skjønhederne bleve for modne, for myndige,
Og snart vil de visne, snart forgaae.
For dem den letfærdige Fugl med Lyst
Før hvæssed sit Næb til en Kjærlighedsdyst;
Den gjør det ei mere, den er ingen Gaas,
At røre de runkne, naar friske kan faaes.

O Gud, hvis jeg ikke moraliseerte,
Hvor alle Piger da kom tilkort!
Din Rosenskjønhed, den adoreerte,
Gjemt alt for længe, den visned bort.

Forund mig derfor det søde Hverv,
At frelse din Yndighed fra Fordærv —
Men uden Opsættelse! vær ingen Gaas:
Hvem sukker for Gamle, naar Unge kan faaes?

Th. Moore.

Naar fyldt af Glædens muntre Kræfter.

Naar fyldt af Glædens muntre Kræfter
Dit Smiil jeg blandt de Glade seer,
Skjøndt du paa mig det sødest hefter,
Mit synes det mig ikke meer.
Kun naar for mig i Løndom dine
De stille Taarer rinde smukt,
Saa føler jeg, at det er mine,
Og standser dem i deres Flugt.
Lad derfor ikkun Glæden tindre,
Naar Fri og Kolde er om dig;
Smiil du til dem, som elske mindre,
Men gjem blot Taarerne til mig!

Paa Jurabjerget Sneen vover,
Truffet af Solens Straalepiil,
Skjøndt den i Kuldens Lænke sover,
Blændende klar mangt muntert Smiil.
Men, naar en dybtfølt Straale rammer,
Hvis Ild sig ei bekjæmpe lod,
Saa tøer det kolde Smiil for Flammer
Og smelter i en Taareflod.

Fortryl derfor med Blik, som tindre,
De Glade, Kolde, Fri om dig;
Smiil du til dem, som elske mindre,
Men gjem blot Taarerne til mig!

Th. Moore.

Vil du?

Vil du komme til Hytten, saa skyggefuld, smuk,
Med Sengen af Roser, besprængte med Dug?
Vil du, vil du, vil du, vil du
Komme derind?

Og vil du i Hytten paa Roserne hvile
Med Blus paa din Kind, med Øine, som smile?
Vil du, vil du, vil du, vil du
Hvile, min Glut?

Men varm som din Mund er Roserne ikke;
Ei Duggen saa sød som de Kys, vi vil drikke.
Vil du, vil du, vil du, vil du
Kysse mig, Glut?

Og eia for Glæden langt sødere, tys!
End duftende Roser og selv dine Kys!
Vil du, vil du, vil du, vil du,
Vil du, som jeg?

Th. Moore.

Lindetræet.

Der staaer en Lind ved Porten,
Ved Slusens hvide Strøm;
Jeg drømte i dens Skygge
Saamangen deilig Drøm.

I Barken har jeg skaaret
Hvad helst jeg tænkte paa;
Lyksalig og bedrøvet
Jeg under Linden laae.

Idag, paa Reisen, maatte
Jeg Træet tæt forbi —
Skjøndt det var mørkt, jeg lukte
Dog mine Øine i.

Og Grenene de suste,
Idet jeg drog afsted;
«Kom hen til mig,» de suste,
«Her er dit Hvilested!»

Den kolde Blæst og Haglen
Mig i mit Ansigt kom,
Mig Hatten fløi af Hovdet —
Jeg vendte dog ei om.

Endnu, skjøndt reist saa mange,
Saa mange Miil afsted,
End hører jeg det suse:
«Her er dit Hvilested!»

Wilhelm Müller.

Ei du Halsen dække!

Ei du Halsen dække,
Kom, min fagre Brud!
Lad min Tone trække
Dig i Mørket ud.

Løs kun Sløret, Hatten
Fra din Rosenkind,
Dristig straal i Natten
Med dit Maaneskin!

Solen er jo nede,
Den, hvis Blik ei maa
Med sin skarpe Hede
Dine Lilier naae.

Aftenrødnet dukker
Lærken i sin Dal,
Og i Busken klukker
Kun en Nattergal.

Dagens Lireposer
Er til Hvile nu.
Elskte! alle Roser
Sove, uden du.

Alle kjække Lufte
Sove ganske trygt;
Natviolens Dufte
Sværme uden Frygt.

Bien samler Kræfter
Træt af Honningdrik;
Paa dit Ansigt hefter
Ene sig mit Blik.

Kys mig, vil du slukke
Mine Læbers Ild!
Alle Knopper lukke
Deres Øine til.

Og for Aftnens Stjerne
Vær ei altfor bly!
At man kysses, gjerne
Seer den fra sin Sky.

F. Rückert.

Jeg lever i min Elsktes Bryst.

Jeg lever i min Elsktes Bryst,
I hendes stille Drømme.
O, hvad er Verden og dens Lyst?
Jeg kan den glad forsømme.
O, hvad er Paradisets Lyst
Med Salighedens Strømme?
Jeg lever i min Elsktes Bryst,
I hendes stille Drømme,
Misunder ingen Stjernes Lyst,
I Æther høit at svømme.
O, hvad er Verden og dens Lyst?
Jeg kan den glad forsømme.
Jeg lever i min Elsktes Bryst,
I hendes stille Drømme.

F Rückert.

En Vise om Lykken.

Jeg hørte det tidt,
At Lykken den flytter,
Den reiser — saa nytter
Kun Rolighed lidt.

Jeg nølede ei;
Jeg gjorde mig rede,
Paa alfare Vei
Efter Lykken at lede.

Da saae jeg en Trykken,
Et Jav og en Vrimmel,
En Støien, en Stimmel,
Men intet til Lykken.

Og fritted jeg Tingen:
«Hvor findes den lettest?
Hvor søges den rettest?»
Saa svarte mig Ingen.

Jeg kom til en Bro:
«Naar var vel Tiden,
At Lykken drog over?» — «Min Tro,
For mange Aar siden.»

Til en By jeg mon vinde:
«Er Lykken herinde?» —
«Med optrukne Bomme
Vi vente dens Komme.»

Da gav jeg mig med
En Stund til at vente;
Lang Tid, før jeg rendte
Atter afsted.

Hvergang af en By
Jeg søgte at flye
Og vendte den Ryggen,
Arriveerte just Lykken.

Lad Narre paa Farten!
Hvem veed, om den er,
Naar rigtig du har den,
Umagen værd?

I Skoven jeg tog
En afsides Krog
Og bygte mig rolig
Et Ly, en Bolig

Ved min egen Flid,
Ved mit eget Slid
I mit Ansigts Sved,
Uden Lykken var med.

Nu, Lykke! nu find
Min Seng og min Pude;
Har du Lyst, saa kom ind,
Hvis ikke, bliv ude!

F. Rückert.

Holder ud!

Holder ud, o I elskende Hjerter!
Yndigt er Kjærligheds Suk.
Under Sjælens hulkende Kluk
Lærer at spøge med Smerter!

Nattergale, i eders Hjerter
Vellyden ei indeluk!
Rosen, der er saa smuk, saa smuk,
Spøger med Kjærligheds Smerter.

F. Rückert.

Druekjærnen.

Jesid Ben Abdelmalik
Har Chalifatet gjort
Høist mægtigt og anseeligt,
Der alt før ham var stort.

Musseilama, hans Broder,
Dog stod ham trolig bi;
Selv var han reent hensmægtet
Af Elskovssværmeri.

Han elsked meer end sit Øie
Den skjønne Hababa
Og gad ei Lyset skue,
Naar hun var skilt derfra.

Engang ved Jordans Bredder,
I Haugens Blomsterlæ,
Sad han med den Hjertelskte
I Skyggen af et Træ.

Man satte Landets Truge
For ham, den høie Gjæst,
Hvoraf han tog en Drue,
Der huede ham bedst.

Da suged som et Kys han
Saft af et Viinbær ind
Og kasted efter den Elskte
Kjærnen med kjælent Sind.

Med sine fine Læber
Hun greb i Hast den fat —
Den trængte i hendes Strube
Og qvalte hende brat.

Hun laae ham død i Armen;
Det kunde han ei forstaae,
At det, han høiest elskte,
Ogsaa kunde forgaae.

Han vilde sig ei skille
Ved Liget, og i Løn
Begrov man derfor Qvinden,
Der nylig var saa skjøn.

Da kunde han ei rive
Sig løs fra Gravens Sted;
I Dage faa han hensvandt
Og kom til hende derned.

Man siger, at i Graven
En Viinstok Rødder slog,
Af hvilken man store Druer,
Men uden Kjærne, tog.

F. Rückert.

Hofpoeten.

For Chalifens høie Porte,
For Chalifen Alraschids,
Stod Abu Nuvas, hans Digter;
Man idag ei strax ham indlod,
Thi hans Herre overveied
Først en Spas, han vilde prøve.

Og han talte til sit Hoffolk:
«Hente hver sig først et Æg,
Skjul det under Pelsens Folder,
Derpaa før mig Digtren ind!

Da han nu var traadt i Kredsen
Til sin Plads, hvor den ham tilkom,
Lod sig Talen muntert høre,
Hver gav sine Ord tilbedste;
Pludselig dem dog afbryder
Herskeren og raaber opbragt:

«Alle er I dumme Høner;
Kagle kan I, ikke Andet.
Læg mig Æg engang paa Stedet,
Ellers er I alle Dødsens!»

Strax til Een, hans Høire nærmest,
Vender han sig om med Vrede:
«Læg mig Ægget, du, den Første!»
Denne trykker sig og krymper,
Bringer Ægget frem og viser,
Hvordan han har frelst sit Liv.

Derpaa til den Anden, Tredie,
Hele Rækken ned han kommer,
Endeligen til sin Digter,
Der saae Spøgen an med Taushed.

«Nu skal du mig lægge Ægget!»
Digtren bryster sig og sprætter,
Slaaer med Armene som Vinger,
Raaber høit: «Kikiriki!
Til de mange Høns behøver
Du en Hane, det er mig.»

Leende Chalifen svarer:
«Du slap godt derfra, Poet!
Derfor skal du nu som altid
Være Hanen i min Kurv.»

F. Rückert.

Hormusan.

Hormusan, den ædle Perser,
Føres lænkebunden ud,
For at lide Døden efter
Seierherrens strenge Bud.

Uforfærdet om i Kredsen
Seer sig rundt den kjække Mand;
Men begjærlig Blikket dvæler
Paa en Krukke fyldt med Vand.

«Allah! af den friske Kilde
At jeg kunde slukke først
I en kjølig Drik af Bægret
Sidste Gang min hede Tørst!»

Og sin Slave Seierherren
Vinker med høimodig Hu:
«Sidste Lædskning i et Bæger
Denne Fange række du!»

Ned i Kruset, som han holder,
Hormusan betænksom seer;
Ikke blot en flygtig Lædskning,
Livets fulde Haab han seer.

Dog, som angst for Sværdets Hug, han
Seer sig om og spørger kuns:
«Omar! er jeg tryg, indtil jeg
Denne Skaal har tømt tilbunds?» —

«Tøm den, du er tryg saalænge!
Jeg dig giver Ro og Rast;
Af en tørstig Læbe, veed jeg,
Tømmes Bægeret i Hast.»

Men fra Munden, som alt følte
Duften af det friske Vand,
Hormusan med Kjækhed flytter
Skaalens lædskefulde Rand.

Kaster, som om han var bange,
At han holdt sin egen Død,
Drikkekarret imod Jorden,
Saa med Klang det sønderbrød.

Omar seer forundret paa ham:
«Slukte sig saa brat din Tørst?» —
«Nei, men det langt større Haab nu
Drager jeg af Bægret først.

Har du Sikkerhed mig lovet,
Til jeg tømte dette — see!
At jeg tømmer dette Bæger,
I mit Liv vil aldrig skee.»

Omar saae betænksom paa ham,
Paa det knuste Kar: «Jeg skrev,
Uden at jeg selv det vidste,
Altsaa dig et Leidebrev.

Men det havde mange Vidner,
Og det er en hellig Sag;
Allahs Segl er sat derunder,
Hvem dit Liv er til Behag.

Tørstige! som Gjæst jeg rækker
Dig det andet Bæger; trygt
Kan du tømme det til Bunden,
Glad ved Livet, uden Frygt.»

F. Rückert.

Vidtdreven Kjærlighed.

Jeg elsker Alt, som har med dig en Liighed —
Høstnattens Maane, Skovens Rosengreen;
Den haarde Steen selv kysser jeg med Andagt,
Fordi dit Hjerte er saa haardt som Steen.

F. Rückert.

Den gamle Konge hviler i sit Telt paa Sletten.

Den gamle Konge hviler i sit Telt paa Sletten,
Men faaer kun liden Ro, han vaager over Retten.

Thi ringe gavner det, at Konger Love give,
Naar de ei vaage over, at de fulgte blive.

Hvor sjelden trænger ind til Kongers Løndomskammer
De Undertryktes Raab og de Forfulgtes Jammer!

Men han har gjort ved Hovedgjærdet af sin Seng
En Klokke indadtil og udadtil en Streng

Og har bekjendtgjort: hvo som Tryk og Vold erfoer,
Han skal kun nærme sig og trække denne Snor.

Og hvergang nu for Kongens Øre Klokken lyder,
Saa vaagner han og veed, hvad denne Klang betyder.

Saa hjelper han til Ret, forvandler Ondt til Gode
Og skaber Lykke i det Land, ham Gud betroede.

Og mangen Mislighed har han saaledes jevnet,
Og i en føie Tid har Klokken Ro ham levnet.

Da, som til Hvile just han laae med stort Behag,
Fornam han Klokkens Røst og Strengens stærke Drag.

«Hvo er det Menneske, som saa umenneskelig ringer?» —
«Det var et Æsel, Herre!» Budet Svar ham bringer.

Et stakkels Æsel, allevegne ømt og saaret,
Forgnavet og hudløst paa Boven og paa Laaret.

Hans Tilstand raabte høit, han kunde Ord undvære:
At ham var paalagt meer, end Ryggen kunde bære.

God Røgt og Pleie bød ham Kongen flux at give
Og lod som Lov for Landet den Anordning skrive:

At Ingen maatte meer med Huusdyr saadan handle,
At Kongens Ro til Uro skulde sig forvandle;

Da han ei kunde Hvilens rette Sødme smage,
Naar, om ei Mennesker, saa Dyrene dog klage.

F. Rückert.

En Fattig boede i en trang og ussel Vraa.

Et Fattig boede i en trang og ussel Vraa,
Han tænkte mangen Nat, strakt paa det nøgne Straa:

«Mit Slid og Slæb er spildt, vil aldrig rigtig due,
Thi Armod boer usynlig hos mig i min Stue.

Jeg gad nok see den Trold, jeg skulde Tiden nytte,
Jeg vilde bede hende om, saasnart som mulig flytte.»

Da saaes en Glands, som naar de fjerne Kornmod lyne,
Og i beskeden Pynt en Qvinde blev tilsyne.

En flink Ungmø hun førte ved sin høire Haand,
Og et huldsaligt Barn greb hendes Klædebon.

Hun talte til den Studsende: «Nu stands din Klage!
Jeg er Armoden, som du vil paa Døren jage.

Den flinke Pige her er Arbeidet, min Terne,
Tilfredsheden det Barn, der følger mig saa gjerne.

Hvad jeg behøver, skaffer Pigen mig med Lyst,
Og dette Barn er mine gamle Dages Trøst.

Farvel! vi vil ei længer fylde dig din Hytte;
Stort bliver dig dit Huus, det snevre, naar vi flytte.» —

«Holdt,» raabte Manden, «holdt! Min Gjæst, du maa ei vige!
Jeg havde ikke tænkt, at du blev fulgt af Slige.

Jeg skjænker gjerne Armoden sin Plads herinde,
Naar jeg Tilfredsheden ved Arbeidet kan finde.

Jeg tænker selv engang at blive rigtig skudt
Og gift med En, der føder mig en saadan Glut.»

F. Rückert.

I, Herrens høie Lys, som over Himlen gaaer!

I, Herrens høie Lys, som over Himlen gaaer
At bringe Verden Dag og Nat, Maaned og Aar!

I grændse Rummet af, saavel som maale Tiden,
Hvori den jordiske Udvikling dannes siden.

Jer Dont er misforstaaet tidt af os paa Jorden,
Og Navn af Skjæbnestyrere er eder vorden.

I ere Guder ei, jer skjuler Skyens Hale,
Formørkning, Undergang; og I maae aarlig dale.

Skjøndt kun Guds Tjenere, I have stillet jer
Imellem ham og os, ret som Lakaier her,

Der mellem Drot og Folk sig stille og fordunkle
Regentens ægte Glands med Glimmerværk, som funkle.

Gaa, stolte Tjenere! I maae ei Veien spærre,
Gaa, Stjerne, Maane, Sol! meld mig hos eders Herre.

F. Rückert.

En Gartner indbød sine Naboer, hvo der vilde.

En Gartner indbød sine Naboer, hvo der vilde,
Store og Smaa, i Haugen til et Vennegilde.

Alt Lifligt, som hans Plantning gav, lod han dem smage
Og med et venligt Smiil bad dem tiltakke tage.

Tilfreds og munter spiste hver en Gjæst; en Mand
Tilsidst kun følte — ak! et Sandskorn paa sin Tand

Og raabte: «Morder! bød og bad os derfor du,
At vi skal bide vores bedste Tand itu?»

Og da den hele Skare blev bekjendt med Sagen,
Blev der et Oprør og en Skjælden og en Klagen.

Men Verten talte blidt, forsonligt til de Vrede:
«Det Bedste gav jeg jer, som var i mine Bede.

Tilgiv, i Skyndingen om paa en Trevl, en Rod
Den Jord, hvoraf den kom, et Sandskorn efterlod.

Det Bedste, som der var i Haugen, nød I, Kjære!
Viis derfor ingen Harm! Tak vil jeg ei begjære.»

F. Rückert.

Aphorismer.

1. Mod Kjærlighed Forstanden har den Skik
At gjøre Oprør, som forskrækker —
Til Angreb sender Kjærlighed et Blik,
Og Fjenden strax Geværet strækker.

2. Jeg drak ved Livets store Fest;
Men — ærlig talt — jeg nød kun lidt:
Det er en ubeskeden Gjæst,
Som fordrer Glasset altfor tidt.

3. «Hvor Livets Blomstertid er kort,
De skjønne Planter hastig flye!» —
Frygt ei, min Ven! Naar een gaaer bort,
En anden blomstrer frem paany.

4. Ulykkelig den, som i Døden gaaer
Og ikke havde en Kjærligheds-Stund!
Det er som Bægret, der faldt i Skaar,
Førend det lædsked en tørstig Mund.

5. Skjæld ikke paa Høstens Luft,
Som river Rosen i Laser;
Nei, pluk og nyd Rosernes Duft,
Førend Vinteren raser!

6. I venlige Kredse om Vaaren
At gribe Pocalen glad —
Ja, det er fornuftigt; kun Daaren
Bærer sig anderledes ad.

7. Af Skade bliver man klog,
Saa høres de Vise raabe —
Uheldig nok var jeg, og dog
Er jeg endnu en Taabe.

8. «Væk ei den Sovende af hans Slum!
Hvo kan hans Drømme fatte?» —
Nei, du har Ret; i Verdens Rum
Kan Intet maaskee hans Drøm erstatte.

9. Sandhed har ædle Vines Natur:
Vand maa blandes i Drueblodet;
Thi byder man den ganske puur,
Blive Gjæsterne øre i Ho'det.

10. «Nu har jeg lavet Sagen ret,
Alting er ordnet med det Samme.» —
Vogt dig! En Hændelse kommer let
Og gjør din hele Viisdom tilskamme.

11. Et Værk med nok saamegen Prosa i
Bestaaer af lutter løse Dele;
Men bare fire Linier Poesie,
Og Øret fatter strax det Hele.

12. Her er Fløiter, Violiner,
Lystighedens glade Stemme;
Den, som helst gjør sure Miner,
Gjøre dem, naar han er hjemme!

13. Ranken behøver sig ikke at skamme,
Den søger i Verden ei vidt omkring,
Den slynger sig om den nærmeste Stamme,
Som bærer den og dens Blomsterring.

14. Ved Synet af alt det Slette
Vilde man blive rædsomt tilmode,
Naar ikke endeel af de Slette
Anstillede sig som gode.

15. At vogte sig vilde man godt forstaae,
Hvis foran Vinen kom Hovedpinen;
Men altid kommer den ovenpaa,
Og hvem kan tænke paa den ved Vinen?

16. Klag ei, at i Livet mange
Haab og Ønsker har dig skuffet;
Tænk, hvor ofte du var bange,
Og dig intet Slemt har truffet!

F. Rückert.

Ritorneller.

1. Giv mig at drikke!
Hvad der i Stjernerne staaer skrevet
Kan glemmes, ændres kan det ikke.

2. Und mig en evig Lykke!
«Det er formeget — men et lille Stykke.»

3. Cypresse, du ranke!
Jeg holder ikke af at skrive,
Men du var aldrig ude af min Tanke.

4. Navn af Pragtskjønhed kan du ikke føre
Og af et grimt Gefjæs endnu langt mindre:
Min lille Morenkop! det la'r sig høre.

5. Orangeqvist!
Foran dit Huus har jeg to Gange hostet,
Nu vover jeg et sagte: pist! pist! pist!

6. Ved Midnatstid gik jeg forbi dit Huus.
«Jeg saae det nok, min Moder lukked Døren,
Du gik forbi saa stille som en Muus.»

7. I Pebersvende! hvo har Lyst at giftes?
Nu kan I faae hvad I begjærer —
En Ladning Jomfruer er nys ankommet:
Ti for en Skilling, ligesom tørre Pærer.

8. Det Elskovseventyr var altfor tosset;
Før gad jeg havt et Hjørneskab i Armen:
Skjøn Jomfru. De er altfor stiv og klodset!

9. Nyhed fra Engeland, ret overordentligen!
En Sommerfugl tog Brevet med i Munden,
Og deri stod: Marlbrough er død i Krigen.

10. Det stærke Stormveir med den smækkre Lilie,
Og Sol og Maane slutted Fred og Forbund;
Saaledes vi, naar det er Himlens Villie.

11. Naar Paven vilde hele Rom mig skjænke
Og sagde: «Slaa en Vis blot ud af Hovdet!»
Jeg sagde: «Stop! det vil jeg først betænke.»

12. Hver Nat forstyrrer du mig, naar jeg sover;
Hvad vil du i min Drøm? Siig mig, hvo vover
Vel at forstyrre dig, imens du sover?

13. Her venter jeg, hvor Lygtepælen skygger,
Og den, som vil forbyde mig at staae her,
Guds Død! ham hugger jeg i tusind Stykker.

F. Rückert.

Og om de end mit Øie blænde.

Og om de end mit Øie blænde,
Formørker derfor Solen sig?
Og om de mig i Fængslet sende —
Friheden seirer uden mig.

Og om de end mig Haanden binde,
Fordi min Pen er som et Spjud —
En Haand og Pen sig lader finde,
Saalænge Nogen troer paa Gud.

Og om i Mørket end fortæres
Hvad Gud indblæste mig, mit Ord —
Den ene Lyd, den kan undværes
I tusindstemmet Tordenchor.

Man maa ei troe, Foraaret ender
Med Saft og Kraft, med Sang og Pral,
Fordi at I med Tølperhænder
Har dræbt en enkelt Nattergal.

Sallet.

Aut, Aut!

O, hvis jeg var en Tømmermand,
Jeg bygged en rummelig Skranke
Og tog et Stykke Kridt i Hand
Og skrev paa Indgangens Planke:
Enten, eller!

I, som vil kjæmpe Tidens Dyst,
Herfrem, I Riddere alle!
Tal det ud med tydelig Røst:
For hvilken Sag vil I stride og falde?
Enten, eller!

For Fyrstens Magt eller Folkets Vel?
For Aandens Sol eller Præstepraasen?
Republikaner eller Træl?
Ja eller nei, kun ingen Vaasen!
Enten, eller!

Rustningen være sort eller hvid,
Til Venstre I, til Høire disse —
Dødsfjender kun tør træde hid,
Kampen er Liv og Død tilvisse.
Enten, eller!

I Herrer Ifald, Dersom, Naar,
Betingelsesviis og Paa en Maade!
Her hedder det: heelt med Hud og Haar,
Vi ville for Pladsen alene raade.
Enten, eller!

Bliv ude, I os forstyrre vil,
I Abekatte med Halvpartsmening!
Morer det jer, saa see kun til;
I danne Tilskuerpladsens Forening.
Enten, eller!

Og naar den Sidste med kløvet Skal,
Der eller her, bløder af Skrammen,
Saa veed I, hvem I følge skal,
Vi gjør det af for hele Krammen.
Enten, eller!

Men jeg er ingen Tømmermand,
Jeg kan ei nogen Skranke bygge,
Jeg lader det gaae, som gaae det kan,
Tilsidst maa det dog fremad rykke:
Enten, eller!

Sallet.

Til to Svaler,

som under Gudstjenesten fløi ind i Kirken.

I To, som kom
Skyldfri fra Himlens Luft, I Glade!
Hvad kan I bede om,
Hvad Synd skal eder Gud forlade?

Hvad drev jer vel
Fra Himmelrummets Glands at flygte?
Kan eders rene Sjæl
Den Gud, I ei fortørned, frygte?

I veed ei af
Den Brøde, vi maae sukke over;
I kjende ei til Straf,
I To fra Dybet ovenover.

Den Lod traf jer
At synge frit hvad Brystet evned,
Og Himmelloftet nær
At qviddre hen et Lovsangslevnet.

Hæv jer fra Jord
Høit over Landet, over Vandet;
Deroppe syng i Chor
I Hvælvingen, af Haand ei dannet!

Men vil I smukt
Med os en Andagtstime øve:
Lær mig den rene Flugt,
Giv mig en høi Begeistrings Prøve!

O, kunde jeg
Med udstrakt Vinge over Vrimlen
I Skyer finde Vei —
Jeg søgte Stjernerne paa Himlen.

Der var det Lyst
At juble sine Toner ud
Og ved Naturens Bryst
Tilbede kun Naturens Gud.

Charles Sprague.

Serenaden.

«Donna Laura, Donna Laura!
Hører I? en Cither klinger.
Det er Leonat, som eders
Yndighed sin Hyldest bringer.» —

«Ih, den Frække! tør han atter
Mig sin Serenade byde?
Veed han ei, hvor let hans Blod for
Don Guarinos Sværd kan flyde?» —

«Hør dog, hør dog, skjønne Laura!
Kan I modstaae Sangen længer?
Hør de bløde Elskovstoner;
Lad os aabne Gittrets Stænger!» —

«Nei, Duenna, vogt dig! Aldrig
Vil jeg saadan Daarskab øve.
Nei, kun bag Gardinets Folder
Lidt at speide vil jeg prøve.» —

«See, der staaer han! Maanen skinner
Paa hans Klæder silkehvide;
Hvilken ung og herlig Ridder!
Træk Gardinet meer tilside!« —

«Nu, det skee! hvad kan det skade?
Intet vi i Grunden vove;
Leonat er jo alene,
Alle Folk i Huset sove.» —

«See, han nærmer sig, han sukker!
Hvilken Bøn i Elskovssproget!
For at see ham desto bedre,
Lad os aabne Gittret noget!» —

«Nei! den Spøg var altfor dristig,
Ikke skal du mig forføre;
At vi aabned Gittrets Laase,
Kunde let min Onkel høre.» —

«Don Guarino? Ih, han sover
Efter Jagten haardt af Træthed.
Kun et Tryk — nok et — nu seer du,
Gittret aabner sig med Lethed.» —

«Ei, Duenna! ei, Duenna!
Altfor vidt er du alt gangen;
Jeg staaer Fare for min Ære
Ved saa daarlig Lyst til Sangen.» —

«Stille, stille! lad os lytte!
Hvad? hvad seer jeg? Riddren springer
Fra sit Sæde — Hjælp, Madonna!
Op i Træet han sig svinger.» —

«Hvad? i Træet her ved Vindvet?
O den mageløse Frækhed!
Raad mig, siig hvad skal jeg gjøre,
For at slippe fra hans Kjækhed?» —

«Ha, der er han! Ei, nu maa I
Selv bedst vide jer at hytte;
Midlertid vil jeg derude
Gaae paa Gangene og lytte.»

Johann Vogl.

Af Skjønt og Godt i fordums Dage.

Af Skjønt og Godt i fordums Dage
Var mig en Æsel kun bleven tilbage,
Og saa alvorlig, saa sat var han,
Som Nogen i Verden være kan.

Hans Træk de var saa fromme, stive,
Som kun en Helgens paa Jord kan blive;
For hans Ydmyghed, hans lange Mod
Var alle Mennesker ham god.

I Miner, Væsen, hvorhen han traadte,
Sig Philosophen saa let forraadte;
Og paa hans Holdning og paa hans Fjed
Saae man, at eengang Silen ham red.

Som Philosopher og som Poeter
Og alle lignende Propheter
Stivøret, stolt han monne gaae —
Men aad i Grunden dog kun Straae.

Ja, alle Unge og Letfærdige
Til ægte Mønster paa det Ærværdige,
Paa Dyd og Alvor og paa Forstand,
Saa kom til Verden graahærdet han.

En trofast Ven, jeg siger dette;
Blandt os var aldrig Kiv og Trætte.
Sine Sorger bar han saa rolig, mild
Og mine med og mig dertil.

Om han har elsket, skal jeg ei sige;
Jeg hørte ham kun om Natten skrige
I Maanskin frygteligt og huult —
Hvem veed, var det Længsel eller Sult!

O, vi hinanden saa godt forstode!
At vi elskedes, kan man let formode.
Man har jo ei samme Dyd og Skik,
Een mangler hvad den Anden fik.

Til min Yndling havde jeg ham kaaret;
Hvor dybt har mig hans Tab ei saaret!
For første Gang nu mit Hjerte veed
Skilsmissens Qval, dens Bitterhed.

Men det kan mig dog meest fortære:
Jeg kan ei, som jeg bør, ham ære;
Thi min Guitarre — er hos Cleanth
Sat for en Faareost i Pant.

W. Waiblinger.

Vi ere Syv.

Et muntert Barn,
Som aander let, er rund og rød,
Som føler Liv i hvert et Lem,
Hvad grubler det paa Død?

Jeg traf en lille Landsbyglut,
Omtrent paa otte Aar;
I Krøller omkring Nakken
Hang hendes tykke Haar.

Hun talte som en Bondetøs,
Stod stille, da jeg bad;
Men hendes Blik, det var saa smukt,
Det gjorde mig ret glad.

«Af Sødskende, min lille Ven!
Hvor mange er vel I?»
Hun svarte og saae forundret op:
«Hvor mange? Syv er vi.» —

«Hvor er de da? Siig du mig det!»
Hun svarte: «Syv er vi.
De To af os er nu til Søes;
De To er i Ugledi.

To ligge her paa Kirkegaarden,
Min Søster og min Broer;
Og i Huset der ved Kirken jeg
Boer tætved med min Moer.» —

«Du siger, To er nu til Søes,
Og i Ugledi er To;
Dog er I Syv! Mit søde Barn,
Det kan jeg ikke troe.»

Den lille Pige svarte mig:
«Syv Sødskende er vi;
Paa Kirkegaarden ligge To,
Der hvor du gik forbi.» —

«Hast ei saameget, lille Glut!
Snart kan du springe hjem.
Naar To er lagt i sorten Muld,
Saa er I jo kun Fem.» —

«De grønne Grave kan du see,»
Gav Pigen mig til Svar;
«Tolv Skridt vel fra min Moders Dør
Jevnsides Plads de har.

Min Strømpe der jeg strikker tidt,
Mit Liin jeg sømmer der
Og sidder ned og synger for dem
Under de grønne Træer.

Og, Herre! mangen Aftenstund,
Naar Solen er saa rød,
Ta'r jeg min lille Spølkum med
Og spiser der min Grød.

Først døde lille Elsebeth,
Hun sukkede saa haardt,
Til Gud gjorde hende Pinen kort,
Saa gik lille Elsbeth bort.

Paa Kirkegaarden blev hun lagt,
Og rundt om Graven — ei!
Der leged hele Sommeren
Min Broder Hans og jeg.

Og dengang Sneen kom, og man
Paa Isen kunde glide,
Blev Broder Hans nødt til at gaae;
Han ligger ved hendes Side.» —

«Naar To er borte, hvor mange Rest?
Siig det, men ikke lyv!»
Den lille Pige svarte blot:
«O Herre! vi er Syv.» —

«To af dem er jo døde, Glut!
Og deres Sjæl i Himlen.»
Men det var spildte Ord, for hun
Blev fast ved Sit og sagde kun
Som før: «Nei, vi er Syv!»

William Wordsworth.

Mønstringen ved Midnat.

Tambouren staaer af Graven,
Naar Midnatstimen kommer,
Og slaaer sin dybe Hvirvel,
Gaaer op og ned og trommer.

De kjødløse Dødningarme
Med Trommestokkene klirre;
Tappenstreg og Reveille
Slaaer han, saa Ruderne dirre.

Den Tromme klinger sælsomt,
Den dundrer ham om Skuldren,
Saa de gamle, døde Soldater
Vaagne ved dens Buldren.

De, som det høie Norden
Dybt under Isen strækker;
De, som Italiens Muldjord
For lummerhedt bedække;

Og de, som Nildyndet skjuler
Og Sand paa Arabersletten,
De stige af deres Grave
Og lede om Bajonetten.

Og ved den tolvte Time
Trompeteren sig hæver
Og stiger til Hest og blæser,
Saa hele Byen bæver.

Da komme paa luftige Heste
De døde Rytterskarer,
De gamle Eskadroner,
De blodige Husarer.

Hjelmen sig om det hvide
Dødningehovede svinger,
Og Knokkelhænderne holde
De lange Sabelklinger.

Og ved den tolvte Time
Sees ud af Graven skride
Feltherren selv og langsomt,
Fulgt af sin Stab, henride.

Hans Dragt er uden Glimmer,
Hans Hat den er saa liden,
Og kun en spinkel Kaarde
Hænger ham ved Siden.

Maanen sin gule Lysning
Henover Pladsen strækker,
Og Manden med Hatten den lille
Mønstrer de lange Rækker.

Der presenteres, skuldres,
Og Hæren defilerer;
Colonnerne forbi ham
Med klingende Spil marscherer.

Og Kredsen om ham slutte
Marschaller og Generaler;
Og til den Nærmeste af dem
Et Ord han sagte taler.

Det Ord gaaer rundt, gjenlyder
Langs med den blanke Seine:
«Frankrig» hedder Ordet,
Feltraabet: «St. Helene». —

Det er den store Parade
Paa Champs Elysées, Revuen,
Den døde Keiser holder
Ved Midnatstid i Byen.

J. Ch. v. Zedlitz.

Tydske Folkeviser.

1.

Den afskyelige Kjæreste.

Nu kommen er min Sørgetid,
Den kom desværre nylig;
Hun, som mit Livs Klenodie var,
Finder jeg nu afskylig.

Mit Hjerte er som Jern og Staal,
En Ædelsteen, som saarer.
Ak, var hun vidende derom,
Saa græd hun bittre Taarer.

Mig ynker Sol og Maane med,
Dertil den klare Stjerne;
De have jo den svævende
Lysthauge i det Fjerne.

Paa Glimmer og paa Funker hang
Min Hauge let i Lunden,
Og da jeg traadte tryg derind —
Som Moselys forsvunden.

Gud give, at jeg blot var død
I mine unge Dage,
Saa havde jeg ei saadan Grund,
Saa bitter Grund til Klage.

Her findes ingen kjølig Brønd,
Som lædske kan mit Hjerte,
Jeg har kun denne Taarestrøm,
Saa heed, saa strid af Smerte.

2.

Den lille Frits til sine Venner.

Ak, havde jeg en Elskerinde,
Saa stor som jeg, en Lilievand!
Saa drømte jeg hver Nat om hende
Og ei om nogen Bussemand.
Ak, havde jeg en Elskerinde!

Ak, havde jeg en Elskerinde!
Saa slukkede jeg Lyset kjæk
Og skulde nok til Sengen finde
I Mørke uden mindste Skræk.
Ak, havde jeg en Elskerinde!

Ak, havde jeg en Elskerinde!
Vi skulde nok i Skole gaae;
Selv der, troer jeg, jeg kyssed hende,
Om Madam Grønbek saae derpaa.
Ak, havde jeg en Elskerinde!

Ak, jeg har ingen Elskerinde!
De Store tidt har fleer end een;
Mon Ingen skulde faae i Sinde
Nu, det er Juul, at gi' mig een?
Ak, jeg har ingen Elskerinde!

Efter Daumers «Hafis».

1.

Hvad vil du jeg skal bede?
Hvad vil du jeg skal bøde?
Jeg er jo kun en Flue,
Der leder om det Søde.

2.

Syng ei for mig om Himmeriges Sale
Og lad mig være fri for Præstens lange Tale;
En Kjætter er jeg og bekjender mig til Secten
Af rosenduftberuste Nattergale.

3.

Jeg stræbte længe være Steen
I Cellens Mørke, mellem Munke;
Hvad hjalp det, da af Stenen selv
Sprang Elskovs pludselige Funke?

4.

Hvilken Glands i Himlens Stjerner!
Opad kun kan Aanden glædes;
Dagens Færd og Sorg hernede,
Jordens Liv maa tungt begrædes.

Bred, o Sjæl, din Himmelvinge,
Flyv til Edens lyse Bolig! —
Vee mig! Vee mig! Indespærret
Kan mig Flugten ei tilstedes.

Heller ikke vil jeg klage,
Heller ikke vil jeg flyve,
Om mig alle Stjerner vinked,
Som paa Firmamentet bredes.

Skjønhed, Elskov, alt det Bedste
Blomstrer, lever kun hernede,
Og det er kun Tomheds Glimmer,
Som hist oppe gyldent spredes.

Gjenskin kun af Jordens Lykke
Speiler sig i Himmelrummet,
Derfor gløder det saa prægtigt,
Og vort Blik af Længsel vædes.

For den Salighed, som hisset
Ud i Tomhedsdybden vinker,
Skal paa Jorden ei det mindste,
Mindste Rosenblad nedtrædes.

5.

Igaar jeg havde Skrupler,
Gik til min gamle — stop!
Ei Vert, men ægte Sjælehyrde
Og gav ham mine Griller op.

Han fører strax til Stalden
Hvert Faar, som fra den rette Vei
Og Kippens lune Stue
Har sig forvildet af hans Trop.

Han viste mig paa Bunden
Af Glasset, af det magiske,
Det Klare uforfalsket,
Sandhedens rene Top.

Jeg saae, den fulde Viisdom
Er kun i Nattergalens Slag
Og i den sagte Kurren
Af Duen, den forliebte Krop.

Jeg saae, det fulde Dybsind
Kun findes i det Brum,
Som Oldenborren surrer,
Der sværmer om en Lilieknop.

6.

Dybt i Nattens Mørke
Være Stævnemøde,
Være Elskovs Havn!
Paa et Sted, et øde,
Just i Midnatsstunden
Ræk mig Purpurmunden,
Tag mig Favn i Favn!
Jeg, som uden dig
Her i Solens Straaler
Som et Gjenfærd maaler
Bleg min Dødningvei —

Hist i Mørkets Timer,
Hvor det Midnat kimer,
Vender jeg tilbage,
Som i Livets Dage,
Og som Ungersvend,
Gaaer af Graven ud
Paa dit Englebud.

7.

Dig ligne ved en Rosenknop
Faldt aldrig nogen Digter ind;
Thi aldrig havde nogen Knop
En Mund, saa nydelig som din.

8.

Ak, kun eengang lad din Læbe
— Var mit Ord til den Hjertelskte —
Nektarsød ved min sig klæbe!
Ellers maa jeg selv mig dræbe.

«Gjerne gjorde jeg det, gjerne,»
Svared hun, «naar ei jeg frygted,
At dit altfor hede Kys
Brændte sort min fine Læbe.»

9.

Hvo kan Verdens Malurt nyde,
Uden at han selv sig nøder?
Men jeg kjender et Par Læber,
Som den hele Verden søder.

10.

Ak, hvor har den sure Viisdom,
Alderdom og Dyd tillige
Ødelagt mig mine Kræfter!

«Kom og sug», den Elskte talte,
«Ungdomsdaarskab, Synd og Sødme
Blidt af Læbens Rosenrødme,
Blidt af Barmens Liliebæger
Og lev op med nye Kræfter!»

11.

Rosendeilig er min Glut,
Selv for Englene et Speil,
Men hvad der er allerbedst,
Blind for mine mange Feil.

12.

Hun slægter Cedertræet paa, saa rank.
Gjør mig min Kistes Fjæl af Cederholt!
Saalunde skriinlagt, o hvor sød min Ro,
Min Hvile — o hvor fri og stolt!

13.

Ei Skole hun mon gjæste;
Hun lod sin Haand ei fæste
Til Pennen for at kradse
Papiret; ingen Præste

Med Sprog og Viisdom fyldte
Min unge Brud og Fæste;
Dog kan hun skolemestre
Høiskolens Allerbedste.

14.

Vil du paa eengang vise
Et evigt Liv os Trætte,
Befal blot Østenvinden
Dit lange Slør at lette!

15.

Skulde pludselig jeg gaae itu,
Lune, Livslyst flygte i et Nu;

Skulde gjennem Aare, Marv og Been
Drage Tyngde, Qval og bange Gru:

Bort, o bort med bitter Medicin,
Hade gjør jeg disse Midler — hu!

Bring mig ret et kjøligt Bæger Viin,
Fløite, Luth og Sang, det er min Hu!

Har nu ogsaa det for ringe Magt,
Bring mig et Par røde Læber, du!

Og er denne Møie ogsaa spildt —
Saa farvel! saa siig: begrav ham nu!

16.

Afhold dig blot fra Nygternhed,
Saa vil du have Løn og Tak;
Thi at en Ruus til Salighed
Gjør ingen Ting, det er kun Snak.

Sandfærdig Aabenbarings Lys
Du kun af Rusens Perler drak;
Thi at den Uberuste ei
I Mørke gaaer, det er kun Snak.

Tag dig Exempel af en Præst,
Der bander løs paa Verdens Pak!
At ikke han med Hud og Haar
Er Fandens alt, det er kun Snak.

I Skjønheds Alkoran kun læs,
Saalænge du kan læse — ak!
Thi at en anden hellig Bog
Authentisk er, det er kun Snak.

Gjør kun dit Jeg ei til din Gud,
Men hvad dig elskende tiltrak!
At Elskov er Afguderi
Og Kjætterdom, det er kun Snak.

Med Rette knæler Hafis ned
Og yder sin Tilbedte Tak.
At Kjærlighedens Gud ei veed
Af Kjærlighed, det er kun Snak.

17.

Glas paa Glasse vil jeg lændse,
Kysse vil jeg Kys paa Kys,
Elske vil jeg uden Grændse,
Synge vil jeg uden Hys.

18.

Spørg ei: hvilken Nytte har
Dette Drikkeri?
For Forstanden, drikker du,
Er du ganske fri.

19.

En Velerfarens Raad er dette:
Istedetfor din Sjæl at trætte
Med dybe Granskninger og svære Domme,
Drik du, Velsignelsen vil komme!

20.

Bring de Vises Steen mig hurtig,
Bring mig Dschemschids Tryllebæger,
Bring mig Alexanders Speil,
Bring mig Salomonis Segl,
Bring mig med et Ord at sige,
Bring, o Mundskjænk, bring mig Viin!
Viin, at jeg kan Kutten vadske,
Vadske reen for Hovmods Pletter
Og for Hadets sorte Striber;
Viin, at jeg med styrket Arm
Sønderriver Dumhedsvævet,
Som et Gjøgleri af Præster

Bredte over Liv og Verden;
Viin, at Verden jeg erobrer;
Viin, at jeg kan Himlen storme;
Viin, at jeg, eet Spring alene,
Sætter over begge Verdner —
Bring, o Mundskjænk, bring mig Viin!

Efter Daumers «Mahomed und sein Werk.

(Præludien, I: Der Hebräer.)»

1.

Mod Slangens Hoved
Sig Halen reiste:
«Du altfór længe
Foran mig kneiste.

At jeg staaer i Spidsen,
Finder jeg billig.»
Og Hovdet gav efter,
Vendte sig villig.

Og Halen — prægtig,
Stoltelig skred den,
Men tabte Veien,
I Vandet gled den.

Og neppe sluppen
Af denne Jammer,
Den gaaer paa Gløder
Og ind i Flammer.

Forbrændt og saaret
Den brat sig vender
Mod Tjørnebuskens
Hvasseste Tænder.

Forskrækket den flygter
Og raaber med Klage:
«Hoved! jeg træder
Atter tilbage.» —

Skal vi ei Skjændsel
Og Uheld døie,
Foran maa skride
Det kloge Øie.

2.

Den gode Gjerning er ikke nok,
Et venligt Ord maa følge med;
Vredladen Tunge gjør Gaven suur,
Om den forresten er nok saa sød.

En fattig Gammel gik tilbords,
Foran ham damped en herlig Fisk,
Foran ham perled en prægtig Viin;
Thi buden var han til Gildeslag
Alt hos sin rige, mægtige Søn.
Den Gamle i sin Troskyldighed,
«Hvor har du», spørger han ligefrem,
«Dog en saa ypperlig Karpe fra?»
Hvorpaa den Unge skammelig:
«Spiis, gamle Hund, og fyld din Bug,
Men skaan mit Øre for din Snak!» —
Hvad tykkes eder om denne Søn?
Gjengjeldet bliver hans Gjæstebud
Engang i hede Helvede.

3.

Om Jydepotten sig kraftig kan
Paa Kobbergryden hævne?
Aa jo, den kan jo støde an
Og derpaa rolig revne.

4.

Forskaan mig for din Snak,
Naar skjønne Toner stige;
Spar paa dit Viisdomsord,
Til Sangens Triller vige!

5.

Dit Ansigt være mildt,
Naar Nogen du beskjænker,
Og smilende; thi omvendt
Du skjænker ei, men krænker.

6.

Perler og kostelige Stene —
Elendigt Jux, tør jeg vel mene —
Hvad ere de imod den Lyst
At hvile ved en yndig Qvindes Bryst?

7.

Har Herrens Naade givet
Dig en elskværdig Mage,
Saa har han i sin Miskundhed
Fordoblet dine Dage.

Efterskrift

af

Udgiveren.

Nærværende Udgaves „Første Samling“ indeholder i uforandret Orden den Række Digte, som Aarestrup selv udgav i Aaret 1838. „Anden Samling“ gjengiver med endeel Forøgelse Indholdet af hans „Efterladte Digte“, der i Aaret 1863 udgik fra Christian Winthers og min Haand. I den første Samling findes kun faa Nummere, om hvilke det lader sig noget nærmere bestemme, naar de ere skrevne*); den anden er ordnet efter Tidsfølgen. Ved ny Conferering med hvad der endnu haves af Aarestrups poetiske Manuskripter og hvad der i Tidsskrifter, „Nytaarsgaver“ og enkelte Særtryk træffes spredt af hans Digte, saavel som ved Conjectur har jeg til denne Udgave paa ikke saa faa Steder fundet Noget at rette, hvoraf jeg nedenfor kun omtaler det Betydeligste; hertil føier jeg nogle historiske Oplysninger og tre Rettelser, som ikke ere komne Texten til Gode — deels ved Uagtsomhed, deels derved, at „Digte“ 1838 har to, partielt forskjellige Trykfeilslister, af hvilke den ene for sildigt kom mig for Øie.

Side III: Emil Aarestrup — I denne Charakteristik har Forfatteren givet en gjennemgaaende Omarbeidelse og

*) Sidskensang, Til Elskov, Torsten og Trine, Fjeldspringet 1823, Charlottenlund 1824, Til Vinterveiret 1825, Børnepsalme 1826, Amalie Raben 1832, Brønden, Platanen 1834, Til en Veninde, Mary, Havfruen, Stævnemødet 1835, Ghasele, Distraction, I en Landsbykirke 1836. Aarestrup daterede ofte sine Manuskripter; men kun ved de to Digte fra 1824 og 1832 har han i Trykken ladet Aarstallet blive staaende.

betydelig Udvidelse af sin i „Æsthetiske Studier“, 1868, Side 192-216, trykte Afhandling.

Side 18: Ungdomsmod — Af det samme Thema findes Side 177 en anden Behandling.

Side 89, Linie 5: Her varskoer din Pibe ingen Soldat ɔ: her kommer du ikke — som i Hovedstaden — forbi nogen Skildvagt, der forbyder dig at ryge Tobak.

Side 91: Aturernes Grave — Det er et Par Linier i Beskrivelsen af Humboldts Reise i Amerika, der har givet Anledning til dette Digt; de findes i Sødrings danske Oversættelse af Udtoget S. 421.

Side 107, Linie 2-5: Slip mig, Drenge! osv. — Institutionen med de autoriserede Børstedrenge i Charlottenlund og Jægersborg Dyrehave erindres vist endnu af de fleste Kjøbenhavnere, da den nok først ophævedes ved Klampenborgbanens Aabning 1863.

Side 107, Linie 14-15: Efter Bakkens . . . Trængsel har Ungdommen . . . Længsel — Allusion til det Sted i Oehlenschlägers „Sancthansaften-Spil“, hvor et ungt Menneske paa Dyrehavsbakken siger: „Jeg har altid Længsel efter saadan en Trængsel“.

Side 174, Linie 14-15: Og Dydens melankolske Engel osv. — I Stedet for disse to Linier har Kladden først havt følgende tre:

Og Dydens melankolske Engel
Slaaer egenhændig med sin Liliestængel
Den knurrende Moral paa Flaben.

Side 209, Linie 7-8: Og vor By, som var ny — Allusion til Byens Navn: Nysted.

Side 252, Linie 2: den Grusom-Skjønne ɔ: Turandot, om hvis ublide Fremgangsmaade mod hendes Beilere Gozzi har digtet sit, af Meisling paa Dansk oversatte Skuespil.

Side 253, Linie 21: Venninghausen — Dennes Leiebibliothek var fra Aarhundredets Begyndelse gjennem mere end en Menneskealder velbekjendt i Kjøbenhavn.

Side 254, Linie 27-28: Stort i Holger Danskes

Briller tog sig Kongens Livcorps ud — Kongens Livcorps var Studentercorpset. At Holger Danskes Briller ere to Smaasøer paa Nørrefælled, tilføies for Ikke-Kjøbenhavnere.

Side 255, Linie 3-4: Gjødwad holder ikke bedre paa sit Blad osv. — J. F. Gjødwad redigerede fra April 1837 til April 1839 „Kjøbenhavnsposten", som da jævnlig blev beslaglagt.

Side 260: Til Oluf Bang — Som Tak for Tilsendelsen af „Digte" 1838 havde O. Bang sendt Aarestrup et Riimbrev, hvori det hed:

„Vel jeg vidste, at en Muse,
Blussende af Sydens Glød,
Var blandt Lolliker til Huse —"

Side 263: Kritik — udentvivl møntet paa J. L. Heiberg og hans speculative Eventyrcomedie „Fata Morgana" (1838).

Side 264: Fred. Chr. Greve af Raben — Dette særskilt trykte Digt har Udg. fundet for godt til at forbigaaes uagtet dets tre stærke metriske Anstød (Vers 8, 27 og 28).

Side 274, Linie 7: I Digtekonstens muntre Tivoli — Der var Forlystelsesanstalter med Navnet Tivoli i Paris, Wien, Berlin og flere Stæder, længe før Kjøbenhavn — fire Aar efter at Aarestrup havde skrevet dette Digt — fik en saadan.

Side 275, Linie 15-16: Vi prise, som en Skjald har sagt, de Danskes Vei til Roes og Magt — Som vel næsten enhver Læser allerede veed, sigtes her til Begyndelsen af sidste Strophe i Ewalds Sang: „Kong Christian stod ved høien Mast".

Side 283: Jeg har seet den store Digter — møntet paa H. P. Holst, som ved sin korte Strophe over Frederik den Sjette: „O Fædreland, hvad har du tabt!" pludselig havde faaet en umaadelig stor Popularitet.

Side 284, Linie 6-7: Kulstøv sværter den Sky, Aanderne leired sig paa. Hvor den italiske Mø i

Maanskin sang Barcarolen — Imellem disse to Verslinier har Kilden, en meget udvisket Blyantskladde, et for Contexten ikke nødvendigt Distichon, som Udg. har maattet forbigaae, da største Delen af Pentametret ikke lader sig dechiffrere:

Troubadouren er tabt med Kjærlighedshoffet i Frankrig,
— ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ — og er stum.

Side 292, Linie 17 og 21: *Zemire . . . elsker sit Uhyre* — Allusion til det bekjendte Eventyr om den Skjønne og Uhyret, Azor og Zemire.

Side 300: *Til en ung Sømand* — Dette Digt, der, noget forkortet, staaer i P. L. Møllers „Gæa“ 1846, er her, ligesom i „Efterladte Digte“, trykt efter Manuskript i sin Heelhed.

Side 318, Linie 14-19: *Poesiens Muse . . . sidder . . . sørgmodig* osv. — Hentydning til Oehlenschlägers Død, i den foregaaende Maaned.

Side 324: *Den 19de Juni 1851* — O. Bang havde gjennem Hempels Boglade sendt Aarestrup i Odense et Exemplar af „Eva Homo“, et Digt i 15 Sange, hvilket han havde ladet trykke som Manuskript i Anledning af sit Sølvbryllup og tilegnet sin Hustru med nogle Stropher, hvori det hedder:

— — — „Rødmende staaer Eva her,
For dig i Ydmyghed sig selv at bringe
Og dermed det, som hun i Favnen bær,
Paa Veien viftet ind af Musens Vinge.“

Side 328: *Man har Sagn om Borgtapeter* — Af dette Digt, til hvilket Motivet og noget Mere er hentet fra Heines „Geoffroy Rudèl og Melisande af Tripolis“ (som Aarestrup har oversat, see Side 426), forefandtes fire haandskrevne Redactioner. I „Efterladte Digte“ bleve de to bedste af disse optagne; men de ere saa lidet forskjellige, at de mange Gjentagelser trætte. Da Udg. er bleven vaer, at man kunde undgaae dette og ligefuldt bevare alle værdifulde Enkeltheder ved iblandt alle Redactionerne frit at udvælge hver

af Digtets to Halvdele i dens bedste Form og sammenstille dem til en forsaavidt ny Redaction, har han her foretrukket denne under de givne Omstændigheder vistnok forsvarlige Udvei.

Side 353: Epistler — Formen i disse er laant fra Rückerts Efterdigtning af Araberen Hariris Maqamer, af hvilken den anden Udgave udkom samme Aar, som Aarestrup optog Formen. Den første Epistel: Til Christian Winther, der i „Efterladte Digte" blev gjengivet efter en Afskrift af Autographet, hvilket den Tilskrevne i 1863 ikke længer eiede, er her trykt efter Aarestrups Kladde, hvis Text baade som authentisk og som i og for sig bedre maatte foretrækkes.

Side 355: Til Christian Petersen — Som Epistlen alluderer til, var denne Ven af Aarestrup Urtekræmmer (see ovenfor Side XII).

Side 356, Linie 2-1 fra n.: den, med mine Sager . . . asende . . . Winther — Christian Winther hjalp Aarestrup med Correcturlæsningen paa „Digte" 1838.

Side 364: Oversættelser — Til de allerfleste af Aarestrups fra fremmede Sprog oversatte Digte har Udg. fundet Originalerne og sammenholdt disse med hine. Oversættelserne ere efter deres Originalforfattere samlede i Grupper og hver af disse ordnet i Overeensstemmelse med den almindeligste Udgave. De efter Rückert oversatte Aphorismer og Ritorneller, hvilke i „Efterladte Digte" vare antagne for Aarestrupske Originaler, ere nu komne paa deres rette Plads.

Side 387, Linie 13-12 fra n.: hver Sands ved Rædslens dybe Rysten gik i Staa — Saaledes læses i begge Kilderne: en Reenskrift og Trykket i „Nytaarsgave fra danske Digtere" 1838; men „i Staa" synes noget apokryphisk, da det baade ophæver Rimet og passer lidet paa Parisinas ikke som Sløvhed men som Forvirring skildrede Tilstand. Udg. har tænkt sig den Mulighed, at det kunde være en Skrivfeil for „i Dands" (Originalen: Every sense had been o'erstrung by pangs intense).

Side 419, sidste Linie: Tyrker og Græker, Hegel og Gans — Ved en Distractionsfeil, som Udg. har troet at burde

rette, har Aarestrup i sit Manuskript gjort Gans (E. Gans, Hegelianeren, Juristen) til Gaasen.

Side 437, Linie 8: Esperaba, desperada — ɔ: Hun haabede, den Ulykkelige!

Side 443, Linie 4-3 fra n.: Vort Hjerte, som Ranken, leder omkring osv. — Oversætteren har her misforstaaet Originalen, der lyder saaledes:

The heart, like a tendril, accustom'd to cling,
Let it grow where it will, cannot flourish alone.

Side 447, Linie 1-3: Og naar Echo osv. — I Originalen (Aarestrup har brugt Leipzigerudgaven af Moore's Works, 1826) er hertil føiet følgende Anmærkning: „Der gives Lande, siger Montaigne, hvor man troer, at de Saliges Sjæle leve frank og frie paa yndige Sletter, og at det er disse Sjæle, som gjentage de Ord, vi sige, og som vi kalde Echo".

Side 455, Linie 13-20: See, saaledes gik det osv. — Med denne Strophe, som ikke findes i Originalen, har Aarestrup givet Moores fragmentariske Digt en Afslutning.

Side 458: Dismalmosen — Hertil har Originalen følgende Anmærkning: „Man fortæller om en ung Mand, som mistede Forstanden over sin Elskedes Død og pludselig forsvandt, uden at man siden hørte Noget om ham. Da han ofte i sit Vanvid havde sagt, at Pigen ikke var død, men havde begivet sig til Dismalmosen, saa antog man, at han var vandret ud i denne fæle Udørk og dér død af Sult eller omkommen i et af dens skrækkelige Moradser". I en anden Anmærkning oplyses sammesteds, at Dismalsumpen ligger i Nærheden af Norfolk (i Virginien) og i sin Midte har en Sø.

Side 470, Linie 3-4: Hvem var saa nærved osv. — Digtets i Oversættelsen uklare Slutning lyder i Originalen saaledes:

. . . The world hath seldom heard
Of lovers, who so nearly err'd,
And yet who did not, and yet who did not.

Side 471, Linie 25-26: Og hendes Kinder snart vil blive rosentrinde — Kilden har ikke snart men

seent, hvilket, da det fordærver hele Strophen, ikke kan have været Aarestrups Mening, men maa antages for en blot Skrivfeil.

Side 507: Den lille Frits til sine Venner — Overskriften, som ikke godt kunde undværes, er tilføiet af Udg. efter Erlachs „Die Volkslieder der Deutschen". Aarestrup har maaskee havt den tydske Text for sig uden Overskrift paa et Nodeblad med C. M. Webers Melodie, som har været meget udbredt her i Landet og er brugt af H. Hertz i „Debatten i Politivennen" (Act II, Scene 2) og i „Et Eventyr i Dyrehaven" (Scene 10).

Rettelser.

Side 87, Linie 8; Som nu læs: Som om
— 125, — 3 fra n.: brunt læs: bruunt
— 245, — 16 — Straale læs: Straaler

Indhold.

Anden Samling.

T

